



**ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЕРА ИЗБРА ЗА ВАС:
МАЙСТОРКАТА НА СЕМЕЙНАТА ДРАМА**

КОЛЕКЦИЯ

СИНТИЯ ВИКТОР

Пречистваща душата
семейна драма,
наситена с обрати
и страсти съдба на
великолепно
пресъздадени
герои!

ВЪЛШЕБНАТА КУТИЯ

СИНТИЯ ВИКТОР ВЪЛШЕБНАТА КУТИЯ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

ПРОЛОГ

Рос се бе пхнала в огромния си стенен гардероб, погълната от сортирането на летните дрехи, и не чу, че някой влезе в спалнята ѝ. Отвори вратата на гардероба и се появи оттам, отдала цялото си внимание на морскосинята блуза от памучен трикотаж с къс ръкав, която държеше пред себе си. Дрехата закри за момент полезрението ѝ, но когато свали ръце, се изненада от откритието, че не е сама.

— Стресна ме — възкликна тя и се изсмя нервно.

Смехът секна в гърлото ѝ почти веднага. Лицето на човека пред нея изразяваше толкова силен гняв, че тя инстинктивно отстъпи крачка назад.

Никой не казваше нищо. Объркана, Моли се изкашля.

— Какво правиш тук?

— Какво според теб правя? — бе ядосаният отговор.

Моли заобиколи бавно леглото и вдигна длани с умиротворителен жест. Опита се да запази гласа си спокоен.

— Слушай, защо не седнем да поговорим?

Последва кратък, горчив смях.

— Не виждам смисъл. Ти виждаш ли?

— Разбира се — отвърна тя с надеждата, че тонът ѝ звучи успокояващо. — Няма причина да...

Думите все още излизаха от устата ѝ, когато очите ѝ се разшириха от изумление при вида на пистолета, който се появи насреща ѝ, насочен право в нея.

Последва оглушителен изстрел; той прониза Моли в гърдите. Тя разпери инстинктивно ръце, а силата на ударната вълна я запрати върху леглото. Блузата падна от ръцете ѝ, плъзна се бавно по края на леглото и падна на пода.

От раната ѝ бликна кръв и напои дрехите и бежовата дамаска под нея. Невиждащият поглед на широко отворените ѝ очи бе вперен в тавана. Въздухът се изпълни с възкисела миризма, която се смеси с лекия дим.

Настъпи тежко мълчание. А след това се чу отварянето и затварянето на вратата на спалнята, последвани от стъпки по коридора.

ПЪРВА ГЛАВА

1992

— Ще мога ли да простя някога на своята приятелка, че се мести да живее в Шарлотсвил? Определено не.

Изправена, с чаша вино в ръка, Елизабет Рос се усмихна топло на бившата си съквартирантка от колежа Даян Фигъроа, седнала на масата до нея.

— Ще ми липсват нейните съвети, нейните шеги, побърканият ѝ поглед върху света, както, сигурна съм, ще липсват и на всички вас. Но искаме ли да бъде щастлива? Искаме. Затова ще трябва да отстъпим любезно встрани и да позволим на забележителния Чарли Арлън да ни отнеме приятелката. Дано вечно да бъдат лудо влюбени един в друг.

Елизабет седна, съпроводена от аплодисментите и развеселените коментари на другите осем жени около масата. Даян стисна дланта ѝ с благодарност, а след това се изправи, за да каже и тя няколко думи.

Елизабет слушаше със смесени чувства и прибираше дългите къдриви коси от лицето си. Щеше да бъде трудно да се раздели с Даян, превърнала се в една от най-близките ѝ приятелки, откакто се бяха срещнали през първата седмица в Кълъмбия преди девет години. Даян обаче се бе влюбила в един мъж, който желаше да се върне на юг в родния си град и тя бе решила да приеме предложението му за женитба и да замине с него.

— Първо, искам да ви благодаря, че дойдохте... за подаръците, за всичко — започна Даян. — Ако имах представа колко трудно ще ми бъде да напусна Ню Йорк, не съм сигурна, че щях да го направя. А на моята скъпа приятелка Елизабет, която организира това чудесно парти, мога само да кажа още едно „благодаря“. Тя ми организираше купони за рождените дни и всевъзможни други тържества, откакто сме се запознали. Освен, че е свършена като личност — великолепна, бляскава, и добра — тя е и прекрасна приятелка.

Елизабет изпъшка под товара на изобилните хвалебствия.

— Защо не ме поставиш в още по-неудобно положение? — обърна се тя през смях към Даян.

В отговор Даян вдигна чашата си.

— За приятелството, което остава същото, въпреки вихрушката от промени наоколо.

Всички отпиха от чашите си.

Даян продължи.

— Пожелайте ми късмет в намирането на къща. Ще се върна другия месец и ще се видим на венчавката.

Гостите започнаха да се сбогуват и да си вземат нещата. Елизабет улови погледа на Метр Д'отела, който кимна. Изчезна за момент, след това се появи отново, за да ѝ върне кредитната карта, която му бе дала още преди да седнат да вечерят.

— Благодаря, мис^[1] Рос. За мене беше удоволствие.

Тя се усмихна.

— Всичко беше прекрасно. Много ви благодаря.

Минаха още десет минути, преди всички гости да си тръгнат. Даян и Елизабет останаха сами. Те тръгнаха бавно навън, тъй като нямаха желание да сложат край на времето, в което са заедно.

— Искаш ли да хванем заедно такси? — попита Даян.

Приятелката ѝ поклати глава.

— Имам среща с родителите си в операта, така че трябва само да прибягам до „Линкълн Сентър“.

— Сега? — попита изненадана Даян.

Минаваше девет часа.

— Ще хвана последното действие — отвърна Елизабет и се обърна да я прегърне. — Боже, как само ще ми липсваш. Обаждай се.

Приятелката ѝ се отдръпна; очите ѝ бяха мокри.

— Тръгвам, преди да съм заревала като бебе.

Най-сетне, с последно махване, се разделиха. Елизабет тръгна по Авеню Колумб към Метрополитен опера. Радваше се на възможността да подиша чист въздух и да се разтъпче. Беше имала дълъг ден в кантората и едва бе стигнала навреме за партито. По принцип не ставаше от бюрото си по-рано от осем вечерта, затова не бе лесно да се измъкне в шест.

Пое дълбоко въздух, докато ходеше. Радваше се искрено за Даян; миналата година тя бе преживяла мъчително скъсване с предишния си

приятел, но сега бе абсолютно сигурна, че е открила мъжа, за когото да се ожени. *Трябва да е страхотно да си толкова сигурна* — помисли си Елизабет. Лично тя не можеше да си представи, че някога ще изпита подобно чувство. Бракът за нея означаваше лъжа и предателство. Едно беше да излизаш с някого. И съвсем друго — да се омъжиш за него.

Гледката на светеция в нощта Линкълн Сентър я поразяваше всеки път, когато я видеше. Забърза през обширния площад към Метрополитен опера, като се наслаждаваше на тихите звуци на леещата се в овалния фонтан вода, осветена в различни цветове. Спря пред вратата на бащината си ложа, като се усмихна на разпоредителя, който се спусна да я отключи.

Благодари му, докато окачваше палтото ѝ в малкото преддверие.

— Второто действие започва всеки момент — обяви той и се обърна да излезе. — Ще продължи деветдесет и три минути.

Елизабет отвори вътрешната врата; освен родителите ѝ вътре имаше още някаква двойка. Спомни си, че баща ѝ бе споменал за семейство Марлър, които работели в екипа на кмета и приели поканата му за тазвечерното представление. И четиримата се обърнаха, за да видят новодошлата.

— Скъпа — усмихна се топло Джак Рос при вида на голямата си дъщеря. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш.

— Здравей, татко. Аз също се радвам.

Наведе се и го целуна сърдечно, макар да се бяха разделили само преди няколко часа в кантората. Баща ѝ беше Рос от „Рос, Дженингс анд Трент“, известната в цялата страна правна фирма, където Елизабет работеше от две години, откакто се бе дипломирала от Йейлското правно училище. Както обикновено, той изглеждаше извънредно елегантен в майсторски ушития си костюм, а гъстата му сребриста коса бе сресана безупречно.

— Здравей, Елизабет.

Моли Рос се наведе, за да види покрай съпруга си.

— Здравсти — отвърна лаконично дъщеря ѝ.

И зае празното място зад баща си.

— Познаваш ли Нийл и Вирджиния Марлър? — попита Джак, когато светлините угаснаха.

И двамата представители на семейство Марлър ѝ се усмихнаха и тя протегна ръка, за да се ръкува с тях. После всички се отпуснаха на

столовете си, за да се насладят на продължението на „Мадам Бътерфлай“.

Елизабет я бе гледала вече няколко пъти. Баща ѝ я вземаше със себе си на опера още от дете. Тогава по-малката ѝ сестра, Джоуи, също идваше, но щом поотрасна бе отказала да го прави и Джак отдавна бе престанал да се опитва да я убеди да тръгне отново с тях. Понякога майка ѝ също ги придружаваше, но в повечето случаи ходеха само Елизабет и баща ѝ.

Тази ложа имаше особено значение за младата жена. Като дете бе гледала на тези ноци с баща си като на нещо специално, прекрасно, вълнуващо. Ослепяваха я скъпите кожи и бижутата на дамите, великолепие то на сградата на операта; вълнуваше се от факта, че седи до баща си в тапицираните с червено кадифе столове и се чувстваше толкова голяма. По онова време самите опери я отегчаваха до смърт, но не се противеше заради всичко останало, с което вървяха ръка за ръка. С годините обаче се бе научила да ги цени. Сега операта ѝ действаше релаксиращо; отпускате се на стола си и се оставяше на музиката.

Увлечена от историята, тя наблюдаваше тъжно как Бътерфлай доведе сина си и разкри, че е син на Пинкертон — съпругът, който отказваше да повярва, че я е изоставил. Елизабет въздъхна; знаеше, че истинската трагедия тепърва предстоеше. Хвърли поглед към майка си; тя се бе привела напред и пишеше нещо върху гърба на програмата си. Джак понечи да прошепне нещо в ухото ѝ, но тя вдигна предупредително показалец, за да му покаже да я изчака, докато свърши.

Дъщеря ѝ я наблюдаваше леко раздразнена. Несъмнено Моли записваше нещо във връзка с костюмите, нейната област на професионална изява. Всеки път, когато отидеше на някакво представление, тя си водеше записки във връзка с това какво би направила по-различно, ако бе имала възможност да бъде дизайнер на костюмите. Елизабет така и не бе успяла да разбере смисъла на това занимание, но бе ядосана в много по-голяма степен от начина, по който майка ѝ държеше на разстояние своя съпруг, като размахваше така пръст пред носа му.

Боже, майко — обърна се наум тя към нея, — какво ще ти стане, ако проявиш малко уважение към него? Ако му дадеш нещо от себе си, каквото и да е то?

Но, разбира се, тя вече знаеше отговора. Майка ѝ нямаше да се промени никога. Джак Рос обичаше Моли с цялото си сърце, но не виждаше истината, която се криеше зад очите ѝ. Единствено Елизабет знаеше истинските ѝ чувства към него. И не можеше да ѝ прости за това. Баща ѝ се държеше прекрасно с всички тях. И в резултат бе получавал само измама и невярност.

За хиляден път съжали, че сестра ѝ не знае истината, за да може да поговори с нея по този въпрос. Може би тогава Джоуи щеше да престане да се заяжда с него и да търси за какво да спори, готова да го критикува за щяло и нещяло.

Елизабет поклати глава. Истината беше, че един разговор на тази тема нямаше да помогне нито на Джоуи, нито на нея самата, тъй като всъщност двете не можеха да говорят за каквото и да било. Никога не бяха могли да го правят. Още от времето на детството повечето опити да играят или да правят каквото и да било заедно завършваха с кавги. Оттогава почти нищо не се бе променило. Сестра ѝ беше изключително чепата и избухлива. Изглежда презираше Елизабет във всяко отношение — приятелите ѝ, гаджетата, отличията, всичко, което постигнаше. Джоуи не знаеше, а и не се интересуваше колко упорито работеше Елизабет за постигането на всеки успех. Тя винаги се държеше така, сякаш постиженията ѝ се дължаха на случайност или късмет.

Е, сестра ѝ най-вероятно щеше да си остане все така трудна за общуване и без капчица уважение към баща им, помисли си с дълбоко съжаление младата жена. И защо не? Нали не тя бе чула случайно майка си по телефона на десетгодишна възраст. И нямаше представа, че основите на тяхното семейство всъщност приличаха на кула от карти.

Елизабет имаше превъзходна памет, но продължаваше да желае от цялото си сърце да забрави деня, в който бе научила истината за майка си. Това се бе случило през онези странни години, когато Моли никога не излизаше от къщи и вечно изглеждаше безкрайно уморена, за да играе с тях. Тогава малкото момиче нямаше представа как да нарече това състояние, но сега вече знаеше, че майка ѝ е страдала от агорафобия^[2]. Елизабет беше в кухнята с жената, която ги гледаше, за следобедната закуска от сладки от овесено брашно и мляко. Щом излезе, забеляза, че малката червена чанта, в която държеше

спестяванията си и любимата гумена топка, беше паднала на пода край входната врата, и се втурна да я вдигне. Когато мина покрай дневната, чу гласа на майка си, която говореше по телефона.

— Как можеш да питаш дали обичам съпруга си? Дори не съм се сетила за подобно нещо, когато се омъжих за него. Направих го като в мъгла и все още чувствам, че тази мъгла може да ме обвие и да ме убие.

Елизабет свърши онова, за което бе тръгнала — вдигна чантичката, но когато се качи на горния етаж, влезе в стаята си и затвори вратата. После седя много дълго на пода, с кръстосани крака и ръце. Мислеше за баща си, толкова добър към всички тях, който помагаше всеотдайно на майка им да преодолее това състояние. Щеше да бъде ужасно, ако някога и той научеше онова, което дъщеря му бе научила току-що.

Освен това, продължи в същия ред на мисли тя, след като майка им изпитваше подобни чувства към своя съпруг, кой знае какво ли пък бе отношението ѝ към тях двете с Джоуи. Не беше нужно да казват на Елизабет, че другите майки не са като нейната и че стоят вкъщи, в леглото, по половин ден. Детето си бе повтаряло винаги, че и тяхната майка щеше да прави всички неща, които правят обикновено майките, ако се чувстваше по-добре. Но сега започваше да ѝ се струва, че случаят не е такъв. Може би Моли просто нехаеше за децата си. *Нищо чудно дори да ни мрази* — помисли Елизабет и в очите ѝ запариха сълзи.

Чувстваше се обаче още по-зле заради баща си, отколкото заради самата себе си. Не искаше даже да си представя какво щеше да изживее той, ако някога научеше какво бе заявила преди малко майка ѝ по телефона. Точно в този момент, кой знае защо и как, десетгодишното момиче почувства, че е неин дълг да го защити от тази мъка.

Внезапно я обзе гняв. Те бяха едно семейство. От майката се очакваше да обича всички. Каква майка беше тази, която не го правеше? Прииска ѝ се да изтича на долния етаж и да засипе Моли с ударите на малките си юмручета, да ѝ издере очите.

— Искам да умреш — прошепна ожесточено тя.

Представи си майка си, положена в ковчег, на път да погребее със себе си кошмарната истина. Но какво щеше да прави баща ѝ тогава?

Щеше да бъде самотен и нещастен, осъзна тя. Той беше добър баща и обичаше всички, така, както се очаква от един родител. Ако съпругата му умреше, той само щеше да страда много.

Но тя можеше да ги остави така или иначе. Тази мисъл изпълни Елизабет с ужас. Може би на майка ѝ вече ѝ бе писнало да живее с хора, които мрази. Може би се готвеше да ги напусне.

Не, това просто беше невъзможно. Прекалено страшно бе, за да се случи.

Но, продължи в този ред на мисли детето, ако се държеше добре и се стараеше всички да бъдат възможно най-щастливи, тогава може би нямаше да стане така. Може би майка ѝ нямаше да каже на баща ѝ, че не го обича, а просто щеше да продължи да живее както досега и да вярва, че никой друг, освен самата тя не знае гнилата истина. Може би все пак нямаше да реши да ги изостави.

Следобедът премина във вечер, а Елизабет продължаваше да седи на пода, на същото място, и да размишлява. В нея се оформиха две изпълнени с чувство решения и се вкорениха здраво в сърцето ѝ. Едното бе да защитава на всяка цена баща си. А другото — изпълненият с горчивина гняв срещу майка ѝ. А резултатът беше твърдата решимост да запази семейството цяло.

И това все още не се е променило — помисли си младата жена, като се размърда на мястото си в ложата. Господ ѝ беше свидетел, че полагаше доста усилия в това отношение.

Опита да се концентрира отново върху операта. Пинкертон се бе върнал и бе довел със себе си своята нова съпруга американка. И тъй като беше страхливец, нямаше смелост да застане лично пред Бътерфлай. Очите на младата жена се напълниха със сълзи, докато гледаше как Бътерфлай взема ножа и се готви да сложи край на живота си. *И на теб любовта не ти донесе нищо хубаво, нали?* — попита тя безмълвно японката.

Когато историята достигна трагичния си завършек, всички присъстващи заръкопляскаха ентусиазирано. Малко по-късно Елизабет, родителите ѝ и семейство Марлър излязоха от ложата и не след дълго се озоваха на Бродуей.

— Джоуи се прибира за уикенда — обърна се към дъщеря си Моли, когато се целунаха набързо за лека нощ. — Ще дойдеш ли за вечеря?

Младата жена кимна. Сестра ѝ учеше в училището по право в Харвард, факт, който я учудваше доста, предвид историческото отвращение на Джоуи към бащината им професия.

— Стига тя да ме иска там.

— Лека нощ, скъпа. — Джак я стисна в мечешките си прегръдки.

— До утре.

— Благодаря, татко. Обичам те.

И го целуна звучно по бузата.

Застана на края на тротоара, за да спре такси.

— Уест Енд и Седемдесет и осма улица, ако обичате — обясни тя на фона на свистящите гуми, когато шофьорът натисна газта, веднага след нейното качване.

Отпусна се с благодарност назад на седалката; едва сега си даде сметка колко е уморена. Бе имала дълъг, но определено хубав ден.

Спря да размени някоя друга любезност с портиера на жилищния блок, преди да се насочи към асансьора. Имаше малък апартамент с две спални на петия етаж на елегантна сграда отпреди войната и все още не можеше да повярва на късмета си, че притежава такова удобно жилище на такова добро място в града. Това бе изненадата за нея. Когато се бе върнала след дипломирането си в Йейл, бе получила този подарък, който родителите ѝ бяха купили в нейно отсъствие. Очевидно веднага след като бе споменала, че иска да живее в Тъпър Уест Сайд вместо в околностите на Грамърси Парк, където бе израснала, баща ѝ се бе впуснал да търси докато, открие този великолепен апартамент. Елизабет изпитваше известно чувство за вина заради невероятния си късмет да живее тук. Но, както бе вметнала хапливо Джоуи, недостатъчно виновна, за да откаже. „Как можеш да оставиш друг да ти избере апартамента?“ — бе я попитала тя, изпълнена с ужас. Но това жилище олицетворяваше всичко, което бе желала някога; не виждаше причина да не бъде щастлива и поласкана.

Наближаваше полунощ, когато изпълзя в леглото и придърпа завивките около раменете си, доволна от усещането на обвиващите я прохладни бели чаршафи. Потъна в мекия матрак и само след минути вече спеше.

Когато се събуди на другата сутрин, побърза да погледне радиочасовника на нощната си масичка; беше седем часа. Ако

побързаше, към осем щеше да бъде на бюрото си. Скочи и хукна към банята да си вземе душ.

По времето, когато асансьорът достигна партера, съзнанието ѝ вече беше насочено върху предстоящия ден. Трябваше да се подготви за вземането на свидетелски показания, предвидено за следващия ден. В десет щеше да се срещне с баща си във връзка със случая „Димиъринг“.

Той щеше да отнеме много време, вече го бе разбрала. Това дело бе истинско предизвикателство, но за баща ѝ бе от голямо значение да го спечели. Ускори крачка. Нищо не ѝ доставяше по-голямо удовлетворение от разнищването на някой труден правен проблем.

В осем без десет излезе от метрото на Петдесета улица и забърза през впечатляващата тълпа към високата сграда, която се намираше на пет преки от Парк Авеню; там се намираха правните кантори на „Рос, Дженингс анд Трент“. Всеки път, когато въпросната сива постройка се изправеше под очите ѝ, тя изпитваше особено вълнение; тази сграда се бе превърнала в символ на Ню Йорк.

Обичаше звука от чаткането на токчетата си по студения мраморен под на сводестото фоайе. Всичко бе построено толкова грижливо, дори номерата на етажите в асансьора бяха декорирани с дърворезба и гравирани фино с мед. Слезе весело от асансьора на четиринайсетия етаж и махна на жената на рецепцията.

— Добро утро, Люси — поздрави я тя. — Как върви денят?

Жената на средна възраст, седнала зад широкото бюро, украсено с дърворезба, кимна учтиво, като продължаваше да подрежда цветята във висока стъклена ваза. Люси Форест изпълняваше тази длъжност в „Рос, Дженингс анд Трент“ от детството на Елизабет. Лишена от чувство за хумор и завидно експедитивна, тя внасяше елемент на строгост сред елегантната обстановка. Елизабет я беше виждала да се смее само веднъж, когато преди една година се бе родило внучето ѝ.

Младата жена се отдаде на възбудата, която я изпълваше всяка сутрин, щом тръгнеше по дългия коридор; по това време той беше пълен с адвокати и секретари, готови да започнат новия ден. Баща ѝ бе създал фирмата с още двама човека, но Ричард Дженингс не бе успял да издържи и Джак бе откупил неговия дял още преди двацет години. Шелдън Трент пък бе умрял от инфаркт през 1982 година.

Приближи се до бюрото на своята секретарка. Тя работеше тук вече от седем месеца, но все още допускаше толкова много грешки, че Елизабет се питаше как щяха да я карат така и дали все пак нямаше да се наложи да я освободи. Иначе ѝ харесваше истински. Надяваше се през следващите месеци момичето да започне да се справя по-добре с работата си.

— Здравей, Линда — рече тя, когато мина покрай нея. — Каква хубава рокля.

Линда сведе очи към дрехата си и се усмихна.

— Благодаря, мис Рос. — Взе два плика от вътрешната поща. — За вас са. Точно се готвех да ги сложа на бюрото ви.

— Благодаря, ще ги взема.

Младата жена пое пликовете и влезе в кабинета си. Това голямо помещение се намираше непосредствено до огромния ъглов офис на баща ѝ. Допадаше ѝ фактът, че той приличаше по-скоро на библиотека, отколкото на кабинет с богатите си бежово зелени тонове и полици, натезали под томове с правна литература, покрили цялата стена.

Остави дипломатическото си куфарче и обгърна с поглед гледката на града, която се разкриваше от прозореца зад бюрото ѝ. Върху него вече я очакваха „Ню Йорк Таймс“ и „Уол Стрийт Джърнъл“.

Отпусна се върху облицования с кожа стол и се завъртя към компютъра, за да провери електронната си поща. Осем послания и всичките претендираха за незабавното ѝ внимание.

Завъртя се отново към бюрото. Големият бележник за записване на ангажиментите вече бе отворен на днешната дата. Придърпа го поблизо, като в същото време се приведе да вземе златната си химикалка; беше подарък от баща ѝ за успешното издържане на изпита за получаване право на адвокатска практика. След като помисли малко, започна да пише в бележника. Днес я чакаше доста работа.

По дяволите, наистина обичам тази работа — помисли си тя.

Четирийсет и пет минути по-късно вече бе отговорила на всички важни телефонни обаждания и почти беше свършила с преглеждането на записките във връзка с един случай, върху който работеше: студент по медицина, който живееше в болницата, бе даден под съд, защото спрял да оказва помощ на мястото на пътнотранспортна злополука. Макар Мат Гоулън очевидно да бе спасил живота на пияния шофьор,

семейството обвиняваше младия стажант за парализирането от кръста надолу на своя близък. И без това вече затънал в дългове за обучението си по медицина, Гоулън нямаше пари за адвокат, затова Елизабет бе решила да се откаже почти от целия си хонорар. Несправедливостта на обвинението я възмущаваше. Радваше се, че работи във фирма, чрез която можеше да поправи подобна несправедливост. *Цялото бъдеще на Мат виси на косъм* — помисли си младата жена, когато затвори папката и я остави в единия край на бюрото си. Искаше да спечели това дело за него.

Секретарката ѝ позвъни по интеркома.

— Мис Рос, търси ви някой си Питър Гриър, на втора линия. Казва, че било по личен въпрос.

Питър.

Елизабет не можеше да каже какво почувства, но преди да успее да реши, посегна към телефонната слушалка.

— Ало?

Собственият ѝ глас ѝ се стори странно писклив.

— Лизи, ти ли си това?

Никой друг, освен Питър не я бе наричал по този начин. Гласът му ѝ бе дотолкова познат и близък, сякаш го бе чувала непрекъснато.

— Боже мой, Питър, как си?

Внезапно в съзнанието ѝ пробягаха образи, спомени от времето, което бяха прекарвали заедно. Струваше ѝ се, че оттогава ги делят милиони километри.

— Добре съм, много съм добре. Значи работиш във фирмата на баща си, както възнамеряваше.

— Да. А ти, къде си ти?

— Аз съм в Ню Йорк. — Замълча за момент. — И се питам дали мога да те видя. Всъщност се надявах да взема мнението ти за мястото, което смятам да направя на ресторант. Отсъствах няколко години и вече познавам доста малко хора тук.

Младата жена се усмихна.

— Значи искаш да използваш само мозъка ми?

— Удряш точно в целта. Типично за теб — отвърна със смях той. — Разбира се, че бих искал да те видя, да седнем и да побъбрим. Би било страхотно.

— Ти не живееше ли във Вермонт? — попита Елизабет; беше си спомнила какво бе чула за него при последната среща на випускниците на колежа по право, който бе завършила.

Питър бе отворил ресторант и в крайна сметка се бе оженил за главната му готвачка.

— Върнах се. Ню Йорк ми липсваше. Щастлив съм да докладвам, че продадох ресторанта си на добра цена. С парите мога да отворя нещо тук.

— Предполагам, че главният готвач ще бъде пак жена ти.

Душата ѝ изпъшка от подобна липса на финес.

— Не. — Той като че ли се поколеба. — Всъщност, ние се разведохме преди около година.

— О! — промълви тя.

Настъпи дълго мълчание.

Питър заговори пръв.

— Е, това бе странно — заяви бодро той. — Така, какво ще кажеш да се уговорим за нашата среща? Предполагам, че заета особа като теб няма да бъде свободна утре вечер.

Елизабет хвърли поглед към бележника са ангажиментите. Имаше уговорена среща в бар с един клиент, след което бе възнамерявала да се върне в офиса за няколко часа, за да направи едни проучвания.

— Седем и половина?

Усети странно пърхане в стомаха.

— Дадено. Ще те взема от кантората.

— Знаеш ли как да я намериш? — попита тя.

— Хей — разсмя се младият мъж. — Може и да съм отсъствал за известно време, но все още не съм се превърнал в чуждестранен турист. Адресът е даден в телефонния указател. До утре.

И затвори. Объркана, Елизабет остави слушалката на мястото ѝ. „Не знам как да разговарям с него — помисли си тя, като се изправи, но веднага седна отново. — Не мога да повярвам, че съм толкова нервна. И за какво се тревожа? Той сигурно вече е дебел, плешив, стар и отвратителен. Питам се какво изобщо съм виждала в него. Няма причина да бъда нервна. Та това е само Питър.“

Кога бяха говорили за последен път? През последната година от обучението си в Кълъмбия, осъзна тя, което правеше цели пет години.

Изпусна шумно дъха от гърдите си и вдигна телефона, за да отложи утрешната си среща в бара за по-нататък. Двамата с Питър Гриър бяха ходили през последните две години от учението си в колежа. Не бе имала друг като него, нито преди, нито след това. Но той бе започнал да говори за брак, а Елизабет знаеше, че това е невъзможно. Не беше готова и, което беше още по-важно, не очакваше изобщо някога да бъде готова. Само при тази мисъл получаваше усещане, че стените започват да се събират около нея. Беше му дала да разбере ясно какво е отношението ѝ към женитбата. Той обаче не се бе предал и бе отвърнал, че е лудост да загърбват нещо толкова хубаво като това, което ги свързваше.

Колкото и да го обичаше обаче, така и не бе успяла да се съгласи и той бе скъсал с нея.

След дипломирането им, Питър бе изчезнал. И ето, че сега се бе появил отново.

А тя бе нервна. И остана в това състояние до края на този, както и през следващия ден. Чувството отстъпи едва привечер, когато забрави всичко друго, докато преглеждаше документацията от вземането на свидетелските показания по-рано. Фактите погълнаха до такава степен съзнанието ѝ, че когато в един момент вдигна поглед, изобщо не бе подготвена да види Питър Гриър, застанал безмълвно насреща ѝ.

Беше се подпрял на стената, кръстосал ръце пред гърди. Под горната дреха носеше морскосин костюм с небесносиня риза, разкопчана на врата. Очевидно стоеше тук от известно време и я наблюдаваше. Усмивката му бе все така ослепително бяла, каквато я помнеше. Големите му, дълбоко поставени лешникови очи, гъстата кестенява коса... всичко беше точно такава, каквото го помнеше. Не си спомняше само да го е виждала в костюм. Докато бяха заедно, бе носил неизменно сини дънки и блузи от памучен трикотаж. И осъзна, че именно това бе единствената промяна в него: сега той приличаше по-скоро на мъж, отколкото на момче.

— Здравей, Лизи — приветства я тихо той.

Младата жена се изправи, пусна върху бюрото жълтия си бележник и химикалката.

— Питър.

Заобиколи бюрото, за да отиде да го поздрави; той също направи няколко крачки към нея. Движенията му ѝ бяха познати, естественото му държане — също, сякаш бяха запечатани завинаги в мозъка ѝ.

Доближиха се един до друг и се прегърнаха, сякаш го бяха планирали заедно. Когато усети как ръцете му я обгръщат през талията, Елизабет затвори очи и плъзна длани нагоре по ръцете му и по широките му рамене.

Като че ли никога не се бяха разделяли. Усети, че се разтапя в прегръдката му, точно така, както му се бе отдавала преди години. И почувства как той я стисна по-силно в отговор, а устните му се придвижиха от устата ѝ към шията.

Това е лудост — рече си строго тя. — *Та аз вече дори не познавам този човек.* Опита се да му го каже, но в този момент устните му се върнаха отново върху нейните. Беше безкрайно по-лесно да отвърне на целувките му, да обходи устата му с език. Всъщност, когато най-сетне успя да заговори, чу изумено, как успя само да изпъшка.

— О, Питър! — промълви тя, а той я придърпа дори още по-близко; ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, по извивката на хълбоците, погалиха леко бедрата ѝ.

Недей — искаше да каже тя, когато го видя как ритна вратата зад себе си. — *Не можем* — опита да настоява Елизабет. Той се отпусна на пода и я повлече със себе си върху бежовия килим.

— Това е лудост — заяви тя, когато най-сетне успя да изрече истински думи.

Те обаче не ѝ попречиха да прокара длани под ризата му и да усети мускулите, които не бе имал тогава, преди пет години.

— Боже, колко си хубава — промълви Питър и изохка от удоволствие, щом ръцете ѝ докоснаха кожата му.

Точно това не трябваше да се случва, помисли мрачно младата жена, неспособна да се сдържи и да не отговаря на допира на пръстите му, които се спираха на тайните местенца на тялото ѝ, мачкаха ги, галеха ги през тънката ѝ копринена пола. Мислеше, че отблъсква дланта му, но откри, че всъщност сама вдига полата си и насочва ръката му към черните сатенени пликчета, че се привдига към тази ръка, че го подканя.

Не мога да ти дам това, което искаш. Върви си и не се връщай още десет години. Остави ме в безопасната черупка на собствения ми живот. Копнееше да изрече тези думи и дори още повече. И този път успя даже да оформи цяло изречение.

— По-добре заключи вратата.

Това излезе от устата ѝ, в добавка към стенанията и в ритъма на движенията на пръстите му в нея.

— Няма никой — отвърна дрезгаво Питър. — Чистачите гасяха осветлението, когато пристигнах. — Отдели дланта си и я остави с болезненото ѝ желание за още. — Всъщност — додаде той, докато смъкваше пликчетата ѝ надолу, — те ми казаха, че само ти си тук и че не трябва да те безпокоя.

Този път ръката му се плъзна под нея и я повдигна. Бавно, мъчително бавно приведе уста към слабините ѝ. Елизабет потръпна, когато езикът му проникна в нея, като очевидно се опиваше от вкуса ѝ. Извика, обзета от екстаз.

— Та, ще ми разрешиш ли да те безпокоя — попита младият мъж, като отдели устата си от нея и се впи отново в устните ѝ.

О, по дяволите — обади се някакъв глас от дълбините на съзнанието ѝ и устните им отново се сляха. — *Ето, че пак се започва.*

[1] Обръщение, което, подобно на „мистър“, не дава информация за семейното положение на жените. — Б.пр. ↑

[2] Ненормален страх от открити пространства и публични места — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Е, аз тръгвам. Как изглеждам?

Елизабет се завъртя на прага на стаята на Джоана и богатите набрани поли на роклята ѝ от синя тафта с разголени рамене изшумоляха.

Легнала небрежно върху неоправеното си легло, Джоана Рос свали учебника по конституционно право, който четеше и огледа сестра си с присвити очи.

— Ами — заяви тя, като вдигна отново книгата и се взря в разтворената пред нея страница, — ако целта ти е била да приличаш на Барби, справила си се забележително.

Престори се, че продължава да чете, макар всъщност да не възприемаше нито една дума. Както обикновено единственото, върху което бе способна да се концентрира, беше сложната смесица от емоции, които като че ли започваха да водят вечна война едни с други всеки път, когато двете със сестра ѝ се озовяха на едно и също място по едно и също време.

Знаеше колко я нараняваше със забележките си, но можеше да съдържи досадата си. Елизабет приличаше на райско видение, но бе предпочела тази нощ да впрегне всичките си дарби, за да придружи баща им до поредния лишен от всякаква фантазия адвокатски фестивал. Това годишният бал на нюйоркските адвокати ли беше или на адвокатите от областта? Или още едно от станалите модерни напоследък движения за набиране на фондове? Баща ѝ винаги си бе падал по тях; обичаше да се прави на съвършения герой. Робин Худ за бедните, сър Галахад за богатите и известните. На Джоуи винаги ѝ се бе повдигало от това, но сестра ѝ си падаше страшно по тези неща.

— Ти, разбира се, си най-големият специалист в областта на шева и кройката — отвърна троснато Елизабет. — Нищо чудно, че моят гардероб не е достоен за вниманието ти.

— Аз поне си избирам сама дрехите — отвърна Джоуи, като си спомни многото случаи, в които бе наблюдавала баща си да седи в

някой удобен стол пред пробната в „Бонуит Телър“ и да засиява при вида на голямата си дъщеря, която се показва, облечена с някоя от тези сладникави рокли с богати поли, в очакване на неговото одобрение. Знаеше, че ѝ бе купил тази рокля едва миналия месец. Освен това бе сигурна, че този тоалет отразява по-скоро бащиното ѝ желание Елизабет да изглежда като Пепеляшка на бала, отколкото нейния вкус.

— Простете, ваше височество — отговори Елизабет. — Извинявам се за проявата си на благодарност към човека, дал няколкостотин долара, за да купи нещо, само защото ми е харесало. Освен това съжалявам страшно, че обичам баща си. Какво глупаво, отвратително създание трябва да съм наистина. — Обърна се и тръгна към вратата. — Между другото, в случай, че забравя — провикна се през рамо тя, — следващия път, когато реша да боядисвам апартамента си, напомни ми да не го правя, докато си тук за пролетната ваканция. Истинска лудост е да си мисля, че бихме могли да стоим тук по едно и също време.

Джоуи се заслуша в отдалечаващите се стъпки на сестра си. Беше леко засрамена от себе си, нещо, което никога не ѝ би позволила да забележи. В крайна сметка двете отдавна вече не живееха в дома на своите родители. Джоуи бе прекарала четири години в „Браун“, последвани от последните две и половина в Харвардското училище по право, а Елизабет от своя страна вече имаше свой апартамент. От десет години почти не бяха живели под един и същ покрив. Въпреки че вече бяха съответно на двайсет и пет и двайсет и седем години, те неизменно започваха да се обстрелват още от първата минута по същия начин, по който бяха го правили като деца.

Едната от двете ни трябва да прояви достатъчно ум или смелост, за да промени правилата — помисли си младата жена. Идеята още не се бе дооформила в главата ѝ, но вече бе наясно, това нямаше да бъде тя самата.

Захлупи учебника на леглото и се обърна към огледалото, което висеше над тоалетката в другия край на стаята. Вгледа се в отражението си. Къдравата ѝ кестенява коса със средна дължина беше в див безпорядък, както винаги; не можеше да се каже, че тъмносините дънки и белият пуловер прилепваха към тялото ѝ. Макар да бе много слаба, Джоана Рос носеше винаги широки, торбести дрехи, сякаш се

готвеше всеки момент да наддаде петдесет килограма или да скрие трийсет банана под ризата си.

Не, че съществуваше вероятност някой от тези сценарии да се превърне в действителност. Повечето храни не бяха от интерес за нея, както впрочем и повечето хора. *Бъди честна* — казваше си неизменно тя всеки път, когато ѝ идваше последната мисъл. — *Както изглежда повечето хора не те намират за особено интересна. Обратно на златното момиче, обитаващо временно съседната стая.*

Елизабет биваше очарована от — и очароваше — всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. В едно скрито ъгълче на сърцето си Джоана дори обичаше сестра си, факт, който би признала само под най-силен натиск. Колкото и красива да бе външно Елизабет, тя имаше не по-малко мило и добронамерено сърце. Но да бъдеш сестра на златното момиче, с две години по-малка, със седем сантиметра по-ниска, и около един милион пъти по-малко привлекателна, не беше особено завладяваща роля.

Младата жена опита да се отърси от тези размисли и да се върне към изучаването на делото от 1959 година „Бейрънблат срещу Съединените щати“. То засягаше инфилтрирането на комунистите в образованието и обикновено подобни речи я очароваха. Ерудираната проза на съдия Харланд обаче не успя да задържи вниманието ѝ тази нощ. Не можеше да се отърси от образа на сестра си, поруменяла от нетърпение. Толкова глупава от една страна, и толкова прекрасна и изпълнена с надежда — от друга. Нито надеждата, нито красотата бяха сред отличителните черти на Джоуи. Остави отново книгата. *Е*, — помисли си без особено голямо задоволство тя, — *аз поне съм умна.*

Разбира се, сестра ѝ беше вероятно дори още по-умна. Само с една десета от нейните собствени усилия. Отпусна се назад върху възглавниците и затвори очи. *Какво съм аз, което тя не е? Загадъчна, може би. Или надменна. А може би много студена.*

Изхили се при тази мисъл. Това бяха определенията, които ѝ бяха давали учителите по време на цялото ѝ обучение в основното училище. По-късно, в „Мериман“, частната гимназия за надарени деца, в която бе учила от седми клас, си бе създадала свое място. *Е*, нямаше да оспорва, никога не бе сред всеобщите любимци. Но затова пък си имаше приятелка, с която обядваше всеки ден в училищната закусвалня. От време на време дори ходеха на кино. *Да* — помисли си

тя и се намръщи на отражението си. Мариан Улфсън живееше в апартамента, който се намираше точно под дома на семейство Рос; двете с Джоуи бяха в един и същи клас, като се започне от предучилищна възраст и се стигне до „Мериман“. Какъв избор имаха всъщност?

Това не беше точно така, осъзна младата жена. Мариан я обичаше наистина. „Трябва да покажеш на другите колко си велика“ — настояваше тя в началото на всяка учебна година. „Това закон ли е?“ — отвръщаше духовито Джоуи. Внезапно усети силно липсата на своята приятелка; искаше ѝ се тя все още да живееше на долния етаж, за да можеше да ѝ се обади и да се срещнат навън, да отидат пият по нещо или да гледат филм. Мариан обаче бе влязла в Министерството на външните работи веднага, след завършването на колежа и сега работеше в американското посолство в Турция.

Джоуи бе имала една-две приятелки в колежа. Последните две години дори си бе имала истинско гадже. Не можеше да се каже, че Тед Варгас караше кръвта ѝ да заври, но рядката му интелигентност и страстта му към американската история бяха събудили у нея нещо като интелектуално любопитство, което не бе изпитвала така ясно никога дотогава.

И именно заради него бе записала право. До самото завършване на втори курс в Браун бе избягвала дори мисълта за подобна възможност. Настояванията на баща ѝ да се присъедини към него самия и към Елизабет във фирмата само затвърдиха още повече решението ѝ. С Тед обаче бяха прекарвали две летни ваканции в малък бостънски вестник. Именно тогава бе останала запленена от спорния в правно отношение въпрос за правото на вестника да публикува и правото на обикновения човек на личен живот.

И така, тя се бе озовала в специалност „Право“, след като цял живот се бе борила срещу това. Никога обаче нямаше да капитулира пред скъпия си стар татко, както бе направила с такава радост сестра ѝ. Никога, ама никога нямаше да отиде в „Рос, Дженингс анд Трент“. Никога нямаше да отиде в голяма, престижна фирма. Никога не бе стажувала в големи фирми през летните ваканции, както правеха повечето от нейните състуденти. Вместо това, след първата си година по право, беше предложила услугите си на „Хартфорд Куран“, вестник, който се издаваше някъде по средата на разстоянието между

Бостън и Ню Йорк. През по-голямата част от времето си там тя бе извършвала изследвания за Кевин Томасис, международният репортер на вестника. Работата беше тежка; прекарваше часове в библиотеката, където се ровеше из правната документация. Затова пък сърдечният журналист на средна възраст се бе оказал истински настойник и бе успял да я кара да се чувства незаменима, макар в действителност именно той да я учеше на всичко, което трябваше да знае.

Щеше да се върне във вестника и през лятото след втората си година, но Томасис бе откраднат от „Ню Йорк Таймс“ и вече си бе създал име с рубриката, която водеше в него два пъти седмично. Там нямаше място за нея, но тя остана в Ню Йорк и работеше без заплащане за училището по журналистика. Работата ѝ не я очароваше така, както в „Куран“, но когато завършеше сега през юни, щеше да бъде сигурна, че за нея ще има място в правния отдел на училището. Е, там вероятно нямаше да може да разгърне целия си талант в областта на правото; нещо, което, изглежда бе наследила от баща си. Но поне така щеше да се озове в света на журналистиката. *Добре де* — поправи се наум тя, — *не точно в центъра ѝ, но поне някъде в периферията.*

— Има ли някой вкъщи?

Гласът на майка ѝ идваше от входното антре на долния етаж. Младата жена остави книгата, изправи се, протегна ръце над главата си и излезе от стаята.

Моли вдигна усмихнато поглед към нея, когато я видя да слиза по стълбите.

— Както виждам се чувстваш доста уютно — заяви тя, когато забеляза разчорлените ѝ коси и боси крака.

— А ти изглеждаш уморена — отвърна Джоуи и приветства майка си с топла прегръдка.

После пое тежката чанта от ръцете ѝ и я остави върху малката дъбова маса срещу вратата.

— Яла ли си?

Моли я погледна натъжено.

— Не се ли предполага, че аз трябва да ти задам този въпрос? В крайна сметка майката тук съм аз. — Тръгна към кухнята. — Но такава, каквато съм...

Джоуи я догони.

— Ти си олицетворение на майката мечта — заяви успокоително тя, тъй като знаеше колко чувствителна е на тази тема Моли.

Влязоха заедно в кухнята, отвориха вратата на хладилника и засъзерцаваха безмълвно съдържанието му.

След като извади оттам връзка моркови и ги отнесе до мивката, за да ги измие, младата жена наруши мълчанието.

— На Хензел започна ли вече да му личи?

Моли се засмя. Тя бе оцветявала костюмите за „Хензел и Гретел“, представление на Нюйоркската опера, а бе всеобща тайна, че мецосопраното, което изпълняваше ролята на братчето, очакваше бебе. Хензел се играеше от жена във всички оперни театри по света, но вероятно никога досега от бременна в петия месец.

— Смятам, че ще издържи още пет седмици — отвърна тя, като извади пластмасова купа със салата от хладилника и я постави на масата.

— Защо са взели бременна, когато има толкова много други певици, способни да изпълнят ролята? — попита Джоуи и отхапа от своя морков.

— Защото тя вкарва в операта тълпите, скъпа — отговори майка ѝ. — Освен това Маник Валерия най-вероятно щеше да взриви Линкълн Сентър, ако бяха посмели да я заместят.

Младата жена се усмихна замислено.

— Това несъмнено прави работата ти по-трудна.

— О, напротив, скъпа. Ако тя не беше бременна, нямаше да има нужда по панталоните ѝ да се нарисуват вертикални линии и следователно нямаше да има нужда и от мен.

Моли забодя вилицата си в салатата.

— Наистина се гордея с теб, мамо — възкликна Джоуи.

Видя как в очите на майка ѝ внезапно се появиха сълзи.

— Хей, не мисля, че това е повод за плач.

— Не е — съгласи се Моли и попи сълзите с опакото на дланта си. — Радвам се, че те чувам да го казваш. Само ми се иска...

— Знаем — прекъсна я дъщеря ѝ. — Иска ти се по-голямата ти дъщеря да не бе родена сяпа и няма.

Моли поклати глава.

— О, Джоуи, престани да обвиняваш сестра си за моите грешки. Аз не посветих достатъчно време и внимание нито на теб, нито на нея,

а и сега положението не е кой знае колко по-добро. И знаеш ли какво? Ако бях по-добра като човек, тази вечер щях да отида с баща ти в „Плаза“, вместо да вися на сцената в Метрополитен опера. Бедната ти сестра винаги трябва да ме отменя.

— О, моля ти се, на Елизабет ѝ харесва „да те отменя“. Тя трябва да живее според фантазиите си на малка принцеса, а татко дори не трябва да бъде раняван в някоя война.

— Не ставай зла, скъпа. Няма нищо лошо в това една дъщеря да иска да направи баща си щастлив. — Засия насреща ѝ. — А и виж — додаде тя, като се протегна през масата и разроши косите ѝ, — колко щастлива ме правиш.

* * *

— Трябваше да бъдете там и двете — заяви ентузиазирано Джак Рос и размаха чашата с портокалов сок към съпругата и по-малката си дъщеря. — Снощи събрахме повече от един милион долара.

Моли му се усмихна, макар, както изглежда, вниманието ѝ да бе отдадено на мострите от платове, поставени на масата пред нея.

Джоуи знаеше, че трябва да си държи езика зад зъбите, но не се сдържа.

— Цялата сума право в банковата сметка на Елизабет ли отиде или и аз получих няколкостотин хилядарки?

Баща ѝ я изгледа остро.

— Не ставай смешна, Джоуи. Ти най-малко от всички би трябвало да се отнасяш със сарказъм към събирането на средства за Американския съюз за гражданска свобода.

— Съжалявам — рече младата жена, но тонът ѝ не бе изобщо извинителен. Довърши кифличката си и бутна назад стола, на който седеше. — До довечера.

— Къде отиваш? — попита кисело Джак.

— Да ограбвам банка — отвърна остроумно тя.

Майка ѝ я погледна укорително.

— Не бъди груба, скъпа.

Джоуи знаеше, че в тази ситуация баща ѝ бе безпомощен. Той бе преживял ужасни неща в детството си и вечното му притеснение за

съпругата и двете му деца бяха разбираеми. Тя обаче бе на двайсет и пет и ѝ се струваше непоносимо да се отнасят към нея като към безотговорно четиригодишно хлапе. Всъщност, това ѝ се бе струвало не по-малко непоносимо и по времето, когато бе наистина на четири години.

— Отивам в Кълъмбия, за да поговоря с някои от хората, с които ще работя от юни нататък.

Старяеше се да говори колкото може по-спокойно. Понечи да излезе от заляната от слънце и облицована с бял теракот кухня.

— Снощи срещнах една интересна личност, Джоуи — обади се Джак и успя да я накара да спре, преди да бе минала през вратата.

Младата жена се обърна и се облегна на шкафа за метлата.

— И коя е тя?

— Твоят герой — Кевин Томасис. — Усмихна се, когато дъщеря му наостри уши. — Всъщност — усмихна се дори още по-широко, — той ми стана клиент.

Изненадана, Джоуи се върна до масата и седна.

— Защо така внезапно му е притрябвал адвокат?

Баща ѝ поднесе чашата с кафе до устните си, отпи голяма глътка, а след това попи внимателно уста с книжна салфетка. Тя знаеше, че това е само опит от негова страна да увеличи напрежението и нямаше намерение да му достави удоволствие, като покаже нетърпението си.

— Срещу него е заведено дело за десет милиона долара и нито той, нито новият му работодател са особено щастливи по този повод.

Това вече бе истински сюрприз.

— Заведено дело ли? И от кого?

— Името Бъртън Хърлихи говори ли ти нещо?

— Не — отвърна младата жена. — Трябва ли да ми говори?

Джак се облегна назад.

— Ами да, тъй като той бе обектът на една от рубриките на мистър Томасис преди около месец. — Погледна дъщеря си. — Ти, разбира се, беше в Бостън миналия месец. Ще ти преразкажа накратко за какво става дума. Д-р Бъртън Хърлихи е... или по-скоро беше професор в Съни Пърчъс. Четирима от неговите студенти били арестувани за незаконно пренасяне на оръжие до Северна Ирландия. В своята статия твоят приятел Кевин изказва предположението, че истинските виновници всъщност не са младежите, които, типично за

възрастта си, били с гореща кръв и лесно се впечатлявали, а техният преподавател по английска история, гореспоменатият Бъртън Хърлихи. Както изглежда, той е представял английската история много повече от гледната точка на Белфаст, отколкото на Лондон.

— И какво общо има всичко това със заведеното дело с искане за многомилионно обезщетение? — попита Джоуи.

— Ами, според д-р Хърлихи — който, трябва да добавя, бе уволнен два дена след появата на въпросната статия в „Таймс“ — написаното е клевета и в затова той дава под съд както щата Ню Йорк, така и „Ню Йорк Таймс“. И, разбира се, Кевин Томасис.

— Но това е смешно — възкликна младата жена. — Според „Таймс срещу Съливан“, за да докаже клевета, той би трябвало да покаже зложелателство. А това е почти невъзможно.

Джак повдигна едната си вежда.

— Може и да не е толкова невъзможно при един изпълнен със симпатия щатски съд.

— Но сърцевината на случая, а именно гражданските права, е държавен въпрос — възпротиви се Джоуи, докато размишляваше върху току-що казаното. Загледа се в стената срещу себе си и, без да усети грешката си, взе чашата на баща си и отпи от кафето му. — Разбира се, клеветата е въпрос на щатската прокуратура, но няма причина двете да не се обединят във федералния съд.

— Абсолютно си права — отвърна топло Джак. — Но дори и там ще бъде трудно да се преборим.

— Защо? — попита младата жена. — Свободата на пресата не е нещо ново за Съединените щати.

— Нито пък свободата на словото — допълни баща ѝ. — Точно с това бил злоупотребил нашият клиент според д-р Хърлихи.

Джоуи го изгледа остро.

— Твоят клиент, татко.

Думите ѝ като че ли го объркаха.

— Знаеш ли, Джоуи, не съм сигурен, че ще успея да възстановя правдата за Кевин Томасис, не и без известна помощ.

Младата жена усети ледени тръпки по гръбнака си.

— Ти си водещият партньор на една от най-маститите нюйоркски правни фирми, татко. Можеш да си осигуриш всичката помощ, която ти е нужна.

Събеседникът ѝ се усмихна тъжно.

— Известна — да. Голяма — не. Имаме само петима адвокати плюс шепа помощници, чиновници и секретари. Не може да се каже, че като бройка сме кой знае какво.

— Всички те обаче са елитни професионалисти, а не недоносчета. Това е разликата.

— Слушай, скъпа, знам, че това не съвпада с плановете ти за близкото бъдеще. За това дело обаче имам нужда от човек, който да се вълнува истински от неговия изход. Който обича журналистическата страна толкова, колкото и правната, който е достатъчно близко до студентския живот, за да може да направи преценка както на противниковите, така и на собствените ни позиции. И колкото и способни да са моите хора, никой от тях не е така добре екипиран като теб, за да спечели битката.

Джоуи бе изгубила ума и дума. Томасис бе нейният учител, дължеше му страшно много. И ето, че сега имаше неприятности с правосъдието и разчиташе на фирмата на баща ѝ. А тя самата почти се бе дипломирала и бе в състояние да му помогне. Но това означаваше да направи немислимото. Усети, че е забравила да диша. Изведнъж се бе озовала в центъра на катастрофа между две коли и дори не бе чула удара.

— Времето ми е обсебено от делата на Стърн и Стивънс.

Това бяха два от неговите случаи, които не търпяха никакво отлагане и се водеха вече от месеци.

— Ами Елизабет? — най-сетне младата жена бе възвърнала способността си да говори.

— Сестра ти има доста работа по всички мои случаи и освен това я чакат още над двайсет други, само нейни.

Сега вече задните гуми на колата мачкаха тялото на Джоуи напред-назад, напред-назад, и я сплескваха към бетона.

Гласът на Джак се превърна в успокояващ шепот.

— Това няма да бъде завинаги така... Само докато привърши делото на твоя приятел Кевин. Помисли си колко умопомрачаващо ще бъде. И колко благодарен ще бъде приятелят ти, когато всичко свърши.

— Аз...

Опитваше се отчаяно да измисли какво да каже. Каквото и да е. Имаше чувството, че току-що бе поела последния си дъх. Колата, която

я бе блъснала, беше изчезнала. Всичко бе свършило. Тя бе вече мъртва.

ТРЕТА ГЛАВА

— И така, какво мислите, мисис Рос? — Адел Феленбах бе присвила напрегнато устни, когато подаде скицата на стигаща до пода рокля с меко падащи поли в преливащи се пастелносини и зелени тонове. — Ще постигнем ли търсения ефект?

Моли огледа внимателно листа.

— Мисля, че за това ще е нужна някоя по-тежка коприна — рече тя, като затвори за момент очи, сякаш си представяше как ще подходи към боядисването на всички тези метри плат.

Роклята щеше да бъде разделена на части и върху всяка една от тях щеше да има изобразена някоя пасторална сцена. Тя щеше да бъде невидима за повечето зрители, но щеше да дава обща представа за царствения и същевременно — земен образ на главната героиня.

— Напомня ми на Писаро — заяви най-сетне мисис Рос; отвори очи и погледна отново рисунката. — Ще поработя над нея и до вторник ще можеш да видиш резултата.

— Чудесно — отвърна Адел и остави скицата на своята събеседничка, преди да излезе от ателието.

Моли се приближи до натежалите от книги полици, които покриваха напълно една от стените на стаята. След кратко търсене сред илюстрираните книги с внушителни размери, измъкна някакъв учебник по история на изкуството и отвори на съдържанието. Тук е — помисли си тя, когато показалецът ѝ се спря на „Стадо крави на пътя към Шу, Понтоаз.“ На въпросната страница откри рисунката на малко френско селце; меките цветове предизвикаха у нея същото усещане, което бе описала Адел Феленбах. Безупречен модел за първата европейска поръчка на Моли. *Първата поръчка извън Ню Йорк* — доуточни наум тя с нарастващо вълнение.

Като използваше репродукцията за база за сравнение, започна да нахвърля щрихите с цветни моливи. Рисуваше и си мислеше какво заплащане щеше да поиска за тази работа. Нямахше да бъде единствената дизайнерка на костюми, която щеше да представи свой

модел, в това нямаше ни най-малко съмнение. Въпреки че доста малко хора вършеха тази работа, конкуренцията беше жестока.

— Хей, тъъ, Моли, какво ще кажеш за една чаша кафе? — заекна нервно Майкъл Уийвър, като влезе в ателието ѝ.

Тя вдигна поглед, изненадана от внезапната му поява. Той беше скулптор. Ателието му се намираше един етаж под нейното и Майкъл се отбиваше малко по-често, отколкото ѝ се искаше, но сърце не ѝ даваше да му го каже. Страхът и уязвимостта в големите му кафяви очи като че ли винаги молеха: „Обърни ми внимание, не ме наранявай, обичай ме.“ И макар в негово присъствие да изпиваше винаги известно неудобство, не можеше да не му обръща внимание. Днес ѝ се стори, че не бе мил тъмните си коси от няколко месеца. Не по-малко мръсни бяха и дрехите му, не само опръскани с гипс, ами и с някакви петна, като че ли от храна. Моли изпита съжаление и отвращение в еднакви пропорции, както в повечето случаи, когато го видеше, но точно сега нямаше време за него.

— Съжалявам, Майкъл — отвърна тя с по-голяма радост, отколкото изпитваше в действителност. — Но имам работа, с която трябва да привърша до довечера.

Лицето му моментално прие извинително изражение.

— О, разбира се, ти наистина си, заета, искам да кажа, и аз никога не бих ти попречил, никога...

— Докато говореше, той отстъпваше заднишком към вратата. Щом престъпи прага, спря и я погледна отново. — Може би утре...

— Всъщност, Майкъл — започна да обяснява тя, — ако получа работата, за която се старая, след няколко дена ще трябва да напусна града, а преди това ще трябва да свърша толкова неща...

Не довърши мисълта си с надеждата, че той ще разбере. Тъй като знаеше колко е чувствителен, очакваше да види разочарование, но не и гнева, който зачерви лицето му. Той обаче се овладя веднага и замени това изненадващо изражение с прекалено широка усмивка.

— Когато кажеш, Моли — рече той и най-сетне се обърна и затвори вратата след себе си.

Погледът ѝ остана вперен към мястото, където го бе гледала допреди малко. Остана шокирана от откритието, че бе изпитала страх от него; по тялото ѝ се разля облекчение от факта, че си бе тръгнал.

Нямаше време обаче да мисли за Майкъл, затова се съсредоточи отново върху работата си. Местеше очи ту към репродукцията на Писаро, ту към скицника. Щеше да изрисува картините по полата със сгъстена анилинова боя, след това да прекара през пара плата и да го изпере. За следващия слой щеше да повтори отново целия този процес.

Когато завърши скицата, тя изглеждаше наистина много хубава. *Напълно подходяща за пиеса, чието действие се развива във Франция през XIX в.* — помисли тя, доволна от работата си. Остави скицника и се приближи до мивката, която стоеше самотно на стената срещу полиците с книгите. Зад вратата до нея имаше тоалетна и душ.

Моли обичаше ателието си на Деветнайсета улица. Тук, на шестия етаж на старата сграда, тя се чувстваше повече у дома си, откъдето и да било другаде. Изми боята от ръцете си и напълни чайника, който стоеше върху котлона край мивката. Водата завря и тя изпита вълнението, което се появяваше винаги в началото на всяка нова работа.

Огледа със задоволство ателието. Преди петнайсет години дори не бе предполагала за съществуването на професия като оцветяване на театрални костюми. Нито, че ще има карта като член на „Локал 829“ на Съюза на сценичните художници. Колко дълъг път бе изминала, докато стигне дотук!

Всъщност бе истинско чудо, че можеше изобщо да напусне дома си, камо ли да мисли за пътуване до Париж. Колко години бе прекарала, затворена в апартамента, неспособна да отиде дори до аптеката отсреща на улицата или на родителска среща на някое от момичетата?

През първата година след сватбата си с Джак си бе дала сметка, че се чувства удобно само в двустайния апартамент на Амстердам Авеню, който бяха взели под наем. Когато на следващата година забременя с Елизабет, откри, че съпругът ѝ с мъка успява да я измъкне и отведе на регулярните посещения в женската консултация. При раждането на бебето издържа да остане в болницата четирийсет и осем часа, само защото Джак стоя неотстъпно до нея през цялото време.

След това престана изобщо да излиза. Ужасяваше се, изпадаше в паника само при мисълта за всички тези хора и този шум, от мисълта, че може да се изгуби.

Постепенно всичко започна да ѝ тежи. Прекарваше дълги часове в сън или просто лежеше на леглото, измъчвана от постоянно изтощение. Не можеше да прави нищо. Не можеше дори да усеща нищо. За Елизабет, а после и за Джоана — тя се роди две години покъсно — се грижеха различни бавачки. Джак бе успял да намери лекар, който да идва в дома им за редовните прегледи по време на бременността, а за да я отведат в болницата за раждането се наложи първо да я упоят. След като се преместиха в сегашното си жилище с изглед към Грамърси Парк, Моли не излезе от него в продължение на години. Целият ѝ свят се ограничаваше до апартамента, а Джак, децата и жените, които ги гледаха, бяха горе-долу единствените хора, с които говореше.

Всеки миг от всички тези години се бе срамувала от себе си. Усещаше, че дъщерите ѝ растат далеч от нея. Можеше да ги прегръща и да постои известно време с тях, но се чувстваше прекалено уморена за нещо повече.

И нямаше сила да промени каквото и да било в това отношение. Струваше ѝ се, че е погребана жива, че земята я притиска. Когато мисълта за самоубийство започна да я преследва прекалено упорито, реши да потърси помощ. В продължение на няколко месеца ходеше на психиатър... по телефона. След това той посещаваше дома им в продължение на две години, за да работи с нея. Едва тогава вече бе готова да рискува да се покаже навън за първи път. И действително имаше прогрес, макар и бавен и постепенен.

О, колко години само изгубих — помисли си тя, отпусна се тежко на един стол и закри очи с длани. Чувството за вина не ѝ даваше мира дори сега, след толкова време. Колко дълго само не бе дала нищо нито на децата, нито на съпруга си. А Господ ѝ беше свидетел, че искаше много да можеше да им даде всичко, бе копняла да бъде нормален човек, който живее нормален живот. Но през онези години ѝ беше ужасно трудно да се усеща като част от нещата. И винаги я бе преследвала сянката на собственото ѝ детство, на нейните родители.

Потъна още по-дълбоко в стола си, натежала от спомените. Каквито и щастливи мигове да бе имала в голямата къща в Ривърдейл, игрите със съседчетата, ходенето на училище, мечтите, които я бяха обземали, когато опитваше роклите и обувките с високи токчета на майка си...

Всички те бяха изгубени. Заличени от ужасния следобед през онзи понеделник, деня, за който не си позволяваше никога да мисли.

Какъв смисъл имаше да го прави, запита се уморено тя. Това бе тогава. Преди повече от трийсет години. Трийсет години, през които бе станала съпруга на Джек и той я бе защитавал, може би дори я бе защитавал прекалено много. И продължаваше да се грижи за всичко. Като че ли нито едно от онези страшни неща не се бе случвало.

От толкова време беше заедно с него. И избягваше болката, погребваше спомените. Което означаваше, че бе погребала също така и всички останали чувства. Това обаче си бе нейният живот. Нито по-добър, нито по-лош от живота на другите.

О, престани — смърти се тя.

Чайникът започна да свири и Моли се изправи. Извади от малкото шкафче керамична чаша и пакетче ментов чай. Наля в чашата вряла вода и потопа пакетчето, докато течността стана светложълта. После се върна на работното си място. Чаят беше горещ за пиене, затова само вдъхваше аромата му. Духна няколко пъти и отпи голяма глътка.

Не беше се чувствала толкова изолирана и безполезна откакто Корин Фонтен я бе издърпала иззад сцената в училището на Джоуи. Усмихна се при този спомен. Беше се случило в годината преди Джоуи да завърши „Мериман“. Водена единствено от инстинкта си, тя бе решила да оцвети костюма на главния герой на представената от децата пиеса. Роклята, която Лесли Фонтен носеше в ролята на Фиона при първото ѝ романтично преживяване, беше с прекрасен пурпурен цвят, но под светлините изглеждаше бледа и безжизнена. Моли си бе представила колко красива би била с истинска боя; бе съчетала пурпурните и светлосините тонове така, че да придадат блясък и живот на полата. Беше казала на учителя по драматично изкуство, че така материята ще изглежда много по-богата. И всичко се бе получило безупречно; цветовете на пирена навеждаха на мисли за мъгла и вечност по начин, по който обикновеният плат не би могъл да го направи никога.

След представлението майката на Лесли Фонтен бе помолила да ги запознаят. Оказа се, че била режисьор на едно шоу в малък театър на Втора улица и пиесата представляла нощни клубове от Харлем от четирийсетте години.

— Старая се да представя едновременно екзотичното и трагичното — бе обяснила Корин, — и мисля, че бихте могли да нарисувате онова, от което се нуждаем. — Честно казано — бе добавила тя, — професионалните художници на костюми биха стрували цяло състояние.

Тогава Моли бе чула за първи път, че рисуването на костюми може да бъде професия. А фактът, че нямаше да ѝ платят, изобщо не я бе смутил; в крайна сметка Джак изкарваше предостатъчно пари. Освен това момичетата вече бяха пораснали, така че имаше доста свободно време.

Съгласи се с готовност, макар да не знаеше какво точно да очаква. Остана изненадана обаче, когато откри колко забавна е работата. Месец-два по-късно ѝ се обади един от хората, с които се бе запознала зад сцената.

— Моят художник на костюмите е задържан в Милано! — бе възкликнал Грегъри Боренстайн. — Моля ви, моля ви, трябва да ми помогнете да се измъкна от тази безизходица!

Пиесата на Боренстайн се игра на Бродуей. Внезапно Моли се озова на работа в света на професионалния театър. Занимаваше се не само с пиеси, ами и с опери и балети. Обади се на двама други художници и ги помоли за разрешение да ги наблюдава, като работят и да се учи от тях. Малцина бяха специалистите по оцветяването на театрални костюми, така че изведнъж се озова с множество проекти. Нае ателието на Деветнайсета улица, когато Джоуи започна третата година от обучението си в колежа. По това време Моли вече работеше усилено, срещаше се със свой кръг от приятели.

И това я беше променило. Знаеше го. Малко по малко бе започнала да си позволява да чувства. Тъга, когато изгубеше желана работа. Възторг, когато някоя рокля станеше както трябва. Продължаваше да изпитва вина заради Елизабет и Джоуи. Ако в ранната им възраст не можеше да им бъде емоционална подкрепа, сега пък рисуването я ангажираше дотолкова, че често биваше недосегаема физически.

— Привършвам поръчка за Франк Мичели — бе обяснила тя, когато Елизабет я покани да отидат на вечеря. — Трябва да привърша обработката с пара на балната рокля — бе отвърнала едва снощи, когато Джоуи ѝ се бе обадила от кантората на бащината си фирма.

Не можеше да обвинява момичетата, ако изпитат раздразнение, но наистина се стараяше много. Някой ден щеше да намери време да компенсира пропуснатото време.

Изпи последната глътка чай и си наложи да не мисли повече. Действаше ѝ депресиращо да се изпълва с подобни съжаления. Просто трябваше да запази доброто разположение на духа. Сега не беше моментът да се предава пред тъмнината, която може би все още бе останала някъде в нея. Остави чашата в мивката и се върна при скицника. Вече ѝ бяха дошли нови идеи — малко розово в корсажа, още един пласт морскосиньо в полата.

Сега вече цялото ѝ внимание бе съсредоточено в работата и то до такава степен, че звънът на телефона я стресна.

— Ало — рече разсеяно тя.

— Здравей, любима.

От милите слова на съпруга ѝ я полазиха тръпки по гърба. Знаеше, че трябва да цени загрижеността му, но всеки път, щом я нарече „любима“, тя се чувстваше ограничена. Така, както се бе чувствала по времето, когато бе прикована към семейния апартамент. Хваната. Затворена. Като птичка в златна клетка.

Клетка, как не — смъмри се тя. Този мъж не само бе спасил живота ѝ, той я бе хранил, обличал и обичал в продължение на трийсет години.

— Здравей, скъпи. — Насили се гласът ѝ да прозвучи по-топло. — Радвам се, че се обади. На път е да се случи нещо особено вълнуващо.

— И какво е то?

Знаеше, че е привлякла пълното внимание на съпруга си, което никога не бе приемала като нещо гарантирано. Колко жени, омъжени за заети мъже като Джак, биха могли да се похвалят със същото?

— Ами — рече тя, докато вълнението ѝ нарастваше все повече и повече, — Адел Феленбах може да ме изпрати в Париж за три седмици. Не мога да повярвам!

Джак не отговори веднага и тя се запита дали точно в този момент нещо друго в кантората не бе привлякло вниманието му.

— Чу ли какво ти казах? — попита тя. — Може да работя в Париж.

— Не съм глух, Моли — отвърна Джак; тонът му бе по-остър от обикновено. — Просто не съм сигурен, че това е осъществимо.

Дъхът ѝ секна.

— Какво искаш да кажеш? Та Франция е само на шест часа път със самолет. Хората ходят там всеки ден.

— Знам това, скъпа — заяви, вече по-меко, той, — но точно сега разписанието ми е претоварено. Най-малко до лятото не бих могъл да се отделия оттук. И освен това тя вероятно ще има нужда от теб точно сега.

— Да — промълви Моли, като се питаше защо той не можеше да разбере какво се опитваше да му каже. — Но не е необходимо да идваш. Това пътуване е свързано с моята работа. Дори да дойдеш с мен, няма да имам време за теб. Ще работя в театъра по цял ден и през по-голямата част от вечерите и веднага щом свърша, ще се метна на самолета и ще се върна. Съмнявам се, че ще имам време да изляза да вечерям някъде, да не говорим за разходки из града или да отида в някой музей с теб.

— Откога не ме искаш със себе си? — попита той; гласът му внезапно бе станал момчешки.

— Не става въпрос дали те искам с мен, а за това, че пред мен се отваря цял един нов свят. Такава възможност се дава веднъж в живота. Това сигурно можеш да го разбереш — съзнаваше, че думите ѝ надали щяха да го успокоят. Смени внимателно тона си, като намали максимално ентузиазма в него. — Винаги съм обичала да бъда с теб, Джак, и ти го знаеш. Ако можеше да дойдеш с мен, всичко щеше да бъде наистина прекрасно.

За момент изпита омраза към себе си. Това, което говореше, беше лъжа. Вълнуваше се страшно при мисълта да бъде сама в Париж и да работи за такава великолепна продукция. Дори бе смаяна, че мисли за това самотно пътуване с удоволствие, вместо със страх. Преди години щеше да бъде немислимо, щеше да надхвърля и най-необузданите ѝ мечти. Джак обаче изглеждаше толкова уплашен всеки път, когато тя създаваше впечатление, че се отдръпва. Трябваше да го разбере.

Не беше сигурна дали успя да го успокои с думите си. Отсреща я посрещна пълно мълчание. Най-сетне, когато съпругът ѝ заговори отново, копнежът в гласа му бе толкова осезателен, че почти можеше да го докосне.

— Но ние с момичетата просто няма да издържим без теб толкова дълго време, особено като си така далеч.

— Момичетата са на повече от двайсет години и живеят отделно — отговори изнервено тя. — А телефонната връзка с Париж е същата, както и при всичките ти командировки през последните три десетилетия.

Осъзна, че звучи заядливо, но търпението ѝ бе към края си. Кой знае как, но Джак бе успял да превърне един от най-щастливите мигове в живота ѝ в пиеса на Ибсен.

— Защо не поговорим за това по-късно тази вечер? Сигурна съм, там те чакат стотина задължения.

— Всичко ще се нареди, скъпа — отвърна неуверено той. — Ще уредим този въпрос. Почакай и ще се увериш.

Моли си отдъхна, когато затвори телефона. Джак нямаше нищо против да я замести с някоя от дъщерите им, когато имаше нужда от компаньонка за някое светско събитие. *Добре де, да ме замести с Елизабет* — поправи се тя, тъй като Джоуи не би придружила за нищо на света баща си. Той обаче обичаше семейството му да бъде заедно, всяко едно от трите момичета да бъде близо до него. Това ѝ напомни внезапно за фигурките върху шахматната дъска, но тя побърза да пропъди тази мисъл. Само след минути съзнанието ѝ бе отново погълнато от скиците пред нея.

* * *

Джак бавно остави слушалката. Тревогата, която запълзя в гърдите му, беше непоносима, както и внезапната слабост; за миг усети краката си като гумени. Видя лампичката на другата линия да светва. Знаеше, че трябва да вдигне телефона и да отговори; секретарката му нямаше да го притеснява, ако не беше важно. Но просто не беше способен да помръдне.

Как можеше Моли да мисли за подобна стъпка? Как можеше да мисли да замине на хиляди километри далеч от него и да остави помежду им цял един континент?

На вратата се почука дискретно и малко по-късно Джейн надникна през нея.

— Силвия Микълсън е на втора линия, мистър Рос — заяви с извинителен тон младата жена. — Стори ми се спешно.

Джак си наложи да говори.

— Задръж я. Ще се обадя след минута-две.

Веднага щом Джейн затвори вратата, той отвори шкафчето от дясната страна на бюрото, извади бутилка скоч и наля два пръста в празната си чашка от кафето. Изгълта съдържанието на един дъх, остави я и се облегна назад, в очакване да усети ефекта от алкохола. Неговата топлина трябваше да го успокои, да му помогне.

Вкусът на уискито му допадна, но безпокойството остана. Мразеше това чувство още от малко дете, когато бе опитвал да намери своя път в един свят, който желаше смъртта му.

За Моли Европа беше Париж. Земята на чудесата. Свят, в който културата и изобилието бяха в изобилие. За Джак Европа беше Унгария. Страната, където бе роден.

Само до навършване на десетата си година той бе преживял в разкъсаната от войната Унгария толкова много неща, колкото повечето хора преживяваха за цял един живот. Родителите им бяха станали жертва на концентрационните лагери. Джак и неговият брат се бяха крили, а русите им коси и неустоимите усмивки бяха карали хората да им дават храна и подслон. Тео, който бе с две години помалък, беше срамежлив и затворен; ако бе останал сам, най-вероятно нямаше да се справи. Затова пък Джак се ръкуваше с другите, целуваше ги по бузите, показваше, че знае какви прекрасни същества са всъщност, герои, оценени единствено от него. „Бедните ангелчета“ — чуваше ги да си говорят те, след като настаняха момчетата в ъгъла на някоя стая или върху купчина слама в обора.

Хората, които им помагаша, така и не разбираха, че децата са евреи, врагове на държавата, не виждаха нищо друго, освен големите им сини очи и златни коси. Джак от своя страна се грижеше двамата с брат му да не остават гладни, дори за един ден. Той не би позволил нищо лошо да се случи с Тео.

Усети, че трепери. Извади носна кърпа от джоба на самото и избърса потта по лицето си; в същия момент осъзна, че това всъщност не бе пот, а сълзи.

Разбира се, така и не успя да запази Тео в крайна сметка. А си беше мислил, че след края на войната всичко щеше да бъде наред.

Никога нямаше да забрави онази октомврийска нощ през 1956 година, почти десет години след като бяха оцелели от ужасите на войната. Двамата с брат му се присъединиха към студентската демонстрация срещу съветското господство. Онова, което бе започнало като подкрепа за полските революционери, които не бяха чак толкова далеч, се превърна в призив за борба за свободата на Унгария. В началото толерираха мирните демонстрации. Но по-късно през въпросната нощ полицията започна да стреля срещу демонстрантите. Двамата с Тео викаха заедно с хилядите други младежи, като заклеймяваха всички злини, които бе донесъл колективизмът, и проповядваха нуждата от възстановяването на свободата в Унгария, когато изведнъж брат му се строполи на земята; куршумът го бе пронизал право в сърцето и бе сложил едновременно с това край на общите им мечти.

Джак усети, че сълзите му потичат отново. Ядосан от слабостта си, той си наля още един пръст от скоча и го изпи. Беше оставил всичко това зад себе си, в миналото. Беше дошъл в Америка, беше се оженил за красивото момиче с белите шорти за тенис и алигатор на фланелката. Тя беше дъщерята на начумерения човек от голямата къща в Ривърдейл; беше се запознал с нея, тъй като по време на следването си се бе издържал, като косеше градините и изхвърляше боклука на богатите хора. Знаеше, че в него има потенциал. Винаги го бе знаел. Макар и да не можеше да си обясни защо. Докато не видя Моли на път за училище, притиснала учебниците към гърдите си, толкова красива, толкова чиста и спретната, типична представителка на Америка. Тя бе началото на всичко хубаво, кулминацията на мечтите му.

С крайчето на окото си зърна примигването на лампичката — знаеше, че трябва да вдигне телефона, да се справи с онова, което предстои. Не можеше да стори нищо за другото, случило се преди десетилетия.

Но мога да направя страшно много, за да опазя семейството си сега. Това бе всъщност даване на обет. И той означаваше да осигури безопасността на съпругата и дъщерите си. И да ги държи близо до себе си. Това бе единственият начин. През онзи ужасен ден преди години не бе казал пълната истина на Моли, но именно така я бе опазил.

Може би двамата не се разбираха винаги един друг, не бяха винаги на едно и също мнение. Дъщеря му Джоана пък буквално

водеше война по всички начини, които знаеше. Той обаче нямаше за какво да се извинява. Той единствен разбираше напълно доколко опасен може да бъде светът.

Най-сетне усети ефекта от алкохола; напрежението в мускулите му започна да намалява. Пое си дълбоко въздух, натисна бутона и чу гласа на Силвия Майкълсън, съпругата на човека, който бе представял преди три години в случай, свързан с данъците.

— Джак, слава Богу, че си там!

Гласът ѝ звучеше почти истерично.

— Какво е станало, Силвия?

— О, Боже, всичко.

Последва приглушено ридание.

— „Истън“ опитва да се отърве от мен — отвърна тя, след като успя да се овладее достатъчно, за да говори. — Първо скриха от мен за вицепрезидентството. Сега пък превръщат живота ми в истински кошмар.

Силвия Майкълсън беше изпълнителен директор на „Истън Текнолъджис“ от много време. Тя бе привлекателна жена и винаги бе изглеждала невероятно самоуверена и компетентна. Съпругът ѝ бе споделил с Джак, че нейната заплата била малко по-висока от неговата собствена, което бе добре дошло по време на воденето на делото. Нещата трябва да бяха наистина доста лоши, след като Силвия, която му се бе струвала винаги малко смуцаваща и студена, се намираше в подобно състояние.

— Силвия, трябва да дойдеш да поговорим. Можеш ли да го направиш днес следобед?

— По дяволите! — отвърна тя. — Аз съм в Мерилендския ни офис. Ще се върна утре късно вечерта.

— Да — промърмори Джак, докато ровеше из бележника с визитките, за да открие картичката на семейство Майкълсън. — Имам служебния ти номер. Защо не поговорим, като се върнеш?

— Онова, което имаш, е старият ми номер — отговори горчиво тя. — Дадох офиса ми на младежа, който дойде при нас неотдавна. На мен ми дадох едно тясно колкото носна кърпичка пространство.

— Не разбирам добре, Силвия. Казвали ли са всъщност, че смятат да те уволнят?

— О, не. Просто направиха живота ми дотолкова невъзможен, че най-накрая реших да напусна.

— А! — измънка Джак; картината вече му се бе изяснила. — Разбирам. Оръжието на деветдесетте години. — Замисли се, след което заговори отново. — На колко си години?

— На четирийсет и девет. Малко млада за подобна възрастова дискриминация.

— Очаква ли се нещо по-специално през следващите две-три години, в смисъл на възможност за купуване на акции или някакъв друг бонус? — попита той.

— Ами, да — отвърна замислено Силвия. — След двайсетгодишна работа се получават доста неща, което при мен би трябвало да стане след около година и половина.

Бинго — помисли си Джак. Подобни случаи ставаха все по-чести и по-чести. И почти винаги се случваха с хора около възрастта на Силвия. Точно по времето, когато трябваше да получат най-голямото си финансово възнаграждение, те или биваха уволнявани, или просто правеха живота им толкова неприятен, че сами да напуснат. Когато заговори отново, гласът му издаваше оптимизма — започваше да го чувства. Обичаше да намери ъгъла, който щеше да спаси клиента му.

— Знаеш ли, Силвия, това е най-грозната част от възрастовата дискриминация. Копелетата я изпълняват така, че дори дискриминираните не получават удовлетворението поне да разберат какво става. — Сега вече тонът му зазвуча гневно. — Тези кучи синове си играят с огъня. Добре, че ми се обади сега, преди всичко да е приключило.

— Какво трябва да направя? — попита тя; сега в гласа ѝ усети повече надежда, отколкото преди малко.

Джак постави пред себе си бележник и записа съвета си, докато го изказваше гласно, за да не забрави нещо.

— Първо, събери всичко от служебната си история, до което успееш да се добереш — ежегодните отчети, онова, което евентуално е направено единствено за теб и за никой друг от останалите служещи. Опитай да си спомниш всеки коментар във връзка с възрастта ти... както и пола, впрочем. И се огледай. Кой биха могли да готвят за твоето място? Някой по-млад ли е? Готов съм да се обзаложа, че е точно така.

Чу я как си пое рязко въздух и разбра, че е засегнал някое чувствително място.

— Не мога да повярвам, че могат да постъпват така очевидно, така глупаво — заяви Силвия.

— Е, ако имат някакво чувство за финес, може и да не бъдат чак толкова директни — рече Джак. — Разпитвай. Виж дали не се е появила някоя нова длъжностна характеристика, която прилича много на твоята, но носи друго име. Обикновено този е един от най-разпространените трикове сред корпоративните ръководители. Повярвай ми, скъпа, всичко това няма да прозвучи особено красиво в съда. Обещавам ти.

— Джак — промълви топло тя, — ти ми спасяваш живота.

— Просто една работеща пчеличка сред всичките останали пчели — засмя се той, — но с мощно жило.

Усмиваше се, когато затвори телефона. Все още го можеше, колкото и неприятен да бе денят. Щеше да разреши проблема на Силвия Майкълсън така, както щеше да разреши и своя проблем, стъпка по стъпка, винаги го бе правил по този начин. Погледът му попадна върху бутилката уиски, останала върху бюрото. За момент бе готов да си налее още малко в чашата, за да отпразнува компетентността си. Но този път се отказа. Имаше работа. Беше преуспяващ адвокат и ръководна фигура в чудесна правна фирма, както и глава на прекрасно семейство. Скочът щеше да почака за по-късно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Питър Гриър постави вилицата на масата и огледа преценяващо ресторанта. Елизабет знаеше, че смръщването му беше знак за професионална оценка, а не за недоволство, въпреки че седяха вече цели пет минути, без някой да дойде да вземе поръчката им за аперитива.

— Много посещавано място. Препълнено е — заяви тя и взе една кифличка. — Ммм, много е вкусна и е още топла.

Сътрапезникът ѝ стисна друга от кифличките в панерчето, но не я взе.

— Това не е извинение. Не би трябвало да бъде така шумно и да се чака безкрайно. Очаквах да е по-сериозно заведение.

— Е, прекалено си взискателен — усмихна се младата жена. — Твоите сервитьори не биха допуснали някой клиент да стои така без мартини пред себе си.

— Дяволски си права — усмихна ѝ се на свой ред той. — В противен случай ще ги изпозастрелям.

— Но първо ги подложи на префинени мъчения — отвърна тя и отхапа отново от кифличката.

— Би трябвало ти да управляваш някой ресторант — имаш подходящо поведение за ръководител — пошегува се Питър.

Тя се засмя. Възхищаваше се от умениято, с което той ръководеше двата си ресторанта, „Хей там“ на Бродуей и Седемдесет и пета улица, и „Гриър'с“ на ъгъла на Шейсет и трета улица Изток и Лексингтън Авеню. Беше научила толкова много само като го бе наблюдавала през изминалите няколко години как развива своите замисли, как изгражда пространството и как след това участва в разработването на всяка подробност до вечерта на откриването. Сега вече и двете заведения бяха винаги препълнени с хора и се радваха на забележителен успех, а той работеше неуморно и почти денонощно, за да осигурява безпроблемното им функциониране.

До тях се появи запъхтян сервитьор.

— Какво желаете да ви донеса?

Питър вдигна поглед.

— Две менюта, една водка мартини, две маслинки и чаша червено вино, ако обичате. Вино, нали така, Лизи? — обърна се той към нея.

Тя кимна.

— Да, благодаря.

Сервитьорът ги остави и младият мъж се приведе напред, за да я хване за ръката.

— Така, сега ми кажи какви са новостите в света на моята приятелка адвокат? Минаха колко... четири-пет седмици?

— Нима мина толкова време откакто ходихме на онзи филм? — Елизабет бе искрено изненадана. — Боже, толкова бях увлечена от настоящия си случай; както изглежда съм оставила живота да тече покрай мен. Или поне този месец.

— Не може да се каже, че това е нещо ново — заяви приятелят ѝ, когато напитките бяха сервирани. — На историята са известни и други случаи, в които си била пак така увлечена от работата си. Но защо да говорим всеизвестни истини.

Тя го изгледа унило.

— Благодаря ти, че ме държиш под око и се стараеш да ме извеждаш вечер.

— Правя го от чист егоизъм — заради собственото си удоволствие.

Питър поднесе ръката ѝ към устните си, обърна я и целуна леко дланта ѝ, преди да я пусне.

— Ласкаеш ме.

Той повдигна вежди.

— Така ли? Е, аз се надявам ти също да получаваш егоистично удоволствие от това. Знаеш, че можеш да имаш колкото си искаш. Продава се егоистично удоволствие, доживотна гаранция.

Младата жена се засмя и, макар да не отговори, думите му ѝ бяха приятни. Бяха започнали да се срещат отново, нещо, което бе разбрала в мига, в който го видя през онзи ден в кабинета си, непосредствено след връщането му в Ню Йорк. Все още се любеха със същата страст, както и преди. Елизабет бе открила с радост, че той е все така забавен и мил. Обичаше го и същевременно знаеше, че нищо в нея не се бе

променило; мисълта за установяване на отношенията ѝ с Питър я стряскаше и слагаше прегради пред нея. Признаваше също, че се обграждаше като с обезопасяваща мрежа с помощта на вечната си огромна заетост във фирмата. Просто бе обсебена прекалено от работата си, за да отдаде нужното внимание на една връзка. Питър от своя страна вече я познаваше достатъчно добре, за да смее да ѝ зададе някои въпроси. Изобщо не ставаше дума за брак, нито дори за увеличаване на времето, което прекарваха заедно. Все пак от време на време правеше някой коментар, от който ставаше ясно, че се надява на нещо повече. Младата жена обикновено не му обръщаше внимание и той не настояваше повече.

Както направи и сега.

— Между другото — каза той, като внезапно си припомни нещо, — гаджето на приятеля ми Алекс има ловджийска кучка, която се е окучила. Ти искаш ли едно от кутренцата ѝ?

— Аз ли? — погледна го изненадано Елизабет. — Ти май се шегуващ. Бедното създание ще стои по цял ден самичко в апартамента ми. Нямам никакво време за куче.

Питър кимна.

— Така си и мислех, но все пак реших да попитам. Човек никога не знае. Ами сестра ти?

Младата жена се намръщи.

— Не знам, но предпочитам да не я питам. Тя се държи вечно толкова язвително с мен. Вероятно ще направи някакви невероятно неприятни изводи относно причината, поради която съм ѝ го предложила. — Въздъхна. — Джоуи вечно ще ме мисли за някоя лъскава, повърхностна принцеса. С нея винаги се е общувало изключително трудно. Не знам защо трябва да бъде така.

Питър се усмихна.

— Да не би да е, защото си красива, талантива и умна? Човек с такава по-голяма сестра просто няма как да не е раздразнен от този факт.

Сервитьорът им подаде менюто. Елизабет отвори своето, като поклати глава.

— Знаеш, че винаги се е държала така. Като че ли моят живот е прекалено лесен, а нейният... тя не би казала „по-труден“, но някак си „по-реален“.

— Много лошо, че двете не се разбирате по-добре. Аз самият бих искал да имам брат или сестра.

Младата жена направи физиономия.

— Не бъди толкова сигурен. Когато бях малка смятах, че една сестричка е най-страхотното нещо на Земята. Кой е предполагал, че ще се превърне в най-ексцентричната сестра с най-остър език на всички времена? Ако не бяхме роднини, тя щеше да стъпи отгоре ми, като ме види паднала на улицата. Дяволите да го вземат, нищо чудно да го направи дори при това положение.

— Сигурен съм, че тя също има своята прекрасна страна — отвърна Питър и даде сигнал на сервитьора, че са готови да поръчат.

— Е, ако има, я държи добре скрита от всички, с изключение на майка ни. — Сведе отново поглед към менюто. — Какво ще кажеш за риба меч?

Той поклати глава.

— Вземи си. Аз пък ще си поръчам стек. Искаш ли да си ги поделим? Бих искал да опитам и двете.

— Дадено.

След вечеря се поразходиха, като разглеждаха витрините, разговаряха и се наслаждаваха на прохладната майска нощ. Макар да приближаваше единайсет и да бе четвъртък, Кълъмбъс Авеню преливаше от живот. Питър живееше само на дванайсет пресечки от Елизабет, но двамата прекарваха неизменно редките си нощи заедно в неговия апартамент. Вървяха известно време безцелно, след което се насочиха към неговия блок на Бродуей.

Качиха се горе и побързаха да се оттеглят в спалнята.

— Утре имам среща в седем часа — заяви шеговито той, като придърпа младата жена към себе си върху леглото. — Не знам дали мога да си позволя да стоя буден дори минута повече.

Тя се засмя.

— Хей, аз съм тази със срещите в седем. Не можеш да ми крадеш стила.

Питър започна да разкопчава ризата ѝ.

— Но това е вярно. И, честно казано, съм изтощен.

Тя изрита обувките си и посегна към токата на колана му.

— Бедничкият.

Младият мъж приближи лицето си към нейното.

— Ще трябва да намериш начин да ме държиш буден.

Елизабет кимна; изражението ѝ беше сериозно.

— Мисля, че ще се справя. Поне ще се постарая с всички сили.

— Залагам парите си на теб — прошепна Питър.

Дланите му се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ и дръпнаха ризата от раменете ѝ с едно-единствено плавно движение.

* * *

— Съдебният специалист пристига в понеделник. Това ни дава достатъчно време, не мислиш ли, татко?

Елизабет вдигна поглед от купчината книжа в скута си. Баща ѝ беше седнал в другия край на кабинета, загледан навън през прозореца. Изглеждаше сякаш погълнат от нещо, което ставаше долу на улицата; тя обаче се страхуваше, че всъщност може би мислеше за бутилката скоч, която криеше в бюрото си.

— Татко? — обади се отново тя. — Този срок устройва ли те?

— Какво?

Той се обърна към нея.

— Съдебният специалист — повтори търпеливо младата жена. — Пристига идния понеделник.

Джак кимна; очевидно полагаше усилия, за да се съсредоточи.

— Чудесно, чудесно.

Дъщеря му прехапа устна. Щеше да ѝ бъде малко по-трудно да каже следващата част.

— Знаеш ли — започна бавно тя, — ако аз правех уводното слово за делото „Барсел“, нямаше да се въздържа да изтъкна неправдоподобността на алибито му. Направи го още в самото начало. Така ще покажем колко смешни са всичките му твърдения. — Сви рамене. — Аз поне мисля така.

Джак я изгледа; очевидно обмисляше онова, което бе казала. После изправи леко гръбнак и махна някаква въображаема прашилка от моркосиньото си сако.

— Хммм! — измърмори той. — Интересно.

— Благодаря — усмихна се дъщеря му.

Е, — рече си тя, — разбра ме. Сега ще преработи встъпителното си слово.

Младата жена се върна в кабинета си след повече от час. През по-голямата част от това време двамата с баща ѝ бяха прегледали в подробности два-три случая, в това число и делото „Сейърс“ — всеки един от тях беше в различен стадий, но всичките се нуждаеха от грижливо обмисляне и проучване. Не беше сигурна доколко баща ѝ си спомняше отделните случаи, когато тя споменаваше за тях, но това не беше проблем; щеше да се справи сама.

Трябваше да внимава, когато разпределя работата около тяхната подготовка; беше нещо обичайно младшите членове и помощниците да се занимават с издирванията, но Елизабет не желаше някой да заподозре, че всъщност тя сглобяваше случаите. Трябваше да изглежда, че някои от въпросите идват от баща ѝ, а фактите трябваше да се предават на него. Тогава тя прибираше отново папките и свързваше цялата информация по начин, разбираем за него.

Младата жена набърчи чело; пак бе усетила миризмата на скоч, когато го целуна с влизането си в кабинета му. Най-лошото бе фактът, че това се бе превърнало в нещо нормално за всеки следобед. Искаше ѝ се той да не пие толкова много. *Но, за Бога — помисли си тя, — ако Джак Рос има желание да обърне някоя и друга чаша, той със сигурност има право на това.* Баща ѝ бе един от най-добрите адвокати на всички времена и практически представляваше истинска институция в Ню Йорк. Дори да не ѝ бе баща, щеше да бъде привилегия да работи за него.

Вдигна телефонната слушалка, а с другата ръка започна да рови из визитните картички, докато измъкна тази, която търсеше. Приятелката ѝ Даян лежеше вкъщи с грип. В крайна сметка Даян бе обикнала Шарлотсвил, където живееше сега в огромна къща в колониален стил извън града, заедно със своя съпруг, двете си деца и две кучета. Беше напуснала работа, за да се отдаде напълно на майчинството. Елизабет се радваше от сърце на щастието ѝ, макар да ѝ беше трудно да си представи своята приятелка от детинство тънеща в блаженство сред домашна южняшка обстановка. Понякога опитваше да види самата себе си в подобна ситуация. *Невъзможно — поклащаше глава тя. — Просто не може да стане.*

Тъй като Даян бе толкова щастлива на новото място, където живееше, Елизабет си позволяваше от време на време да я пита на шега кога смята да се върне на север. И така, сега набра номера на една фирма за изпращане на поръчки по пощата, чиито кошници за подаръци ѝ допадаха особено, и поръча да изпратят портокали и грейпфрути на приятелката ѝ, която лежеше нещастна в леглото вече цяла седмица.

— Бихте ли прибавили към пратката картичка със следния надпис:

„Ако беше тук и бе яла пилешка супа, ама каквато трябва, отдавна вече щеше да си добре. Всичко това е толкова тъжно.

С обич, Е.“

Докато събираше документацията за предстоящата среща, тя изпита силен копнеж да се види с приятелката си. Наистина имаше много приятели, но с малцина от тях я свързваше такова дълго минало. А беше толкова трудно да намира време за приятелите си. С мъка откъсваше от разписанието с ангажиментите дори малкото време, което прекарваше с Питър. *Е* — помисли си тя, — *добре все пак, че помежду ни съществува такова разбиране.*

ПЕТА ГЛАВА

— Само още една миля — възкликна Том, докато двамата с Джоуи си проправяха път през Бруклинския мост.

Младата жена имаше усещането, че сърцето ѝ ще се пръсне, но в никакъв случай нямаше да се поддаде на умората.

— Разкажи ми нещо повече за Хенри.

Том Ейбрахамс я погледна озадачено.

— Май просто искаш някакво занимание, докато стигнем.

— Можеш да се обзаложиш. — Тя измъкна хартиена кърпичка от джоба на сивия си анцуг и избърса потта от челото си. — Моля те, разкажи ми за новата мебелировка на родителите ти. Или за времето. Говори ми, за каквото и да е.

Той се засмя. Едрото му тяло бе плувнало в пот, но тъй като се бе подготвял за Нюйоркския маратон вече два месеца, не се чувстваше толкова изтощен, като своята спътница. За него пробягването на десетина мили бе обичайно упражнение през уикендите.

— Добре, скъпа — отвърна той и мина пред нея. — Аз ще вляза в ролята на отговорник за забавлението, но в замяна ти ще трябва да се движиш малко по-бързо.

Джоуи се намръщи.

— Не е честно. Ти правиш това редовно...

— ... докато големият лош татко те държи окована в офиса и заплашва да те нашиба с пръчка, ако не спечелиш със собствения си труд петте милиона долара годишно — прекъсна я Том.

— По-близо е до пет хиляди, отколкото до пет милиона, повярвай ми — отговори без особено въодушевление младата жена.

Приятелят ѝ намали темпото и ѝ разказа за срещата си с човека, с когото се бе запознал, докато бе карал ролери по Уест Сайд Хайуей миналия уикенд. Джоуи проявяваше интерес към неговия обществен живот — все пак поне единият от двамата трябваше да има такъв — но шегите му във връзка с работата ѝ я бяха смутили. Потъна в

собствените си мисли, докато гласът на Том помагаше на краката ѝ да се движат.

Всъщност в „Рос, Дженингс анд Трент“ получаваше повече пари, отколкото заслужаваше. Не, поправи се тя, повече, отколкото заслужаваше, който и да било..., по-точно, който и да било от тези, които помагаша на богатите чешити да си задържат парите, вместо да ги предадат на данъчните власти, и защитаваха неверните съпрузи да не трябва да плащат на своите бъдещи бивши съпруги онова, което им се полагаше.

Не, че фирмата на баща ѝ не се занимаваше и с други, по-интересни случаи. Джак Рос не обичаше нищо толкова много, както да види името си във вестника до това на някой, вече смятан повсеместно за бита карта. Посветените на него статии го описваха като изключително смела и отдадена на морала личност. Тя самата обаче виждаше само един уплашен, самовлюбен мъж, който не отделяше едната си ръка от бутилката „Джони Уокър“.

Все пак трябваше да бъде справедлива; баща ѝ бе продължил да ѝ доставя привлекателни случаи, след като бе успяла да защити успешно Кевин Томасис. В известен смисъл проблемът бе именно в това. Интересните случаи се появяваха точно толкова често, колкото бе необходимо, за да я задържат там, но все пак не достатъчно, за да не вижда колко невдъхновяващи в най-добрия случай и неморални — в най-лошия — бяха повечето от тях. Факт беше, че тя просто мразеше това. Всяка работна минута от всеки работен ден. Мразеше вратичките, мразеше фанатизма, задължителни за всеки адвокат, мразеше конфронтациите и преговорите.

Веднъж опита да поговори за това с майка си, когато седнаха да вечерят заедно. Моли Рос бе направила опит да слуша, но дъщеря ѝ имаше усещането, че ѝ говори на чужд език. Когато приближаха неприятности, Моли бягаше много надалеч и твърде бързо. *Не физически* — напомни си младата жена. Въпреки проблемите на майка ѝ по време на ранното детство на Джоуи, тя бе винаги до нея по време на дребната шарка, и на счупената ръка, и дори по време на две изключително неудачни приятелства с момчета, когато Джоуи се бе чувствала по-уязвима от всякога. Появеше ли се нещо реално обаче, майка ѝ се скриваше някъде дълбоко в себе си, където никой друг не

беше добре дошъл. Младата жена си го представяше често, като в мултипликационен филм — тучна зелена ливада сред невроните.

— Хей, Джоуи, слушаш ли ме?

Изненадана от гласа на Том, тя вдигна поглед и откри, че се намират пред дома ѝ.

— Виждаш ли, Том — заяви младата жена, като спря пред входа, — твоите истории ме карат да забравя за времето и пространството.

Той я изгледа скептично.

— Повтори една дума от това, което казах през последните десет минути. Само една.

— Един — отвърна съвсем сериозно Джоуи, като отключи входната врата и се запъти към асансьора с индустриални размери. — Ти използва думата „един“ поне два, ако не и три-четири пъти.

— Нито веднъж — отвърна той, отвори тежката метална врата и я задържа, така че приятелката му да може да влезе. — За какво мислеше, между другото?

— За твоя приятел Хенри — отговори тя, като го гледаше право в очите. — Мечтаех за красивото му лице и пословичните мускули.

— Ако беше слушала, щеше да знаеш, че е библиотекар и прилича повече на Дъдли Мур, отколкото на Арнолд Шварценегер. — Отвори отново вратата, когато асансьорът спря на седмия етаж. — Впрочем, защо не си намериш някои пословичен мускули, за които да си мечтаеш? Не, че моят живот не е очарователен, но кога най-сетне ще започнеш да живееш и ти самата?

Въпросът му едва не я накара да потръпне. Помисли за женените хора, които познаваше. Доколкото виждаше, те бяха като в затвор. Майка ѝ бе дотолкова задушена от своя съпруг, че трябваше да се затваря дълбоко в себе си, за да се скрие от него. А двете двойки нейни колеги от университета, които се бяха оженили непосредствено след дипломирането, вече се бяха развели. Брак, мъже — всичко това приличаше на някаква фантазия, предназначена за някой някъде, но със сигурност не тук и определено — не за нея. Освен това малцина мъже се интересуваха от нея. Понякога признаваше пред себе си, че може би все пак сестра ѝ имаше право; нищо чудно малко мъже да имаха куража да се изправят срещу една толкова мъчна жена като нея. Но ако съществуваше някой достатъчно умен човек да забележи колко

е сантиментална всъщност, някой, който дори да милее за нея, тя още не го бе намерила.

По-лесно беше да си стои с Том. Той беше умен, забавен и много добър. Какво от това, че романтичните ѝ чувства щяха да бъдат винаги запазени за Боб, Бил или Джон? Той поне бе винаги до нея, когато имаше нужда от него, приятел, който мислеше за нея от време на време, даже когато в момента не стоеше пред него.

— Една дума във връзка с въпросните милиони — заяви шеговито Том, когато Джоуи отвори вратата към таванския си апартамент. — С тях може да се купят много хубави мебели.

Младата жена се усмихна. Апартаментът ѝ беше наистина много красив. Дори тя не беше чак толкова крива, че да не си дава сметка за това. Представляваше огромно помещение, като кухнята и площта, служеща за трапезария, бяха свършени, с нови, блестящо бели шкафове и домакински електроуреди. Освен това имаше две спални пространства, мебелирани еkleктично, но скъпо, едното с красиви мебели от клен, дело на художник от „Уустър Стрийт“, а другото — с легло в стил Арт Деко и скрин с чекмеджета. Площта на дневната бе очертана от великолепия килим в синьо и кафяво, използван от баба ѝ и дядо ѝ в дома им в Ривърдейл. Кой знае поради каква причина майка ѝ отказваше да го използва в дома си и го държа в мазето, докато реши да го даде на Джоана при изнасянето ѝ. Красивите тонове на килима бяха в хармония с двата дивана, тапицирани в богато кадифе, друг дар от родителите на младата жена. Гледката към Световния търговски център и река Хъдзън придаваха още по-драматичен вид на помещението.

— Връщам се след душа — обяви Джоуи; знаеше, че Том ще разбере.

Винаги, когато бягаха заедно, той се отбиваше при нея и хапваше нещо, докато тя се облечеше, след което пробягваше останалото разстояние до своя апартамент в Челси.

Банята ѝ, с ослепително лъскави метални части, душ кабина и вана, бе друг родителски жест. Баща ѝ познавал някой, който познавал някой, който пък на свой ред познавал някой, и преди да бе успяла да ги спре, се озова с достойна за паша баня, а не с нещо, нормално за двайсет осемгодишна работеща жена. Отвори стъклената врата към душ кабината и влезе вътре. Изсипа от пластмасовото шише с

шампоана и втри малко от кехлибарената течност в косите си, като мислеше колко е неблагодарна. Дори сапуните ѝ бяха достойни за императрица, установи с отвращение тя, когато посегна към гъбата. Погледна към съвършения бял лебед, предназначен да пуска пяна и да ухае като парфюм. Беше подарък за рождения ден от сестра ѝ. Сапунът. Луксозният апартамент. Забележителната гледка. А истината бе, че презираше всичко това. Всичко.

* * *

— Беше само шега — заяви Дан Сачар, докато Джоуи си миеше ръцете в тоалетната пред конферентната зала. — Имам предвид, че ако му кажа да скочи от Бруклинския мост и той го бе направил, аз ли щях да бъда виновен?

— Кажи ни точно думите, които си произнесъл, Дан. Знаем, че не си искал да става нищо лошо, но ни е необходима всичката информация, до която можем да се доберем.

Забеляза, че баща ѝ използва онзи мек адвокатски тон, който вероятно бе отработил с доста тренировки след пристигането си в Съединените щати. Запита се не особено любезно дали думите му щяха да прозвучат по-истински с унгарския акцент, от който той бе премахнал най-педантично всяка следа. Сапуниса бавно ръце, докато слушаше и преценяваше колко дълго може да остане в тоалетната. Онова, което правеше в момента не бе особено интересно, но всичко бе по-привлекателно от перспективата да се върне отново там.

Джоуи се погледна в огледалото на мивката и остана отвратена от онова, което видя. Черното вълнено сако на Армани падаше безупречно върху копринената ѝ бяла блуза. Семплият златен пръстен на дясната ѝ ръка, подарен ѝ предишната година от родителите ѝ, имаше вградени отстрани малки, но съвършени рубинчета.

Почти всичко в живота на Джоана се отличаваше с външния си блясък... дори четирите момчета, насядали в момента в конферентната зала. Четирима представители на човешката измет, скъпо издокарани, които защитаваха с всички сили, помисли си тя, като плискаше неуморно лицето си с вода, сякаш се мъчеше да изтрие онова, което бе показало отражението ѝ в огледалото.

Двете с Елизабет помагаха на Джак за случая от университета „Тейлър“, привлякъл национално внимание. Въпросните четирима младежи, все от богати семейства, даващи невероятни суми за защитата на своите чада, бяха насъскали един колега да изнасили първокурсничката, която влязла в неподходящ момент в неподходяща стая в дома на техния колега. В това време на долния етаж имало купон и Мери Лейхи, чиито родители живеели в малко градче само на шейсетина мили, се озовала в една от спалните на горния етаж, където петимата младежи играели покер. Тя търсела тоалетна и опитала да излезе веднага, щом разбрала, че е влязла не там, където трябва.

Момчетата се спуснали веднага към нея и техните подсвирквания и дюдюкания я смутили. Поискала да излезе, но едно от тях, Денис Ахърн, ѝ препречило пътя към вратата. Мери, която била по природа срамежлива, се почувствала глупава и наивна; както изглеждало не можела да се справи с положението. Тогава сцената загрубяла и четиримата четвъртокурсници започнали да подстрекават своя малко по-млад колега да се възползва от обърканата и не съвсем трезва млада жена. Прекалено замаяна, за да се съпротивлява с успех, след изнасилването тя слязла на долния етаж, като плачела сърцераздирателно и молела за помощ.

През онази нощ не получила кой знае каква подкрепа. Едно момиче, което Мери познавала от часовете по английски, я отвело до стаята ѝ в общежитието; макар и да не изпитвало особена симпатия, то все пак я измъкнало оттам. През първите един-два дена Мери не казала нищо. Чувствала се безкрайно виновна заради собствената си безпомощност и безкрайно глупава, задето била изпила толкова много бира. Но когато на следващата вечер разказала хълцайки историята на майка си, Патриша Лейхи се вбесила. Не на дъщеря си, която реагирала така, както би реагирала всяка една колежанка. Не и на изнасилвача. Тя запазила най-силния си гняв за хладнокръвните наблюдатели.

Когато родителите ѝ я подкрепели така всеотдайно, Мери се почувствала по-уверена. Заедно с баща си и майка си разказала своята история на полицията в студентското градче, която обаче останала безразлична. Няколко дена по-късно семейството представило случая пред местната полиция, но получили отговор, че са закъснели. Не били събрани никакви доказателства за изнасилването, в това число дори

сперма. А никое от момчетата, замесени в инцидента, нямало да излезе да свидетелства в нейна полза.

Но сега, няколко месеца по-късно, момичето и неговото семейство обвиняваха петимата младежи в посегателство върху гражданските права на Мери. И Джак Рос бе нает от родителите на четиримата наблюдатели.

— Никога не бих защитавал един изнасилвач — бе уверил дъщерите си той, когато умуваха дали да се заемат с такъв случай, — но при тези четири момчета става дума просто за една свободата на словото. Това момиче и неговите родители просто искат пари — бе обяснил той, опитвайки се да извини позицията си.

Изглежда твърденията на баща им за „свободата на словото“ бяха достатъчни да убедят Елизабет. На Джоуи обаче ѝ се повдигаше от факта, че трябва да защитава подобни хора. И бе дала на баща си да разбере какви са чувствата ѝ във връзка с този случай още от самото начало.

— Джоуи — бе заявил снизходително той, — за да запазим свободата на словото, трябва да пазим дори най-злите хора. В крайна сметка ако те изгубят своите права, ще ги изгубим и ние.

Тъй като тя не изглеждаше особено убедена, той бе продължил да говори за светостта на вандалите, за необменяемостта на правата на участниците в порнографската промишленост, за правото на всеки човек да постанови своя случай, независимо колко е отвратителен или идиотски.

— Точно това прави от Америка — беше заявил той в края на цветистата си лекция.

Не — беше си помислила тя, — точно това те прави богат. И без друго баща ѝ бе предостатъчно отегчителен, когато работеше върху истински случаи, а самодоволството му поставяше донякъде под въпрос даже и добрите от тях. Но когато използваше правото като средство за лично обогатяване, тогава я възмущаваше дълбоко.

Разбира се, след вълнението от успешната защита на бившия ѝ наставник Кевин Томасис, тя бе повлияна във вземането на решението да остане в „Рос, Дженингс анд Трент“ от непрестанните декларации на баща си за поддържането на човешките права. В следващите няколко случая, пленили вниманието ѝ, ставаше дума за съществени неща и в тях бяха замесени хора с морал и кураж, нуждаещи се

действително от нейната подкрепа. Тя бе защитавала несправедливо обвинени в някакво престъпление хора, както и неколцина собственици с малък бизнес, попаднали под угрозата да бъдат смазани от огромни корпорации, поставили си за цел да монополизират дадения отрасъл. Но случаи като днешния я караха да се чувства не само безполезна, а направо мръсна.

— Не сме карали никого да прави нищо — чу тя гласа на Матю Дейлиш, прикрил страховете си под изпълнен с абсолютна увереност тон. — Бен направи това, което искаше, а Мери беше свободна да си тръгне. Ние четиримата дори не сме ставали от масата за карти — добави с чувство за собствената си правота той.

На Джоуи ѝ се догади. Погледна отново отражението си и внезапно се обърна и посегна към дебелата моркосиня хавлиена кърпа, върху която бе избродиран със златни конци монограмът Р, Дж. и Т. Огледа го с погнуса. *Ако остана тук, значи съм същата като него* — рече си тя. — *Не съм длъжна да го правя. Това тук наистина е Америка и аз имам избор.*

Без да губи повече време, младата жена отвори вратата и се върна в заседателната зала. Тримата, които седяха край овалната маса, вдигнаха погледи към нея.

— Радвам се, че се върна — обади се баща ѝ; с тази усмивка той ѝ заприлича на предприемач, занимаващ се със стари автомобили. — Когато те няма, усещаме липсата на безценния ти принос.

— Е — отвърна на погледа му тя, — ще продължите да усещате липсата ми.

С тези думи излезе от залата и се върна в кабинета си, който се намираше три врати по-нататък.

— Маги — повика секретарката си тя, когато мина покрай нея, — мислиш ли, че ще можеш да ми намериш две кутии?

Започна да рови из бюрото си, като измъкваше безразборно едно или друго. Натъпка документите по едно приближаващо дело в коженото си дипломатическо куфарче, но след това ги извади. *Където и да отида, те няма да са ми нужни* — реши тя. Сега вече преглеждаше по-съсредоточено съдържанието на чекмеджетата, като се питаше дали нещо от тяхното съдържание може да ѝ потрябва.

Спря се при вида на една снимка, пъхната под кутия телчета. Ето ги, цялото семейство Рос. Елизабет, разбира се, изглеждаше красива,

майка им се взираше в нещо друго, не в обектива, баща им, както винаги бе седнал в средата, готов всеки момент да скочи и да започне да действа дори в една неподвижна снимка. Джоуи седеше малко зад Елизабет с неразгадаемо изражение и бдителен поглед.

Понечи да върне снимката обратно на бюрото, но се поколеба. Най-накрая, с въздишка, я пъкна в дамската си чантичка.

— Какво смяташ, че правиш?

Не беше усетила кога Елизабет бе нахлула в кабинета ѝ.

— Тръгвам си — отвърна сестра ѝ, като продължаваше да оглежда вещите си.

— Тръгваш ли си? — лицето на Елизабет бе почервенияло от гняв. — Тръгваш си за днес? Или за цялата седмица? Или за една година?

— Завинаги — отговори Джоуи с възможно най-спокоен тон.

— Не можеш да ни обърнеш гръб просто ей така. Това е недостойно. Освен това точно сега сме по средата на един от случаите.

Джоуи изгледа сестра си.

— Ако не бяхме наред този случай, щяхме да бъдем по средата на друг. — Затвори с решително щракване куфарчето си. — А пък и татко си има теб. Ти си много по-добра за тази работа, отколкото някога ще бъда аз. Ти наистина вярваш в нея.

Очевидно Елизабет се мъчеше да успокои гласа си.

— Ако напускаш заради случая „Тейлър“, с татко ще се справим сами с него. Не е нужно да работиш повече върху него.

Очите на Джоуи я умоляваха, когато заобиколи бюрото с чанта и дипломатическо куфарче в ръка и спря право пред нея.

— Не можеш да разбереш. Не искам това, нищо от това. Никога не съм искала да бъда адвокат. И определено никога не съм имала желание да свърша като една от дъщерите марионетки на Джак Рос.

— Как смееш да говориш така! — извика Елизабет; обидата се чувстваше, въпреки гнева. — Татко ни даде възможност, която се предлага веднъж в живота. Имаме шанса да направим нещо, за което всеки е готов да извърши убийство. Татко... не, цялата тази фирма, стои зад всичко, което има значение.

Джоуи отговори толкова тихо, че сестра ѝ трябваше да се напрегне, за да я чува.

— Тази фирма стои чисто и просто зад егото на баща ни и аз не желая повече да бъде част от нея.

— Его ли! — сега вече Елизабет викаше. — Кое може да бъде проява на по-голям егоизъм от вечната ти увереност, че си права? Не... не само си сигурна в правотата си, ами и се смяташ за единствената, която има право. И винаги гледаш на нас останалите отвисоко. Как се осмелява татко да печели добре? Как се осмелявам аз да ходя с хубава рокля или да си среща косите? Колко низши сме в морално отношение и двамата в сравнение с Джоана Рос, олицетворение на земните добродетели!

Без да отговори на обвиненията ѝ, Джоуи тръгна към вратата.

— Как можеш да изоставиш собствения си баща? — възкликна Елизабет и гласът ѝ секна.

Сестра ѝ продължи да върви.

— Татко има всичката подкрепа, която би могъл да желае. Теб. Всички нийоркски вестници. Всичките си богати, лицемерни клиенти. Всички в града знаят какъв пословичен гражданин е нашият баща.

Вратата се отвори от външната страна.

— Но очевидно не е достатъчно пословичен за по-малката си дъщеря.

Изравненият адвокатски глас на Джек Рос вибрираше от гняв, лицето му бе побеляло, а усилията да удържи треперещите си ръце бяха прекалено очевидни.

Джоуи погледна към него. Той бе използвал патетичната мизерия, за да строява семейството си през целия ѝ живот. Не, даде си сметка тя; вероятно през целия си живот. Неговите манипулации бяха осакатили майка им, бяха направили от Елизабет много по-малко от това, което би могла да бъде. Въпреки това, колкото и презряна да бе неговата нужда, Джоуи усещаше силата ѝ. Как щеше да оцелее той без своята котва, трите жени, които му бяха помогнали да се почувства цял и пълноценен?

Тя обаче нямаше да ѝ се поддаде, нямаше да позволи да бъде върната назад. Ако не си тръгнеш сега, нямаше да го направи никога.

— Съжалявам, татко. Не мога да правя повече това.

Лицето му се сгърчи.

— Какво мога да направя, за да те накарам да останеш? — попита той; звучеше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Младата жена го изгледа, изпълнена със съжаление. Чувстваше обаче, че постъпва правилно.

— Нищо, наистина, нищо. Просто не съм създадена за това.

— Скъпа — гласът му внезапно придоби онази особена простонародна интонация, която използваше често за пред съдебните заседатели, — точно за това си създадена. Ами да, двете със сестра ти сте най-добрите адвокати в града. Как щяхме да докажем невинността на Хорхе Родригес без твоите умения?

Напомнянето за делото, което Джоуи бе спечелила миналата година и в което бе доказала невинността на един бруклински портиер, обвинен в кражба, я завари неподготвена. Това бе един изключителен случай, който ѝ бе донесъл огромно удовлетворение. Знаеше, че баща ѝ е достатъчно умен, за да долови колебанието ѝ, затова тръгна отново към вратата; решителната стъпка трябваше да скрие слабостта ѝ.

— А къде щях да бъда за случая Хънтър без теб?

Джак я остави да мине покрай него, но тръгна след нея към стъклените врати, водещи към асансьорите.

Джоуи помнеше прекалено добре случая Хънтър... това не бе особено умен ход от страна на баща ѝ.

— Пери Хънтър е порнограф и престъпник. — Отвори вратата и се обърна към баща си. — Фактът, че спомогнах да го отървем от затвора, е една от причините да напусна.

Джак хвана вратата така, че да ѝ попречи да влезе в асансьора. По красивото му лице се бе появила червенина, която не остави и следа от излъчващата се от него допреди малко мекота.

— Дяволски се гордея с начина, по който защитихме Пери Хънтър.

— Добре — рече тя, като се наведе, за да мине под ръката му, и тръгна към асансьора. — Това е твоята фирма. Би трябвало да се гордееш.

— За разлика от кралицата на морала — отвърна грубо той. — Ти винаги си се издигала над нас, бедните простосмъртни.

— Довиждане, татко. — Натисна бутона за партера. — Ще те уведомя къде съм се приземила.

— Не можеш да си тръгнеш! — извика баща ѝ и по лицето му рукнаха сълзи. — Ние сме едно семейство.

Изрече последната дума така, както един дълбоко религиозен човек би произнесъл думата „Бог“.

Джоуи не си позволи да го погледне. Трябваше да събере всичките си сили, за да продължи да се взира право пред себе си.

— Ще ти се обадя, Елизабет — рече тя, макар да не беше сигурна дали сестра ѝ беше все още тук.

Докато слизаше надолу, младата жена очакваше да усети чувство за вина и непреодолимо желание да натисне отново бутона за четиринайсетия етаж. Вместо това изпита такова голямо облекчение, та ѝ се стори, че ще политне.

ШЕСТА ГЛАВА

1998

Джоуи влезе в ресторанта и видя приятелките си, седнали една срещу друга в задната част на помещението. Лайза Мартин държеше някакъв пакет, а усмивката ѝ стигаше до ушите. Кутията бе увита в златисто фолио, а преплетените бяла и златна пандела оформяха безупречна фьлонга. *Напълно в стила на Лайза* — помисли си Джоуи; подаръкът издаваше същите сложни приготовления и внимание към подробностите, които характеризираха приятелката ѝ.

— Честит рожден ден, страннице — рече Лайза.

Тъмнорусите ѝ коси бяха отрязани на черта и завити навътре, като подчертаваха грижливо поставения ѝ грим — той в никакъв случай не биеше на очи — и безупречната кройка на сивия ѝ вълнен костюм с панталон и блестяща от чистота бяла копринена блуза.

Поздравът бе повторен от другата жена на масата. Корнилия Райтсън, по-млада от Лайза поне с двайсет години, се бе облякла доста по-безгрижно; поизносеният ѝ пурпурен пуловер имаше петно на лявото рамо и това издаваше, че има малко дете.

Джоуи се настани до Корнилия, усмихна се на двете си приятелки и пое подаръка. Размота обвивката и вътре с изумление откри тъмнозелен копринен шал, почти същия като онзи, който бе носила, докато живееше в Ню Йорк.

— Гледаш така, сякаш си видяла призрак — отбеляза Лайза, взе едно от менютата, поставени в края на масата, и се загледа в това, което им предлагаха за закуска.

Джоуи повдигна едната си вежда.

— Всъщност, в известен смисъл точно това видях. — Пое внимателно шала, уви го около врата си и го завърза. — По време на предишния си живот в Ню Йорк носех нещо много подобно на този шал. Приятно е да ти върнат нещо така обичано.

— Можеш да го смениш — рече извинително Корнилия, — т.е. ако имаш желание да пътуваш два часа и половина до Мисула.

Джоуи протегна ръка и стисна дланта на приятелката си.

— Не бих си и помислила да го сменям. Шалът, за който говоря, бе сред малкото неща, които ми бе мъчно да оставя, повярвай ми.

— Как така се отказа от тази прекрасна работа и това приказно семейство, за да дойдеш тук? — попита Корнилия и в големите ѝ зелени очи проблесна завист. Това не бе първият, нито дори — двайсетият случай, в който изказваше недоволството си, че почти никога не напускаше малкото градче, в което бе родена. Раждането на бебето ѝ преди три месеца я бе привързало дори още по-силно към Торънс Фолс и бе отприщило още по-силно усещане, че е хваната в капан. Взе една препечена филийка от панерчето в средата на масата. — Видях статията за баща ти, публикувана преди няколко седмици в „Тайм“. Ако се вярва на написаното, той практически спасява света със собствените си ръце.

И раздува още повече пословичната си репутация — помисли си Джоуи, но запази отегчението за себе си, когато се обърна към Корнилия.

— Ще се изумиш, ако знаеш колко лесно бе да напусна. Преселването ми в Монтана е най-доброто, което съм направила някога за себе си.

Приятелката ѝ поклати глава.

— Истинското очарование обаче би било сега пък да се измъкнеш оттук.

— Ти ме разбираш — каза Джоуи, като се обърна към Лайза. — Ти знаеш как се чувства човек, когато се установи тук отнякъде другаде.

— Хей — възкликна тя. — Аз знам как се чувства човек, когато се установи тук откъдето и да е другаде. — Отпи от кафето. — Когато си сменил петнайсет-двайсет различни армейски бази, Торънс Фолс ще ти се стори истински рай.

Драматичното детство на Лайза като дъщеря на майор от армията бе постоянен източник на разговори за трите приятелки. И в резултат на това, твърдеше често тя, никога повече нямало да измине повече от двайсет мили в една посока по собствено желание. Джоуи даже не си спомняше Лайза да бе отишла дори до Мисула. Нито на концерт, нито заради магазините, нито веднъж, по каквато и да било причина. Младата жена бе сигурна, че именно Корнилия бе отишла до

универсалния магазин в Мисула, за да купи красивия шал за рождения ѝ ден, а чак след това с опаковането се бе заела Лайза. Винаги се бе изумявала как, въпреки тясно ограничените параметри на своето съществуване, Лайза успяваше да изглежда винаги безупречно, за разлика от останалите жени в градчето, които се появяваха в доста небрежен вид на повечето събития, с изключение на най-официалните.

— И така, щастлива трийсет и втора годишнина, Джоуи — каза Лайза и даде сигнал на сервитьорката да вземе поръчката им. — Смятам, че случаят изисква нещо по-екзотично от обичайните ти яйца на очи върху препечена филийка.

— О, най-малкото черен хайвер — отвърна младата жена и хвърли поглед към менюто, преди да поръча бъркани яйца с кифлички. — Това заслужи ли одобрението ви, госпожо? — попита тя. Лайза набърчи нос.

— Аз ще взема палачинки с ябълково пюре — обяви тя, затвори своето меню и погледна в очакване към Корнилия, която побърза да поръча пържени яйца, кифлички, парче баница и тънък резен бекон.

— Не съм имала време за истинско ядене, откакто се е родил Адам — обясни тя, леко смутена от количеството, което си бе поръчала.

— Не знам кога изобщо имаш време да дишаш — отговори Джоуи, тъй като лично се бе убедила колко трудно бе станало всекидневието на нейната приятелка, след раждането на сина ѝ.

При посещенията в малката къща на Райтсънови, бе гледала как Корнилия приготвя вечерята за семейството, без да пуска Адам, защото той ревеше непрекъснато през целия час от престоя на Джоуи.

— Въпросът всъщност не е колко малко време има Корнилия — обади се шеговито Лайза, — а колко малко време отделят за своите приятели някои хора, които няма новородено бебе.

Джоуи въздъхна.

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Скъпа Констънс Тръгъл — рече Лайза Мартин, като поднесе салфетката пред лицето си, сякаш четеше вестник, — двете ми най-добри приятелки са страшно ядосани, задето не прекарвам достатъчно време с тях. Не искам да ги наранявам, но, честно казано, те ме отегчават до смърт. Как бих могла да им го кажа, без да им причиня прекалено голяма болка?

Джоуи я погледна и поклати глава.

— Изгубих ума и дума от префинеността ти. Да не говорим за безсърдечието и липсата на приятелски чувства.

Джоуи прекарваше повечето време сама, като работеше върху своята рубрика за съвети за „Торънс Стар“ или просто слушаше музика или четеше книги. Това се бе превърнало в повод за постоянни шеги между приятелите ѝ.

— Ако имах толкова малко работа като теб — заяви безгрижно Лайза, — щях да прекарвам цялото си време на градския площад и щях да умолявам хората да си приказват с мен, щях да се лепвам за туристите и да се самопоканвам на излет с тях.

Майка на две деца, дванайсетгодишния Джош и четиринайсетгодишната Карън, Лайза отделяше много време и на своите хобита — работеше върху църковния информационен бюлетин, организираше различни благотворителни събития, пееше в местния хор, без да говорим, че водеше децата си на баскетбол, бейзбол, футбол, хокей и спортна гимнастика, и на всичкото отгоре ходеше да прави някои справки за съпруга си, който бе единственият счетоводител в Торънс Фолс.

За разлика от Лайза, Корнилия работеше като държавна чиновничка на четирийсет мили от Торънс Фолс. От раждането на Адам обаче целият ѝ живот бе започнал да се върти около бебето. Времето не ѝ стигаше да се срещне, камо ли да си вземе душ или да си измие лицето. Оставаше ѝ още един месец от майчинството и Корнилия копнееше да се върне по-скоро на работа — факт, който Лайза критикуваше често.

— Това са най-важните месеци; няма да имаш други като тях! — повтаряше неуморно тя всеки път, когато Корнилия заговореше, че скоро ще избяга от къщи.

— Доста имаш за казване за жена, която прекарва двайсет и три часа дневно в колата и препуска надлъж нашир из града — отвръщаше бодро младата майка.

Двете спореха непрекъснато, но от трите приятелки Джоуи можеше да бъде хваната най-трудно. Съвместната закуска веднъж седмично вероятно бе единственото, с което се бе обвързала и тя я очакваше винаги с нетърпение. През четирите години, откакто бе дошла в Торънс Фолс, тя бе започнала да разчита на подкрепата,

окуражаването и добрата компания на Лайза и Корнилия. Бяха като сестри, но без характерното за този вид роднини съперничество, мислеше си често тя, след някое от редките телефонни обаждания на или до Елизабет. Те бяха все едни и същи: двеминутен, изпълнен с любов разговор, последван от десетминутни крясъци по адрес една на друга. Понякога началото слагаше някоя саркастична забележка на Джоуи; друг път пък ги започваше Елизабет, все още ядосана на сестра си за онова, което според нея бе предателство спрямо баща им.

И така, съвсем обикновеното приятелство на Джоуи с Лайза и Корнилия ѝ бе не само приятно, а и от изключително значение. И въпреки това, ако от време на време двете пожелаеха да излязат заедно на вечеря или ако Корнилия опиташе да я примами да излязат да си купят някоя дреха или на излет до Спокейн, само на два часа път в посока на запад, Джоуи не бързаше да се съгласи. „Как бих могла да им го обясня“ — питаше се често тя с чувство на безсилие пред невъзможността приятелките ѝ да я разберат и същевременно трогната от чувствата им към нея.

За Джоуи преселването в Монтана бе възможност да остане насаме. Както и да си намери работа, способна да ѝ помогне да усети задоволството, което правната професия така и не бе успяла да направи. През първите няколко седмици тя бе прекарала повечето си време в търсене на къща, която да наеме, в обзавеждането ѝ с минимално количество мебели — повечето от тях — втора употреба — и в опити да се ориентира къде е супермаркетът и как да стигне до банката. Скоро обаче осъзна, че онова, което я привличаше все по-силно и по-силно с всеки изминал ден, бе местният вестник; интересът ѝ към журналистиката се бе възродил както по времето на обучението ѝ в колежа. Беше се абонирала за „Ню Йорк Таймс“ и го изчиташе с интерес всеки ден, но именно местният вестник на Торънс Фолс ѝ бе дал идея, нещо, за което не бе и подозирала.

Четеше статия за една от местните жителки, която в писмо до главния редактор се оплакваше от начина, по който се отнесли към нея в някакво кино на Мейн Стрийт. Няколкото малки деца, които седели пред нея, били груби и шумни, и персоналът в киното не обърнал достатъчно внимание на недоволството ѝ. Джоуи съжали, че жената не беше пред нея, за да може да ѝ каже какво е трябвало да направи, как е можела да получи онова, което иска, от управителя на киното, само ако

бе казала нужните думи. Това бе една от страните на адвокатската професия, които ѝ бяха допадали: да можеш да направиш живота на някого по-добър, като му дадеш съвет, тъй като той самият бе прекалено близко в ситуацията, за да го открие сам.

И просто така, за собствено удоволствие, състави писмо до въпросната жена. Като се има предвид колко тривиален беше поставеният проблем, отговорът се получи забавен и доста ироничен, но се бе постарала да избегне злобата. Тъй като се стесняваше да сложи своето име, тя се подписа като Констънс Тръгл и го изпрати на редактора на вестника.

На следващата седмица откри изумена доколко бе подценила въздействието, което би могло да окаже едно-единствено писмо. Множество хора писаха до вестника, за да похвалят дадения от нея съвет и да искат отговор на своите проблеми. И съвсем скоро, под прикритието на своя псевдоним, започна да води хумористична рубрика. В нея, във всички броеве от понеделник до петък, тя даваше своите съвети. След два месеца ѝ се обадиха от други вестници в Монтана. Сега вече нейните отговори съвети се публикуваха в няколко от водещите вестници на щата.

Заплащането не беше кой знае какво, но тя бе успяла да спести известна сума от времето, когато бе работила в Ню Йорк, а продажбата на апартамента ѝ, с която Елизабет бе така добра да се заеме, ѝ бе осигурила цяло състояние, което нямаше да може да изхарчи току-така. Джоуи се бе наслаждавала на всеки миг от изграждането на една кариера, която нямаше нищо общо с правото, с влиятелни личности на хоризонта и с бомбастични тоалети, а с посещения на химическо чистене, с безкрайни часове, отдадени на безмълвно съзерцание и почти никакви оплаквания.

Запозна се с Лайза и Корнилия още през първата седмица от престоя си в Торънс Фолс. И двете бяха в чакалнята на местния лекар, при когото отиде, защото си бе порязала палеца като бе рязала хляб. Корнилия се възстановяваше след бронхит (често срещан проблем по време на суровата зима в Монтана), а Лайза бе там със сина си, който си бе счупил крака при игра на американски футбол. Местният лекар се грижеше за населението в радиус от сто мили, нещо обичайно за един голям и сравнително слабо населен щат като Монтана, и бе повикан спешно на адрес, така че трите жени трябваше да чакат

няколко часа, докато се върне. Корнилия, която винаги се интересуваше от другите хора, започна да задава въпроси на Джоуи, на които тя отговаряше главно едностранно. Скоро обаче Лайза започна да се шегува с нейната сдържаност и така, когато лекарят се върна, трите вече се бяха сприятелили.

Сервитьорката се приближи до масата; ръцете ѝ бяха отрупани с чинии. Джоуи опита яйцата си, след което се облегна назад и започна да наблюдава как Корнилия поглъща лакомо кифличките си. Стилът на хранене на Лайза бе по-изтънчен; трапезният ѝ етикет отговаряше на външността. *Каква щастливка съм* — мислеше си Джоуи, докато слушаше как приятелките ѝ обсъждат децата си — ентусиазма на Корнилия по повод способността на Адам да се усмихва по поръчка и описанието на героичния гол, който бе вкарала предишната седмица дъщерята на Лайза. Понякога, докато слушаше тези разговори, младата жена усещаше копнеж тя също да си има семейство... дори изпитваше импулсивното желание да се качи на самолета и да посети родителите и сестра си. Тогава обаче си припомняше какво всъщност представляваше нейното семейство; действителността нямаше нищо общо с фантазиите в главата ѝ; когато стоеше до тези хора, тя се чувстваше по-самотна, отколкото ако живееше на хиляди километри от тях.

Дори телефонните обаждания на сестра ѝ или майка ѝ ѝ напомняха колко сложни и неудобни могат да бъдат отношенията в едно семейство. Радваше се, че работата на Моли върви така добре. Поне разговорите създаваха у нея впечатлението, че майка ѝ е щастлива. Напоследък обаче тя бе толкова заета, че рядко намираще време за истински разговор с по-малката си дъщеря. Това не смущаваше младата жена — между тях с майка им винаги бе съществувала особена връзка, дори когато нямаше време за думи — но тя долавяше известна дистанцираност, която като че ли нямаше нищо общо с разстоянието. Колкото до баща ѝ, двамата не си бяха говорили изобщо от деня, в който бе напуснала фирмата. Джак Рос бе зачеркнал Джоуи окончателно от своя списък.

И най-сетне идваше ред на въпроса за любовта в живота ѝ. Понякога, сама в нощта, изпитваше силно желание да има мъж до себе си, да бъде прегръщана и обичана, но не си позволяваше да мисли дълго за това. Беше щастлива да разрешава хорските проблеми под

псевдонима Констънс Тръгл. Нейните собствени просто трябваше да почакаат.

Джоуи се обърна към Корнилия.

— А ти? Изпитваш ли нужда да обсъдиш нещо с Констънс Тръгл?

— Ами — промълви приятелката ѝ, като присви ясните си зелени очи и наклони глава на една страна, — яйцата ми са малко водни. Какво може да направи по този повод великата журналистка?

— Ако бях змея, с който ме оприличавате вие двете — отвърна с усмивка младата жена, — просто щях да духна към тях и да ги доизпържа.

Обикновено триото не привличаше кой знае какво внимание сред посетителите на ресторанта, където закусваха всеки четвъртък. Повечето от клиентите бяха шофьори на камиони, които спираха да хапнат нещо на път от Монтана за Вашингтон или дори чак до Канада. Останалите бяха жители на Торънс Фолс, които кимваха любезно над кифличките и чашата кафе и бързаха отново да върнат вниманието си към вестника или разговора. Днес обаче се усещаше промяна в атмосферата. Един от насядалите зад бара мъже, със спортно яке и безупречно изгладена бяла риза, очевидно не изпускаше нищо от онова, което си говореха трите жени.

Джоуи бе усетила това преди десет-петнайсет минути, но бе решила да не му обръща внимание. Както изглежда обаче бе успял да заинтригува Лайза. Джоуи бе забелязала как го наблюдава в огледалото, окачено над масата. Когато непознатият намигна на отражението ѝ, тя за малко не обърна чашата си с портокалов сок.

— Съжалявам, госпожи — заяви учтиво мъжът, като стана и измина няколкото стъпки, които го деляха от тяхната маса. — Не исках да ви прекъсвам; явно си прекарвате приятно. Чух ви да говорите за Констънс Тръгл. Тя някъде тук ли живее?

Джоуи нямаше намерение да отговаря, но Корнилия я изпревари.

— Ами, ето това тук е Констънс Тръгл — заяви ентузиазирано тя и посочи към приятелката си.

Младата жена си наложи да се усмихне. Не обичаше да рекламира действителната си самоличност, но не искаше да постави в неудобно положение Корнилия.

— Приятно ми е да се запозная с вас.

— Вие фен ли сте й? — продължи Корнилия.

Непознатият отговори на въпроса й, без да отделя очи от Джоуи.

— Определено. Всъщност тя е... т.е. вие сте причината да дойда в този град.

— И защо? — интересува се Лайза, като оглеждаше мъжа така, сякаш иска да запамети всяка негова черта.

Той седна на диванчето до тях, без да поиска разрешение, като по този начин принуди Лайза да се отмести към прозореца. Преди някоя от трите жени да успее да каже нещо, той извади визитна картичка от джоба си.

— Аз съм Филип Галънт от Ню Уърлд Синдикейт. — Подаде картичката си на Джоуи. — Бихме искали да ви използваме на национално ниво.

— Оу!

Корнилия първа възвърна дар слово, но Лайза я последва веднага с поздравленията си.

Джоуи седеше като хипнотизирана. Това бе като отговор на молитва. Ню Уърлд Синдикейт беше всеизвестен. Докато бе работила за баща си, бе имала вземане-даване с един от неговите филиали. Сега внезапно се запита дали именно това не бе причината този човек да я потърси.

— Какво ви води в Торънс Фолс? — попита тя, като пяхна предпазливо още една хапка от яйцата в устата си.

— Ами — отговори той, очевидно доволен от себе си, — рубриката се появи първо в „Торънс Стар“. Реших, че ако останаха достатъчно дълго тук, все ще намеря някой, който да ми каже коя е Констънс Тръгл. — Погледът му се премести към чинията на Корнилия. За момент изглеждаше така, сякаш ще посегне да опита една от кифличките в нея, но той се осъзна навреме. — Не съм и предполагал, че ще имам такъв късмет. Искам да кажа, да ви открия веднага.

Джоуи се чувстваше несигурна. Да не би всичко това да бе уредено от баща й? Струваше й се невероятно, при положение, че дори не бе говорил с нея.

— Хей. — Филип Галънт се наведе напред и се обърна към Корнилия. — Какво ще кажете, ако взема парченце от вашия бекон?

Невъзпитаното му държане успокои донякъде младата жена. Никой, който работеше с Джек Рос, не можеше да стигне далеч, ако беше недодялан. Подобен човек би бил равнозначен на проклятие за баща ѝ — образец за постигналия толкова много с цената на собствените си усилия американец.

От несигурността ѝ не остана и следа, когато той зададе следващия си въпрос.

— И така — рече той, след като довърши бекона и погледна отново към Джоуи, — какво е истинското ти име?

— Можеш да направиш проверките на името на Джоана Рос — отвърна тя. Вдигна чашата си с вода и се усмихна на приятелките си. — Честит ми рожден ден — възкликна тя и най-сетне си позволи да се усмихне щастливо.

СЕДМА ГЛАВА

— Майката на Кларънс Уинтър е на телефона, сър.

Джак Рос натисна бутона на интеркома.

— Кажи ѝ, че имам заседание, Джейн. Не искам да говоря с нея преди вдругиден.

— Да, сър — отвърна безстрастно Джейн Ебнър.

Джак посегна към чашата си със скок. Боже, тази жена нямаше да го остави на мира. Непрекъснато звънеше и се опитваше да разбере „в каква посока“, както се изразяваше, щял да насочи защитата на сина ѝ. *Ако успея да измъкна сина ти — помисли си той, — то ще стане благодарение на някакво чудо, а не заради някаква си проклета „посока“.*

Пресуши чашата и я напълни отново от бутилката „Джони Уокър“ върху бюрото. Нямаше защо да се занимава с майката на Уинтър; беше се справял с всевъзможни членове на различните семейства, за които бе работил, независимо дали бяха раздразнени, ридаещи или напълно побъркани. Искаше му се да не се бе заемал с този случай. Хлапето бе нападнало една седемдесет и петгодишна жена, която два дена по-късно бе получила удар.

Е, щеше да остави на Елизабет да измисли начин да се измъкнат от тази каша. Тя и преди бе правила невероятни неща за него. Безкрайно се гордееше с пъргавия ѝ интелигентен ум, с аналитичните ѝ способности. На всичкото отгоре имаше невероятен инстинкт за това, кое би имало ефект пред съдебните заседатели. Разбира се, двамата изглежда се разбираха без думи. Той никога не искаше съвета ѝ, а тя никога не би се осмелила да го инструктира. Но по време на предварителната подготовка тя споделяше винаги какво би направила, ако защитава в това или онова дело, а той отдавна бе престанал да поставя под въпрос мнението ѝ.

Двамата с нея сме страхотен екип — помисли си с удоволствие Джак. Сърцето му се стопляше неизменно всеки път, когато си дадеше сметка какъв истински прекрасен адвокат бе създал; тя можеше да

поеме фирмата, когато му дойде времето. За момента никой нямаше да има полза ако разбере колко време и сили отдаваше тя за случаите на баща си, но нейният ден щеше да дойде. *По дяволите, няма да живея вечно* — рече си той, като довърши съдържанието и на втората си чаша.

Напълни я за трети път, без да обръща внимание на вината, която опитваше да пропълзи в съзнанието му. Елизабет щеше да бъде вече ярка звезда в голяма фирма, ако не се занимаваше с неговите случаи. Никой не подозираше, че всъщност тя планираше стратегията му, пишеше встъпителните и заключителните слова, организираше всяка една негова стъпка.

Джак се изправи и се приближи бавно до библиотечния шкаф. Взря се в заглавията, но така и не видя нищо. Беше уморен и затова днес позволяваше всяко нещо да го надвие. Голяма работа, че се нуждаеше от малко помощ в този стадий на играта. На времето той бе фантастичен адвокат и мечта на всеки клиент бе да каже, че го представя Джак Рос.

Определено жаждата му да побеждава не бе намаляла. Ужасната истина обаче беше, че бе изгубил живеца, благодарение на който бе вършил работата си. Може би се дължеше на скоча, а може би — просто на възрастта — не можеше да каже. Дори опитите да се съсредоточи се оказваха прекалено тежки. Без Елизабет щеше да се наложи да се откаже.

Щях да изгубя всичко — помисли си той; обхвана го познатата паника, която не го бе изоставяла през целия му живот. Никой не знаеше, че великият Джак Рос повръщаше преди всяка своя поява в съда, дори в дните, когато бе на върха на кариерата си. Винаги се бе ужасявал от перспективата да изгуби някое дело, убеден, че по един или друг начин това ще стане причина да изгуби не само своята практика, ами и всичко, което бе постигнал.

Не беше нужно да му обясняват, че поема огромен риск, като разчита дъщеря му да върши неговата работа. Не можеше да си представи по-голямо унижение от това да бъде разкрит. Но в същото време не бе способен да се откаже и от своята работа. В такъв случай щеше да се превърне в един безработен адвокат с набор от военни истории. Джак Рос нямаше да позволи никога за него да се говори в

минало време. *Предпочитам да умра* — реши той и се върна на мястото си пред бюрото; знаеше, че го мисли съвсем сериозно.

Интеркомът иззвъня.

— Време е за срещата във връзка със случая „Сейърс“ — обяви Джейн. — Очакват ви в конферентната зала.

— Благодаря.

Джак пресуши чашата, преди да я върне в барчето заедно с бутилката. Влезе в личната си баня и грабна шишенцето с вода за уста, което държеше в шкафчето. Напълни устата си със зелената течност направо от бутилчицата и се изжабурка възможно най-безшумно, преди да се изплюе в мивката. Не беше в негов интерес из кантората да се разнесе мълвата за страстта му към алкохола. *Само това ми липсва* — помисли си той, докато закопчаваше сакото си на път към залата.

Когато отвори вратата, в другия край на огромната, блестяща овална маса, вече бяха седнали две жени и един мъж. Едната от жените бе Елизабет; тя му се усмихна, преди да върне поглед към книгата пред себе си. Щом видя дъщеря си, той се почувства по-добре, както винаги; изражението ѝ бе толкова откровено наивно, сините ѝ очи блестяха, готови да посрещнат с вдигната глава предстоящите събития.

Другите двама адвокати го погледнаха с очакване. Джак се оципа вътрешно, опитвайки се да намери някаква енергия в себе си. *Доведи онзи Джак Рос, когото познаваме и обичаме* — рече си той.

— Добро утро, добро утро — заяви радушно той, като тръгна подебелия бежов килим към стола си, оставен празен за него начело на масата. — Нека да видим какви бляскави резултати ще постигнем днес.

Рийда Матиас седеше вляво.

— Как си, Джак? — попита съчувствено тя, като се приведе напред на мястото си, а гърдите ѝ изпънаха копринената блуза.

Постави длан върху ръката му.

— Добре съм, Рийда.

Той измъкна внимателно ръка, за да вземе папката, поставена отпред.

Нямаше намерение да чете съдържанието ѝ, но това бе подходящо извинение да освободи ръката си. Четирийсет и шестгодишната руса адвокатка работеше във фирмата от една година и беше необузdana в предаността си към Джак. Поне той я описваше

така пред другите. Истината бе, че тя го преследваше неуморно, но с романтични намерения. Той предпочиташе да се възползва от правния ѝ талант и да не обръща внимание на сексуалните ѝ намеци и инсинуации.

Рийда се приведе още по-близо, за да му даде възможност да разгледа по-добре съдържанието на деколтето ѝ, като понижи заговорнически глас.

— Това тук е доста пикантно.

— О? — Джак сложи очилата за четене и направи истинско представление, докато прелистваше документите пред себе си, без да си направи труда да погледне дори ред от многобройните страници, изпълнени с бележки и със свидетелски показания. Най-сетне вдигна поглед.

— Кой иска да ме въведе?

— Аз. — Елизабет вдигна леко ръка. — Нашият клиент, Александър Сейърс, е работел като момче за всичко в сградата на Пето Авеню, където живее мисис Лусинда Лийдс. Двамата били любовници вече от осем месеца, когато съпругът ѝ, Роджър Лийдс, ги открил в леглото. Последвало спречкване, при което Алекс Сейърс прострелял Лийдс със собствения му пистолет. Фатално.

— Сега обаче следва прекрасната част — прекъсна я нетърпеливо Рийда. — Мисис Лийдс твърди, че обича от все сърце бедното, но благородно момче за всичко и че връзката им не била повърхностна. Ще повярвате ли, този впечатляващ младеж учел в колеж и се издържал с тази работа. Аз самата бих го описала като великолепен. Съпругът, от друга страна, е бил дребнаво, богато копеле, което, както обяснява тя, било превърнало живота ѝ в ад.

Джак кимаше замислено. Отчаяно желаше да пийне нещо. Рийда очевидно бе приятно възбудена от сърцераздирателния характер на случая, но той не изпитваше абсолютно никакъв интерес към потресаващите подробности от идиотското поведение на своя клиент.

— И така, Брус, какво ще кажеш? — попита Джак, сякаш той самият вече имаше мнение по въпроса, но искаше да чуе гледната точка и на някой друг.

Брус Дърмот се изкашля. Той бе в началото на трийсетте, дребен, плешивеещ мъж, с вечно мокра от нервна пот риза. Джак се дразнеше от заекващите му представяния на случаите, но знаеше, че е добър

адвокат и синтезираше превъзходно информацията, стига веднъж да успее да я изрече.

— Ъъ, боричкането ни подsigурява с мотив за самозащита. Той е много благодарен клиент, ъъ, тъй като, ъъ... е млад и привлекателен за, ъъ... съдебните заседателки. Освен това следва, а нощем работи, за да се издържа. Може да се наблегне върху жестокостта на съпруга. Съпругата обича нашия клиент и... ъъ, все още желае да го потвърди.

Рийда се усмихна закачливо.

— Така че той ще си тръгне със съпругата и всичките пари на мъртвия ѝ мъж. Това ми харесва.

Джак не ѝ обърна внимание.

— Елизабет?

Тя кимна.

— Определено трябва да се тръгне от самозащитата.

— Както разбрах, на нас ни плаща съпругата — обърна се Джак към Брус.

— Така е, ъъ... да.

— Ех, кой знае къде ще удари истинската любов. — Джак се усмихна широко и се изправи. — Благодаря ви, че ме държите в течение. Кой ще ми бъде дясната ръка в това дело?

— Аз — отвърна Рийда.

— Чудесно. Ще направим голям удар с него.

И се насочи към вратата на конферентната зала, като се стараяше да ходи бавно. Нямаше търпение да се върне в кабинета си при бутилката скоч, която го чакаше там.

Елизабет, Рийда и Брус също станаха. Точно преди Джак да отвори двойната врата на залата, Рийда го настигна и постави длан върху ръката му, за да го накара да спре.

— Наистина очаквам с нетърпение да започнем съвместната си работа по това дело. Очертава се да бъде доста пикантно.

Джак случайно забеляза, че Елизабет ги наблюдаваше. Видя отвращението върху лицето ѝ, породено от интимния начин, по който Рийда галеше ръката му.

Тя от своя страна се усмихваше подканящо.

— Би ли искал да го обсъдим по време на вечеря? Имам някои добри идеи.

„Тя не се предава никога“ — помисли си той. И отговори:

— Тази вечер съм зает, но бих искал да чуя идеите ти. Те винаги са добри. Можеш ли да ги запишеш?

Лицето ѝ посърна, но тя се съвзе веднага.

— Разбира се.

— Добре. Ще ги прочета — рече той и се откъсна от нея.

Излезе, преди да бе успяла да каже нещо, и забърза по коридора към своя кабинет. Като стигна до вратата, внезапно осъзна, че вече бе забравил имената на всички действащи лица в случая, в това число и на клиента и всичко останало; помнеше само, че ставаше дума за убийство и за една жена.

Влезе забързано и измъкна с въздишка на облекчение бутилката от шкафчето. Изгълта първата доза и прибра веднага шишето; знаеше, че дъщеря му ще се появи всеки момент. Не, че виждаше причина да крие каквото и да било от нея, но и нямаше защо да привлича вниманието ѝ към своето пиене.

Острото извъняване на интеркома го стресна.

— Елизабет е тук.

Този път се обаждаше другата му секретарка.

— Чудесно, Мириам.

Прибра и чашата и се настани зад бюрото. Беше станало обичайно Елизабет да идва при него след всяка подобна среща, за да прегледат нещата в малко по-голяма дълбочина. *В действителност тя ме държи за ръката и ми казва какво да правя* — помисли си кисело той.

Младата жена влезе; дългите ѝ крака я пренесоха пъргаво през стаята до него. Целуна го по бузата; правеше го само ако бяха сами.

— Как върви денят ти?

— Чудесно, скъпа.

Дори да бе усетила миризмата на уискито, тя не се издаде. Той посочи към стола срещу бюрото си.

— И така, какво мислиш във връзка със случая? — попита Джак, като се облегна назад и протегна крака под бюрото.

— Мисля, че всичко ще бъде наред. Сейърс казва, че съпругът извадил пистолета и се прицелил в него. Той се хвърлил от леглото към съпруга и се добрал до оръжието, а то изгърмяло случайно, докато се боричкали. Съпругата изглежда малко несигурна по отношение на

реда, в който са станали събитията. Това изобщо не ми харесва, но смятам, че ще се държи. Честно казано, мисля, че тя ще го подкрепя, даже да не си спомня наистина, защото очевидно го обича. Нещата изглеждат доста добре, стига съдебните заседатели да повярват, че всичко се е случило така, както го описва Сейърс. Просто не трябва да допуснем някой да остане с впечатлението, че любовниците са замислили и инсценирали цялата история заедно, за да се доберат до парите на съпруга.

— Звучи така, сякаш си се погрижила за всичко. — Джак кръстоса длани зад главата си; надяваше се, че има спокоен вид на човек, който контролира положението. — Между другото, майката на Кларънс Уинтър се обади отново. Все така настоява да разбере как възнамеряваме да измъкнем сина ѝ.

Елизабет кимна.

— Мислих по този въпрос.

— Можеш ли да нахвърлиш в писмен вид мислите си за утре? — попита баща ѝ.

— Разбира се. Довечера, след вечеря.

Той засия насреща ѝ.

— Страхотна си, моето момиче.

* * *

Елизабет тръгна по коридора към своя кабинет, вгълбена в случая „Кларънс Уинтър“. Но когато мина покрай полуотворената врата към офиса на Рийда Мартин, до ушите ѝ достигна гласът на адвокатката и думите ѝ я накараха да спре.

— Мистър Рос реши, че предпочита да се откаже от тази поръчка — обясни със сладък глас тя. — Не, не изпращайте нито рози, нито каквото и да било друго на мисис Рос. Точно така. Благодаря ви.

Последва щракване от затварянето на телефона. Младата жена постоя известно време неподвижно, като се питаше какво означаваше случайно чутото току-що. Потайните подкани на Рийда към Джак бяха едно, а това тук — съвсем друго. Бавно се обърна и се върна обратно по коридора. Приблужи се до секретарката на баща си и спря до бюрото ѝ.

— Мириам — произнесе тихо тя, — случайно днес баща ми да е поръчвал да изпратят цветя на майка ми?

Жената я изгледа, леко изненадана.

— Ами, да. Каза, че не получила работата, към която се стремяла, и искал да повдигне духа ѝ. Помоли ме да го направя още като влезе в кабинета си сутринта. Разбира се, трябваше да изчакам, докато отворят цветарския магазин, преди да направя поръчката.

— На цветарите в квартала ли трябваше да ги поръчаш?

— Точно така.

Елизабет се замисли за момент.

— Някой чу ли те, като направи поръчката?

Мириам я изгледа изпитателно.

— Ами не, не мисля... Почакай... да, Рийда Мартин стоеше до бюрото ми, докато се обаждах на цветарите. Тя чакаше, за да ме пита нещо във връзка с разписанието на мистър Рос. В такъв случай би трябвало да е чула и какво говоря по телефона, ако имаш предвид това.

— Баща ми казвал ли ти е, че иска да отмени поръчката?

— Не. — Секретарката набърчи чело. — Какво се е случило?

— О, нищо — побърза да отговори младата жена. — Абсолютно нищо.

Мириам си отдъхна облекчено.

— Добре.

— Трябва просто да кажа още нещо на баща си — обяви Елизабет и тръгна към вратата. — Ще бъде съвсем кратка.

Почука и изчака приглушената му покана да влезе. Джак седеше зад бюрото и записваше нещо, но остави писалката, когато я видя.

— Какво има? — попита той.

Дъщеря му не беше сигурна точно как да постъпи.

— Татко — започна колебливо тя, — трябва да ти кажа нещо малко странно.

Той застана в очакване, но тя не каза нищо повече.

— Да? — промълви най-сетне подканящо той.

Младата жена разтърси объркано глава.

— Току-що чух как Рийда отмени поръчката за цветята, които трябваше да изпратят на мама. Каза на цветарката, че си променил намерението си. Така ли е?

— Какво си чула?

Джак повдигна въпросително едната си вежда.

— Не се шегувам. Рийда очевидно е решила да поеме инициативата и каза на цветарката да забрави за поръчката.

На лицето му се появи изненада.

— Това е малко странно. — Засмя се. — От друга страна знам, че тази жена има слабост към мен. — Наклони скромно глава вдясно. — И кой би могъл да я вини?

— Татко — отвърна с досада Елизабет, — не е смешно. Това не е нормална проява. Направо си е лудост. Дори ме плаши. Би трябвало да предприемеш нещо по този въпрос.

Баща ѝ махна пренебрежително с ръка.

— Скъпа, Рийда е страхотен професионалист и наистина си върши работата. Честно казано, не ми пука дали е решила да играе някакви игрички. Нямам намерение да се включвам в тях. Прекалено драматизираш нещата.

Младата жена усети силно раздразнение от покровителствения тон на баща си. *Добре тогава — помисли си тя, — щом не желае да приеме сериозно предупреждението ми, ще трябва сам да се справи с последствията.*

Припряно и с чувство за вина потисна тази мисъл.

— Добре, татко, аз ти казах, а ти можеш да направиш каквото искаш с тази информация. Няма да споменавам повече за това.

— Наистина, скъпа, не трябва да се тревожиш. — Джак взе отново писалката и започна да пише. — Знай обаче, че ценя загрижеността ти. Но Рийда е безопасна.

Елизабет сподави желанието си да отговори и излезе от стаята. Според нея обаче не бе изключено Рийда да се привърже болезнено към Джак Рос, преди останалите да забележат нещо. Тъй като никой нямаше да иска да забелязва това. Когато станеше дума за силните адвокати на фирмата, всички си затваряха очите за някои слабости в поведението им като хора. Съвсем друго беше обаче положението, когато ставаше дума за някой слаб професионалист. Никой нямаше да започне да се вглежда съсредоточено в адвокат със забележителна професионална биография като на Рийда. И сега, докато вървеше и размишляваше, Елизабет установи засрамена този факт.

Когато наближи кабинета си, секретарката ѝ я уведоми, че майка ѝ я чака на телефона.

— Благодаря, Линда.

Влезе в стаята и натисна премигващия бутон, като с другата ръка вдигна слушалката. Реши, че няма смисъл да споменава пред Моли за историята с цветята. Това само можеше да предизвика още по-голямо объркване. Освен това на баща ѝ очевидно не му пукаше.

— Ало?

— Здравей, скъпа. Аз съм.

Гласът на Моли звучеше бодро.

— Здравей, мамо. — Младата жена задържа слушалката между рамото и ухото си, докато прелистваше бележника с ангажиментите, за да види с какво трябваше да се заеме сега. — Какво има?

— Искам да ти напомня, че днес е рожденият ден на сестра ти — отговори Моли. — Току-що говорих с нея по телефона и знам, че ти също би искала да ѝ се обадиш и да ѝ честитиш рождения ден.

— Знаех, че съм забравила нещо, тъй като усещах особено подсъзнателно напрежение — рече Елизабет.

— Тя си е вкъщи сега, така че би могла да ѝ позвъниш, за да си побъбрите. Прекрасно е една жена да си има сестра.

Елизабет завъртя очи.

— Ще го направя, мамо. Благодаря. Нещо ново?

— Трябва да тичам, скъпа — обяви Моли; очевидно съзнанието ѝ вече бе отлетяло към друга тема. — Чака ме една рокля, върху която до пет часа трябва да изрисувам огромно слънце. Чао, миличка.

Последва щракване и връзката прекъсна.

За момент младата жена остана загледана в тавана, като се бореше с нарастващото си раздразнение. Прекъсването на телефонните разговори с това „Чао, миличка“ вече се превръщаше в навик на майка ѝ. Беше толкова ангажирана с работата си, че рядко имаше време да разговаря по телефона за нещо, което не смяташе за важно. Каква ирония само! Когато Елизабет бе малка, Моли Рос не напускаше дома си; затова пък сега бе обсебена от своята кариера.

Младата жена изпусна шумно въздуха от дробовете си, с което прогони майка си от мислите си. Извади телефонното тефтерче от едно чекмедже и потърси номера на Джоуи в Монтана. Така и не го бе научила наизуст, а като се имаше предвид колко рядко се чуваха, надали щеше да го запомни някога.

Набра номера; сестра ѝ вдигна чак след четвъртото позвъняване.

— Ало? — обади се разсеяно тя.

— Здравей, аз съм, Елизабет. Искях да ти честитя трийсет и втория рожден ден.

— О, да, благодаря. Извинявай... Точно правех нещо. Какво, мама ли ти се обади?

Елизабет опита да не се поддава на досадата.

— Да, но аз така или иначе щях да ти позвъня.

Настъпи мълчание, което продължи няколко секунди.

— Ами, благодаря ти. Как си?

— Добре, добре. Как е животът там, във великия просторен Запад?

Тонът на Джоуи стана глуповат.

— О, ний селяндурите тук в дълбоката провинция са забавлявами кат' дъвчим и плюйм тютюн и си гоним мухите едни от други.

Елизабет настръхна.

— Остави това, Джоуи. Просто питах.

— Знам какво ти е мнението за „великия просторен Запад“, Елизабет. Не е Ню Йорк, следователно не става за нищо.

— Това е смешно. Не мога да кажа, че разбрах защо отиде да живееш там, но не съм чак толкова тесногръда. Прекрасно си давам сметка, че на света съществуват още доста прекрасни места.

— Но просто не искаш да попаднеш завинаги в някое от тях — довърши вместо нея сестра й.

— О, Боже — промърмори най-вече на себе си Елизабет.

— Как са другите? Мама каза, че двамата с татко се чувствали чудесно, но какво друго би могла да каже?

— Наистина са много добре. Казала ти е истината.

— С Питър все още ли сте заедно по този особен начин, който говори „всъщност не сме заедно“?

— Да, благодаря — отвърна остро Елизабет. — Ти виждаш ли се с някого?

— Не мога да кажа, че се виждам — отговори безгрижно Джоуи. — А татко... все още ли го прикриваш?

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш — заяви студено сестра й.

Беше време да сложи край на този разговор.

— О, хайде, Елизабет, не съм някое глупаво хлапе, което можеш да измамиш. За Бога, кариерата му бе наистина забележителна, но сега вече е твой ред. Какво по дяволите правиш, като все още се движиш в неговата сянка? Би трябвало да действаш сама, а не да го носиш на гърба си.

— Какво знаеш ти изобщо, след като избяга по този начин? — избухна младата жена. — Ти си наистина образец за подражание, както си се завряла на края на света и избягваш всичко и всички. На теб по-лесно ли ти е, на великата дипломантка от Харвард, погребана сред простолудието?

— Божичко — възкликна с отвращение Джоуи, — не съм срещала по-неприятен сноб от теб.

— Не, ти си тази, която се мисли за нещо повече — озъби се в отговор сестра ѝ. — Не ми казвай какво би трябвало да правя с живота си. Ти самата не направи нищо с твоя.

— Не, но вероятно би трябвало да те послушам и да се върна в приказния „Рос, Дженингс“, нали? За да бъда като теб с тънки високи токчета и дипломатическо куфарче марка „Прада“? Да дам на потиснатите и необразованите възможност да излязат на слънце, за да мога да стана богата и известна.

— Джоуи — изкрещя Елизабет. — Честит рожден ден! И върви по дяволите!

Затръшна телефона. Джоуи никога нямаше да бъде нищо повече от безотговорен дървен философ, който знае вечно повече от другите.

— Обадох се само да ѝ честитя рождения ден и виж какво се получи.

Елизабет поклати глава и посегна към папката, върху която бе възнамерявала да работи.

ОСМА ГЛАВА

— За Бога, този човек току-що уби брат й! Не би трябвало да се изтъпанчи пред публиката с усмивка в стил „Шърли Темпл“. Така прилича на идиот.

Моли гледаше как широкото лице на Джими Тейт почервения като плажна топка, докато крещеше на актьора, изпълняващ ролята на Тони. Не беше предполагала, че ще попадне на една толкова неприятна сцена от репетициите на „Уестсайдска история“. Идеята прекрасната музика на Ленърд Бърнстейн да се изпълнява от обучени певци от Репъртъри Лайт Оупъра Плейърс й се бе сторила страхотна. Лиризмът на „Мария“ и „Някъде“, предаден от класически обучени певци, би трябвало да превърне в истински бум продукцията. Вместо това, всяка репетиция бе белязана от неприкрито презрение и войнственост на младия режисьор, който съдържаше избухливия си темперамент единствено в присъствието на по-зрелия продуцент. *Интересно — помисли си Моли, — колко правилни са в сърцевината си насмешките на режисьора и същевременно колко са безполезни за актьорите. Да крещиш на хората, особено когато са творчески, чувствителни личности, не е най-добрият начин да ги предразположиш да дадат най-доброто от себе си.*

За Моли бе нещо необичайно да се намира дни наред толкова близко до сцената. Обикновено вършеше основната си работа в ателието. Първото представление обаче беше след два дена и различните цветни петна трябваше да бъдат изрисувани по време на генералните репетиции. Стараеше се да се съсредоточи върху работата си, но беше трудно да се изолира от стържещия глас на Тейт. Вглеждаше се внимателно в полата, която държеше, и прокараваше методично сиви нишки акрилна боя в предната й част. Кой би предположил, че оцветяването на костюми щеше да се използва, за да придава по-мръсен вид на дрехите, помисли си тя, докато слушаше успокояващите нотки в тона на Денис Фоули, последвани от незабавно омекване от страна на Джими Тейт.

Стоеше тук вече трети ден и намираще, че влиянието, което си оказваха един на друг тези мъже, бе забележително. Случваше се, когато Тейт крещи като побъркан да се появи Денис и, като запазва същината на неговия критицизъм, да го предаде така, че да бъде разбран от актьорите. И вместо да се сърди на Денис за това, което би могло да се определи като вмешателство, през следващия час страстният режисьор заприличваше в по-голяма степен на човешко същество. Ефектът никога не траеше по-дълго, но когато избухнеше пак, Денис се появяваше отново на сцената и намаляваше огъня от точката на кипене до много по-здравословното къкрене. Дори сега съвсем младичкият актьор в ролята на Тони приковаваше много по-силно вниманието и създаваше значително по-въздействащ и по-сложен образ, отколкото само преди минути. А когато запя, гласът му сякаш идваше право от небето.

Моли спря да рисува. Музиката бе наистина прекрасна. *Всъщност* — осъзна внезапно тя, почти изненадана, — *след приключването на тази бурна репетиция Джими Тейт ще покаже един наистина приказен мюзикъл.* Тази мисъл обаче не я зарадва; странно, но не изпита абсолютно нищо. *Защо така* — запита се тя и насочи отново внимание към работата си. — *Ами, разбира се,* — реши тя, като натопи четката в мръснокафявата боя, която щеше да придружава сивата, — *сега трябваше да бъда в Барселона.* Това бе поредната възможност да отпътува в Европа по работа, която съпругът ѝ я бе принудил да откаже.

Дяволите да те вземат, Джак — помисли си тя, изненада от собствената си разпаленост. Усети вина заради внезапния си гняв. Той бе направил всичко за нея, беше ѝ дал всичко, което би могла да поиска една жена, обичаше я страстно, желаше ѝ само най-доброто.

И направи всичко възможно, за да те държи в зависимост от себе си — обади се някакъв коварен глас в главата ѝ, — *даде ти всичко, освен свободата да пораснеш, да процъфтиш, желае единствено най-доброто за теб, стига да не напускаш очертанятията на Манхатън.*

Не си справедлива — смъмри се тя, прекалено объркана, за да рисува. Джак я бе спасил от една ужасна ситуация, когато бе само на седемнайсет години, беше я предпазил от осъждане и лежане в затвора, за Бога. Възможно ли бе да е толкова неблагодарна?

Изнервена, Моли остави четката и палитрата и излезе от помещението. В задната част на театъра имаше малка стаичка с печка и няколко удобни стола. Щеше да направи пауза, колкото да изпие чаша чай и да изяде сандвича, който си бе взела тази сутрин от къщи. Влезе във въпросната стаичка и сложи чайника на печката.

— И така, как е художничката?

Гласът на Денис Фоули я изненада. Всъщност бе изненадана, че той дори знаеше коя е.

— Чудесно, мистър Фоули — отговори срамежливо тя.

Усмихна се, когато забеляза приятелските светлини в очите му.

— Денис — поправи я той и отвърна на усмивката ѝ. — Ще има ли достатъчно за две чаши в този чайник? — попита Фоули при вида на празната чаша, от която висеше пликче чай, след което отвори шкафчето, за да вземе още една чаша.

— Разбира се — увери го Моли.

Извади още едно пакетче чай от кутията и го пусна в неговата чаша, а после погледна към чайника, в очакване да заври.

— Приятно е да се наблюдава мистър Тейт, нали? — попита той; в неговата уста забележката му изглеждаше по-скоро забавна, отколкото заядлива.

Моли повдигна вежди.

— Има доста буен темперамент.

— Йога, това е отговорът — заяви продуцентът, — или може би лоботомия^[1].

— Боже!

Думата още не бе излязла от устата ѝ, а Моли вече се бе смутила от своята реакция. Все пак не беше петгодишно дете и Денис Фоули очевидно бе очаквал да приеме с нужното чувство за хумор забележката му. Всъщност той бе проявил изключителна доброта и любезност на няколко пъти, откакто бе започнала да го наблюдава в действие. Докато Джими Тейт избухваше поне двайсетина пъти дневно.

— Шокирах те — отбеляза продуцентът, явно също изненадан от реакцията ѝ. — Джими е великолепен режисьор и не съм искал да му се подигравам.

От чайника започна да излиза пара; Денис го вдигна от печката, преди Моли да успее да помръдне, наля вода първо в нейната, а после

— и в своята чаша, и ги занесе до кръглата маса в ъгъла. След това ѝ махна подканящо, така че тя отиде да седне срещу него; за първи път го виждаше от толкова близко.

Трябва да е около моите години — осъзна тя; вечното му добро настроение и усмихната външност го правеха да изглежда по-млад от това, което показваха бръчките по челото. Той не бе много по-висок от нея, със солидна фигура и доста привлекателна външност, с дълъг, прав нос и пълни устни. Освен това имаше характерните за ирландците гъсти сиви коси, нещо, което от край време ѝ се бе струвало доста привлекателно. И, като се изключи шегата му по повод йога, от него се излъчваше онова стабилно спокойствие, благодарение на което тези бурни репетиции имаха шанс да стигнат до премиерата. Струваше ѝ се, че вижда таланта му на водач в извивката на брадичката и в доверието към самия себе си, за което говореше цялото му поведение.

Той повдигна вежди, усетил изучаващия ѝ поглед.

— Е, издържах ли изпита?

Моли поруменя от смущение.

— Съжалявам. Май опитвах да разбера откъде идва способността ти да успокояваш бурните води.

Денис наклони глава на една страна.

— Да успокоявам бурните води, а? Е, не може да се каже, че това е най-силната ми страна, но според мен все пак се справям.

— Как го постигаш? — попита събеседницата му и в същия момент осъзна, че въпросът ѝ бе доста личен. — Съжалявам — добави припряно тя. — Не исках да се бъркам в живота ти.

Той я погледна, а след това отпи от чая си.

— Всъщност, нямам нищо против да отговоря. На продуцентите им се плаща да подсигуряват протичането на работата, а това означава да поддържат равновесие, като дават възможност на творческите умове да действат по своя начин и едновременно да държат нещата под контрол, така че в крайна сметка да се върви напред, без да се зацикля.

— Е, определено си много добър в това.

— Благодаря — отговори той.

След което потъна в мислите си и Моли започна да се чувства неудобно. Трябваше да го остави сам. Очевидно той се нуждаеше да остане за малко сам, в противен случай нямаше да дойде в кухнята.

— Научих го от горчив опит — додаде Денис и отпи отново от чашата си. — Налагало ми се е да се справям с някои доста трудни личности и, струва ми се, открих кога е най-добре да стоя на бойното поле и да се опитвам да контролирам един или друг, и кога не остава нищо друго, освен да си тръгна и да ги оставя да си трошат главите както смятат за добре.

Моли не каза нищо, въпреки че любопитството ѝ приемаше застрашителни пропорции. След малко обаче сдържаността ѝ бе възнаградена, тъй като събеседникът ѝ продължи, без да се налага да го подтиква към това.

— И брат ми, и съпругата ми имат сериозен проблем с пиенето. Дълго време се опитвах да ги спра и им повтарях неуморно колко опасни са действията им. Докато един ден осъзнах, че това не зависи от мен. И най-доброто, което можех да направя, бе да ги оставя да си мъкнат сами товара.

— Трябва да е било трудно — промълви в отговор тя.

Той се усмихна иронично.

— Да, предполагам щеше да бъде по-лесно или да ги убия като им нося сам бутилка след бутилка алкохол, или да ги преследвам до смърт, като опитвам да играя ролята на собствената им съвест. В крайна сметка обаче трябва да оставим всеки да си живее живота.

Моли не можа да се стърпи и зададе следващия си въпрос.

— И така, сега добре ли са и двамата?

Той кимна.

— Ами, брат ми вече от седем години е в организацията Анонимните алкохолици^[2] и се справя добре. Съпругата ми пък се присъедини към тях преди две години. — Усмихна се печално. — Тя вече не ми е съпруга, но и това го преживях. Оказа се, че без шардонето няма кой знае за какво да си говорим.

— Оу! — възкликна неговата събеседница и за сетен път се възмути от детинските си реакции.

Той я изгледа сериозно, но, както забеляза, не и тъжно.

— Не можеш да накараш хората да бъдат такива, каквито не са. Можеш да ги принудиш да се свият в твоя ъгъл и да останат там. Но в крайна сметка се получава нещо като клетка, която убива и двамата.

Изуми я не само онова, което бе споделил, а и примирението му с фактите от живота. Дали Джак всъщност не бе улеснил нещата за нея

през всичките онези години, през които не бе могла да излиза навън? Дали „помощта“ му в действителност не я бе превърнала в затворница? Тази мисъл я смути.

Мълчанието бе прекъснато от крясъците на Джими Тейт по адрес на един от артистите.

— По-добре да се връщам при лъвовете — рече Денис, като изпи остатъка от чая си и остави чашата в мивката. — Благодаря, че ме изслуша — додаде той, преди да излезе от стаята.

Не можеше да повярва, че ѝ благодареше. Фактът, че един такъв прочут и обаятелен човек ѝ се бе доверил, бе възможно най-големият комплимент, за който се сещаше. Все още обаче не можеше да се отърси от смущаващите мисли, които бяха предизвикали неговите разсъждения. Ами ако нейният съпруг беше от хората, способни да я оставят да си живее живота? Дори да допуска своите грешки. Сега можеше да бъде в Барселона, сама, и да научи за себе си неща, които при други обстоятелства може би никога нямаше да проумее.

Това обаче не бе единственото, което не ѝ даваше мира. Внезапно видя целия си брак по съвсем друг начин, различен от начина, по който го бе виждала досега. Джак спасил ли я беше или я бе изолирал, така че да няма към кого другого да се обърне? И всички онези години на агорафобия. Дали Джак бе улеснил всичко за нея дотолкова, защото искаше тя да се оправи, или това бе неговият начин да я задържи там, където беше в момента?

Той винаги ѝ бе повтарял, че я обича много. Но това наистина ли бе любов? От край време подозираше, че той обичаше онова, което представляваше тя, а не жената, която беше.

Детските му години бяха толкова мъчителни. Трябва да му се е сторила като някоя американска принцеса. И точно така се бе чувствала понякога и тя самата, когато беше с него, дори в първите години на брака им. Като чистия, бляскав трофей, олицетворение на неговото постигане на американската мечта.

Какво ли би било, запита се тя, като се взираше в чашата си, да бъде омъжена за човек, който гледа на нея като на пълноценна личност, като на равна?

При тази мисъл неудобството ѝ нарасна дотолкова, че тя се изправи, изля почти пълната си чаша в мивката и се върна към работата си. Но, докато смесваше боите, за да получи желани

мръснокафяв оттенък за полата, откри, че образът на Денис Фоули не излиза от съзнанието ѝ; силното му лице ѝ се усмихваше, а тя се движеше по булевардите на някакъв великолепен европейски град.

* * *

На Моли това ще ѝ хареса — помисли гордо Майкъл Уийвър, като разглеждаше малкия жираф в дланта си. Покри го внимателно с другата си ръка и заизкачва стълбите, които щяха да го отведат от неговия до нейния етаж. Фигурката бе изключително фина. Беше изработил оригиналния ѝ вариант от бронз преди шест месеца и Моли го бе харесала много. Затова бе решил да ѝ направи този подарък. Сега обаче изработи съвършената миниатюра от порцелан, специално за нея. Бяха му необходими седмици на съсредоточена работа, но резултатът си заслужаваше.

Вълнението му нарасна, когато почука на вратата. Тя бе направила толкова много за него през годините на тяхното приятелство. Понякога се питаше какво щеше да прави без нея. Моли обаче никога нямаше да го изостави, дори когато изпаднеше в някой от лошите си периоди. Тя не приличаше на другите хора, които познаваше. Дори на родителите му. Не, реши кисело той, като почука втори път, особено пък на родителите му. Моли Рос не изоставяше приятелите си. А Майкъл не беше просто приятел. Може да се каже, че ѝ бе роднина. Е, вероятно не означаваше за нея толкова много, колкото скъпите ѝ дъщери, но със сигурност го обичаше. Усещаше го от начина, по който разговаряше с него, от това, че винаги намираще време за него, че винаги се интересуваше от онова, което имаше да ѝ каже.

Изгубил търпение, почука трети път. Тъй като отново не получи отговор, се заслуша за някакъв звук отвътре. *По дяволите!* — помисли си той и погледна часовника си. Винаги беше там следобед. Къде можеше да е сега? Чу асансьора и внезапно се смути. Ами ако излезеше някой и го видеше тук, застанал сам в коридора с глупавия жираф в ръцете? Щеше да изглежда като пълен идиот. Като малко момченце, с което никой не желае да играе. За щастие асансьорът не спря на този етаж.

Изпита облекчение, но същевременно почувства възбуда. Усети я първо в стомаха си, както винаги. Знаеше, че ако Моли не се появи скоро, тя щеше да се разпространи до гърдите. В крайна сметка щеше да получи силно главоболие и за всичко щеше да бъде виновна тя.

— Моли — извика Майкъл; знаеше, че няма да получи отговор, но не можеше да се спре. Вече изгубил разсъдъка си, ритна вратата. — Ако си вътре, дай ми знак! Трябва да те видя! Ще ти отнема само минутка, кълна се!

Никакъв отговор. В очите му се образуваха гневни сълзи; не успя да ги задържи и те потекоха по лицето му.

— Как можеш да постъпваш така с мен, Моли? — извика Майкъл и ритна вратата дори още по-силно.

Внезапно чу отваряне на врата зад гърба си. Моник Варгас, дизайнерката, чието ателие се намиреше точно срещу ателието на Моли, излезе и го изгледа осъдително. Сърцето му заби диво, когато тя постави показалец пред устните си; опитваше се да го накара да замълчи така, както би постъпил един библиотекар с някое буйно седемгодишно дете. Вбесен и унизен, той задържа въздуха в гърдите си и замръзна на място, докато тя се върна в стаята си.

Щом чу щракването на ключалката, си пое шумно въздух. Чувстваше се безсилен. *Не — помисли си Майкъл, — не безсилен... побеснял. Дяволите да те вземат, Моли Рос — изкрещя в себе си той. — Ти си виновна!*

Разтвори пръсти и се вгледа в жирафа в дланта си. И изведнъж, с цялата си сила, го запрати във вратата на Моли. Заплака, когато фигурката се разби на миниатюрни парченца в краката му.

[1] Оперативно прекъсване на връзките между челния лоб на главния мозък и таламуса, за лечение на някои психични заболявания — Б.пр. ↑

[2] Създадена през 1935 г., с цел оказване на взаимопомощ между решилите да се откажат от този порок хора. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джоуи последва Филип Галънт през пълното с хора хотелско фойе. Вече трети ден бе изложена на показ и се мъкнеше след него в Чикагския Кънвеншън Сентър, разговаряше с редактори и издатели от цялата страна. Нейната рубрика вече щеше да се издава във всичките петдесет щата, но Филип нямаше да се успокои, докато Констънс Тръгл не се превърнеше в международен феномен. Енергията му изглеждаше неизчерпаема и това ѝ се струваше истинско чудо. Той познаваше всички по име, проявяваше искрен ентузиазъм във връзка със съпругите или съпрузите, с децата, интересувахе се от развитието на местните проблеми, които бяха обсъждали при последната им среща. За нея Филип бе като вършещ чудеса дервиш, пълен с адреналин и, още по-невероятно, с истинска доброта. И Джоуи послушно се стараяше да се усмихва всеки път, когато той спираше да я представи на още някой стар приятел.

— Мак, това е Джоана Рос, истинската Констънс Тръгл — обяви разпалено той в мига, в който минаха през въртящата се врата на малкия, но елегантен хотел, където бяха отседнали, недалеч от Мичиган Авеню.

Човекът, на когото я представяше в момента Филип, беше от „Детройт фрий прес“ и изглеждаше наистина заинтригуван — точно очарован — да срещне лицето, което се криеше зад прочутата рубрика със съвети. Младата жена знаеше обаче, че въпреки усилията, които полагаше, очите ѝ изглеждаха изцъклени. Чувстваше се изтощена. Повечето време през последните няколко години тя бе работила усамотена в малкия си дом, без да разговаря почти с никой друг, освен с Лайза и Корнилия. Беше шокиращо да се озове изведнъж в ролята на прочута особа.

Докато Мак Фаулър обясняваше с подробности някакъв проблем на предградията на Детройт, тема, която очевидно двамата с Филип бяха обсъждали и преди, Джоуи измъкна бавно единия си крак от обувката, с надеждата, че мъжете нямаше да забележат. Копнееше да

може да се наведе и да разтрие пръстите на краката си, които бяха станали почти напълно безчувствени, но в полза на собственото си достойнство, тя се задоволи само с няколко извивки на стъпалото. Фаулър бе все така задълбочен в онова, което говореше, но Филип избра точно този момент да погледне надолу. Като опитваше да сдържи напирещата си усмивка, той обви ръка около раменете на младата жена.

— Нека поговорим пак за това, докато вечеряме заедно идната седмица — предложи топло той, като се ръкува с Фаулър и отмина нататък.

— Съжалявам — рече с извинителен тон той, след което хвана своята спътница за ръката и я поведе към асансьора. — Аз съм свикнал с това. На теб обаче може би ти дойде малко много.

Джоуи го изгледа скептично.

— Малко много ли? — попита тя и очите ѝ се разшириха. — Аз бих казала „непоносимо“.

— Хайде де — отвърна Филип, като я издърпа след себе си в един от асансьорите и натисна бутона за затваряне на вратата, преди някой друг да бе успял да се присъедини към тях. — Време е да пийнем нещо. Само ние двамата. Никакви срещи повече. Дори не и вечеря, обещавам.

Младата жена се отпусна на металния парапет и се прозя шумно.

— О, хайде, хайде — рече той, като я наблюдаваше развеселено. — Не беше чак толкова лошо.

— Не — отговори тя, гледаше го право в очите. — На кой не би му харесало да носи обувки с високи токове по дванайсет-четиринайсет часа на ден, да се срещне с няколкостотин непознати и на всичкото отгоре да бъде забавен?

Спътникът ѝ я изгледа, искрено изумен.

— Съжалявам — рече най-сетне той. — Знаеш ли, като се изключи частта с високите токове, всичко това наистина ми харесва.

Сега бе неин ред да го изгледа невярващо.

— Не е възможно. На никой не би могло да му харесва.

— Убий ме — отвърна остроумно той, — но имам силно развито стадно чувство. — Погледна я вече по-сериозно. — Извинявай, малката. Тези срещи с представители на вестниците, които ще те

издават, са важни, но ако имах представа колко трудни ще бъдат за теб, нямаше да ги проточвам толкова.

Джоуи поклати глава и се усмихна.

— Боже, каква кучка съм само — промълви унило тя. — Вместо да ти благодаря, аз те карам да се чувстваш виновен. Ти ме вкара във всички значими вестници в страната и единственото, което поиска в замяна, е този уикенд в Чикаго.

Излезе първа, когато асансьорът се отвори на единайсетия етаж. Заедно тръгнаха към стаята си, които бяха една срещу друга.

— Наистина си добър в тази работа — рече тя, когато спря пред неговата врата, докато той търсеше ключа из джобовете си. — Изглеждаш действително щастлив да се срещнеш с всеки един от тези пет милиона души.

Филип отключи вратата и застана зад нея, за да ѝ направи път.

— Петстотин, но кой ти смята — заяви той, след като я последва вътре. — И да, истината е, че това ми харесва много. Колкото повече, толкова по-весело. — Затвори вратата след себе си и се приближи до минибара. — Казват, че имало ген за стадното чувство.

Младата жена го изгледа скептично.

— Сериозно. Точно така, както изглежда съществува ген за поемането на рискове и определени видове рак. Кълна се. Е, брат ми Уил пък твърди, че онова, което ми липсвало, бил генът на срамежливостта.

Джоуи се засмя. Да си представиш Филип срамежлив, бе все едно да помислиш, че Пласидо Доминго е неспособен да изпее един тон или, че Матис е като далтонист.

— Слушай — заяви искрено той. — Иска ми се да мога да помълча и да слушам от време на време. Да не се чувствам свързан с всеки, когото срещна. Копнея да бъда толкова загадъчен, че да изнервя някого.

— О, Филип — рече младата жена, след като се настани на дивана със златни нишки и качи крака върху лакираната черна масичка за кафе. — Светът би умрял за човек като теб. Ти караш всеки да се чувства неповторим. Малцина имат подобна дарба.

В негово присъствие тя се чувстваше така удобно, както рядко се чувстваше в присъствието на друг човек. Той беше винаги любезен... не любезен, а я караше да се чувства ценена не като клиент, а като

приятел. Бяха се виждали на всеки два месеца, откакто я бе потърсил за първи път и бе установила, че му има абсолютно доверие и споделя с него неща, които не бе казвала на никой друг. Независимо, че общуваше със завидна лекота с всички, които познаваше, нищо поверително не би излязло никога от устата му.

Това бе като да си имаш брат, реши тя, след като го поопозна. И всъщност, осъзна Джоуи, след като се отпусна върху меката възглавница, Филип не беше кой знае колко по-различен от сестра ѝ. Обичан от целия свят и влюбен в целия свят. Защо тогава Елизабет възбуждаше у нея желание да крещи, а Филип ѝ се струваше толкова неустойчив? На този въпрос не можеше да отговори, а тъй като беше много уморена, бе ясно, че нямаше да достигне до отговора и тази нощ.

Приятелят ѝ наля шери в две чаши и ги донесе до дивана. Повдигна краката ѝ, настани се на мястото до нея и постави краката ѝ върху скута си.

— Може би си права. Може би свръх директността върши работа — заяви замислено той. Замасажира бавно пръстите на стъпалата ѝ, очевидно, без да си дава сметка за това. — Определено върви добре в бизнеса — продължи той, като облегна назад глава. — Но това не е всичко.

Джоуи се изненада при вида на горчивата извивка на устата му.

Той се обърна към нея и забеляза любопитството в очите ѝ.

— На моята съпруга това със сигурност не ѝ се струваше особено забавно — рече той, загледан някъде напред в пространството.

Неговата събеседница смъкна краката си на земята и изправи гръбнак.

— Не знаех, че си имал жена.

— И две деца — добави мрачно той. — Заминаха за Калифорния преди около година и половина.

— О!

Това бе единственото, което успя да каже Джоуи.

— Изглежда откритата човешка природа не означава нищо в сравнение с няколко милиона долара и притежаването на рекламиран в цялата страна бизнес.

Филип се стараяше да говори с шеговит тон, но потрепващото под дясното му око мускулче противоречеше на усилията му.

Младата жена пое дланта му и я стисна нежно. Откакто се познаваха, той бе винаги компетентен, експедитивен, внимателен, умен, общителен и мил. Но сега за първи път го виждаше тъжен.

— Говори ли ти се за това? — попита тя.

— Не особено, честно казано — отвърна той. — Барбара се влюби в някакъв човек, с когото се запознала в кафенето. — Поклати глава. — В кафене, за Бога. Какво съветваме онзи, когото обичаме? „Шофирай внимателно, използвай колан, лягай си рано и, каквото и да правиш, не влизай в кафене?“

Лицето му се сгърчи от мъка. Джоуи можеше да се закълне, че очите му бяха пълни със сълзи. Приблужи се до него и праметна ръце около врата му; сега вече краката ѝ лежаха по-високо в скута му. Останаха известно време така, вкопчени един в друг, като се поклащаха леко. През полуотворения прозорец чуваха как автобусите се движат шумно по широките чикагски улици. Някой затръшна врата в коридора, а след това хукна към асансьора. Джоуи и Филип обаче не помръдваха.

Лицето му докосваше нейното; прохладната мекота на кожата му бе в изненадващ контраст с леко наболата му брада. Той като че ли започваше да се връща бавно към живота, бузата му се помръдна — това приличаше на милувка — а устните му се плъзнаха като сянка по шията ѝ.

Джоуи усети, как всичко започна да се променя на слабата светлина. Филип постави ръце около гърба ѝ и изведнъж я обхвана по-силно. Тя изпита странен трепет, когато пръстите му преминаха леко по косата ѝ, преди да заслизат по гръбнака. Младата жена се отдръпна изненадана и го погледна сякаш, за да пита какво става. Вместо да отговори той докосна бузата ѝ и придърпа лицето ѝ към своето. Целуна я, първо нежно, а след това със страст, колкото вълнуваща, толкова и шокираща.

Джоуи откри, че отговаря; езикът ѝ срещна неговия и дъхът ѝ секна от удоволствие, когато откри устата му. А после устните му се отделиха от нейните и поискаха шията ѝ, а след малко — и гърдите.

Това е моят приятел Филип — помисли си тя, като се мъчеше да разбере какво става, но логиката отказваше да ѝ помогне. Тогава откри, че дланта ѝ се е озовала върху гърба му и го придърпва настойчиво. Двамата легнаха върху мекия диван; телата им бяха сплетени. Филип

измъкна блузата ѝ от полата, вдигна я и дланите му се озоваха под сутиена ѝ. Докато пръстите му се плъзгаха по гърдите ѝ, тя усети, че зърната ѝ се втвърдяват; изпълни я неустойимо желание, от главата до петите.

Измъкна нетърпеливо блузата през главата си и я захвърли върху килима. Само след секунди Филип вече се бе освободил от ризата си и увеличи с нея онова, което започваше да се очертава като купчина от дрехи. Младата жена потръпна, когато той свали сутиена ѝ и устните му обхванаха зърното на едната ѝ гърда. Почувства възбудата му. Притисна се дори още по-близо и започна да изучава мускулите по голия му гръб и изненадващата мекота между лопатките.

Филип вдигна глава, пое долната ѝ устна в устата си и тя не повярва на онова, което изпита. Не беше уплашена, както се чувстваше толкова често с момчетата от колежа или с малцината, с които бе излизала след завършването му. Това бе нейният приятел, човекът, на когото се доверяваше, и той никога нямаше да ѝ причини нещо лошо. И усещането за сигурност ѝ даде свободата да изучи движенията на екстаза, за чието съществуване досега дори не бе подозирала.

* * *

— И така, защо Уилям Рандолф Хърст не е тук с теб? — попита Корнилия и очите ѝ блеснаха закачливо.

— Остави я — обади се Лайза, забелязала смутената червенина по бузите на Джоуи. — Винаги ни е било достатъчно да се събираме само трите за закуска. Трябва ли да се променя това само защото Филип е в града?

Джоуи завъртя очи.

— Филип щеше да дойде, ако не беше необходимо да проведе толкова много телефонни разговори. Утре заминава за Лос Анджелис и се налага да урежда срещи от всякакъв род.

Корнилия взе парчето препечена филия, което Джоуи бе оставила недоядено в чинията си.

— Можеше поне да се покаже и да каже едно „здрости“.

— Обещах... като дойде следващия път.

Джоуи побутна чинията си; яйцата, които бе поръчала, стояха почти недокоснати.

Корнилия погледна към чинията, а след това захапа една от любимите си кифлички.

— Той може да няма време за нас, но определено ефектът му върху теб е поразителен.

Проследи с поглед своята приятелка, която извади от дамската си чантичка червило и намаза грижливо с него устните си.

— Както изглежда този Филип успя да те докара направо от жилаво до крехко състояние с минимален престой във фурната.

Джоуи я замери с една салфетка.

— Престанете и двете. Това, че започнах понякога да се появявам сред обществото, не означава, че съм се видиотила. Не желаете ли да чуете как върви работата ми? А не искате ли да ми кажете кое е последното изречение на бебето?

Лайза и Корнилия се спогледаха и очите им се срещнаха.

— Не — отговориха едновременно те, преди да се залаят от смях.

Джоуи извади портфейла от дамската си чантичка и измъкна от него двайсетдоларова банкнота.

— Тъй като, както изглежда, няма какво повече да обсъждаме — рече тя, като остави парите на масата и се измъкна от мястото си, — бих могла поне да се прибера къщи и да видя какво мога да свърша.

— О, да — отвърна саркастично Лайза, — мисля, че ще свършиш страшно много работа тази сутрин. Да не говорим за след обяда. И още по-малко — за през нощта.

Джоуи изгледа отвратена и двете си приятелки.

— Защо ми се струва, че съм се озовала отново в барчето на гимназията? — попита тя и се запъти към изхода на ресторанта. — Може би следващия уикенд ще успеем да се престорим отново на възрастни.

— Добре. Не забравяй да си научиш по тригонометрия. — Корнилия бе променила дори акцента си. — И изискай да те върне непременно до десет, иначе баща ти ще те застреля!

Джоуи поклати глава и излезе на паркинга. Щом се пъкна в колата си и запали мотора, започна да се смее на реакцията на своите приятелки за Филип. *Не може да се каже, че това променя живота*

— помисли си тя, макар да знаеше много добре, че лъже. Всъщност през последните два месеца се бе чувствала по-щастлива отколкото бе предполагала, че може да бъде. През остатъка от онази седмица в Чикаго двамата с Филип почти не се подадоха от неговата стая. И оттогава бяха прекарвали заедно още няколко уикенда. Той идваше в Монтана в петък, като правеше ненужна спирка между дома си в Сейнт Луис и следващата си цел, Лос Анджелис.

И още от самото начало се бе почувствала точно така, както подозираха приятелките ѝ — като тийнейджърка при първото си любовно увлечение. *Коя, по дяволите, съм аз?* — запита се учудено тя, докато завиваше на ъгъла на улицата.

Когато паркираше в алеята пред дома си, чу гласа на Филип. Изглежда привършваше разговора си с един от хората, с които щеше да се среща.

— Два часа, Мел, чудесно — рече той; в същия момент я видя и ѝ се усмихна.

Затвори телефона и тя се сгуши в обятията му. Той я притисна към себе си, а след това я целуна жадно.

— Само още едно обаждане, скъпа — каза Филип, като я пусна и хвана отново слушалката. — Искам да видя децата в понеделник, когато отида там.

Младата жена кимна и излезе от стаята. Той със сигурност нямаше нужда тя да му диша във врата, докато разговаря с бившата си съпруга. Отиде в спалнята и се изпъна за няколко минути. Когато престана да чува гласа му, реши, че може да се върне в дневната.

Щом наближи входа ѝ обаче разбра, че не бе приключил разговора си. Гласът му беше тих и напрегнат.

— Възможно ли е някой да остане вечно все така възхитителен? — попита той. — Сега пък всяка сутрин свалял Луната от небето и я сервираше на закуска. Какво ще стане след една или пет години, когато започне да се чеше по задника пред теб, или да мърмори от време на време, или да забравя да се бръсне в съботните дни?

Джоуи замръзна на мястото си; толкова горчив бе тонът на Филип.

— Господ ми е свидетел, че се опитвах да правя всичко, което знаех, за да бъда желания от теб мъж. Само ако можех да стана по-висок, по-умен или по-богат, и това щях да го направя. Няма случай да

не съм искал да ти дам това, което си ме помолила. И което не бих опитал да ти дам дори сега...

Болката и копнежът бяха явни. Младата жена нямаше представа какво отговори Барбара от другата страна, но затова пък видя как раменете му увиснаха тъжно.

— Няма да има следващ път, да знаеш — заяви Филип. — Аз не съм нещо, което можеш да захвърляш и след това да се връщаш всеки път, когато ти се прииска.

Джоуи не искаше да слуша повече. Излезе, като затвори вратата след себе си, усещайки дълбока болка в гърдите. Без да се замисли отиде зад къщата. Там бившият собственик бе окачил люлка, която вече бе увиснала и ръждясала. Отпусна се върху твърдия метал и усети как върху щастието ѝ се спуска тежка пелена.

От това значи съм бягала през всичките тези години — помисли си тя, имайки предвид изолацията, в която се бе обвивала почти през целия си живот. И може би бе имала право, реши тя, измъчвана от изгаряща болка.

Чу как Филип затръшна задната врата, но не посмя да го погледне.

— Хей, Джоуи — възкликна прекалено бодро той, като се приближи към нея изотзад и потърка раменете ѝ с дланите си. — Не трябваше да напускаш къщата. Това бе просто поредната битка от една дълга война.

Тя не отговори веднага. Изви се бавно, като се измъкна от ръцете му, а после стана от люлката и се обърна.

— Проблемът не е във войната — промълви тъжно тя и най-сетне срещна погледа му. — Проблемът е там, че си все още влюбен в неприятеля.

Запъти се към къщата и влезе в кухнята. Той я последва и седна на един стол.

— Когато ти казах, че с брака ми е свършено, говорех сериозно.

Тонът му беше умолителен.

Младата жена седна срещу него, достатъчно далеч, за да не може да я достигне.

— Знам, че си говорел сериозно, но не предполагах, че помежду ви са останали още толкова силни чувства.

Филип понечи да възрази, но тя не му даде възможност.

— Знам, че искаш да бъдеш свободен. — Стана и се приближи до него за това, което, знаеше, щеше да бъде последният път. Погали тъмните му коси и дланта ѝ се спря на едната страна на лицето му. — Проблемът е там, че не си. И не можеш да направиш нищо за това. Поне не още. — Отдели се рязко от него. — А аз не мога да стоя и да чакам, докато започна да те мразя. Прекалено много те харесвам. Прекалено важен си за мен.

— Джоуи — промълви той, като стана и тръгна към нея. — Не бих ти причинил болка за нищо на света.

Младата жена протегна ръка напред, за да не му позволи да се приближи повече.

— Знам. И това е най-тъжното от всичко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Напрежението, което бе чувствала цялата сутрин, нарасна още повече, когато наближи входа за артистите на театъра. Беше мислила толкова много за Денис Фоули след последната им среща, че се чувстваше изключително неудобно. *Не* — поправи се тя, — *по-скоро унижена*. Твърде смущаващо бе, че неговият образ и спомените за разговора им нахлуваха непрестанно в мислите ѝ. Никога досега не ѝ се бе случвало подобно нещо.

Беше решила, че всичко щеше да отзвучи с времето. Нямаше причина да се види с него отново, тъй като бе приключила работата си за тази продукция. Вчера обаче ѝ се обади да отиде да поправи оцветяването на костюма, с който Анита танцува по покривите по време на песента „Америка“. Както бе обяснил саркастично режисьорът, приятелят на един от изпълнителите сметнал за необходимо да огледа по-отблизо рисуваните на ръка костюми. Но не сметнал за необходимо да остави чашката си с кафе, докато прави това. И сега роклята имала голямо кафяво петно в предната си част. Очевидно бе съсипана.

Моли го бе уверила, че ще отиде там още на другата сутрин. Но онова, което караше стомаха ѝ да се свива, не бе нанесената на дрехата повреда. Перспективата да се озове отново лице в лице с Денис опъваше нервите ѝ. Молеше се поне да не се държи като глупачка. Може би щеше да има късмет и той нямаше да бъде там точно днес.

Стана така обаче, че Денис бе първият човек, когато видя като влезе. Не можа да повярва на щастieto, което изпита, когато очите му светнаха при вида ѝ.

— Моли — възкликна той, като се приближи и взе ръката ѝ в своята, — нямаш представа колко се радвам. Не се зарадвах, като съсипаха костюма, но определено съм доволен, че това те доведе отново при нас.

Приятно ѝ бе да усети дланта му.

— Не мисля, че публиката ще приеме версията за огромната страст на Анита към кафето. Ще видя какво мога да направя.

Моли се усмихна; надяваше се да не забележи нервността ѝ.

— А съществува ли шанс — додаде тихо той, — по-късно да излезем заедно на вечеря? На Четирийсет и седма са открили ново заведение, което се надявах да опитаме.

Моли отмести поглед, окончателно объркана. *Той ме кани да излезем* — помисли си тя. — *Боже мили, какво да правя сега?*

Всяка нейна клетка искаше да каже „да“. Вече си представяше как двамата седят на една маса пред бутилка вино и разговарят. За нея това бе райска картина. Но тя, разбира се, не беше свободна да излиза на вечеря с него или който и да е друг мъж. Беше омъжена за Джак. *Светският живот вече не е за мен* — едвам не избъбри тя.

Не се и опита да прикрие съжалението си.

— Не мога — прошепна тя. — Съжалявам, не мога.

Той се вгледа в лицето ѝ, а след това кимна и се усмихна.

— Разбирам. Въпреки че съжалявам. Искях да поговорим по работа. Догодина ще правя пиеса, чието действие се развива в Ирландия непосредствено след края на Втората световна война. Богато семейство с две големи дъщери. Последната творба на Кевин О'Хара. Има доста сцени на открито и трябва да създам такова впечатление върху малката сцена.

Дъхът ѝ секна при перспективата да работи отново с него.

— Защо да не направя за начало няколко скици, а след това да поговорим в по-големи подробности?

Денис се наведе и я целуна леко по бузата. Сърцето ѝ за малко не изскочи от гърдите, когато усети устните му върху кожата си.

— Може да вечеряме заедно друг път — отвърна тихо той.

Проследи го с поглед, докато се отдалечаваше. Боже, как само ѝ се искаше да го повика. Да му каже, че е размислила, че можеха да излязат на вечеря и след това да отидат, където пожелаеше той. Тя обаче остана на мястото си като вкаменена, силно развълнувана и объркана. За нея бе толкова необичайно да усеща желание, че не знаеше какво да прави с него. Знаеше само, че е едновременно страшно и прекрасно.

* * *

Моли се събуди внезапно, мокра от пот, и отвори очи в мрака. Постапи едната си ръка върху сърцето; то препускаше като побесняло. Едва след няколко секунди успя да се ориентира къде се намира.

Обърна глава; Джак спеше с гръб към нея, като дишаше спокойно и равномерно. Отметна завивките, стана и взе пеньоар, захвърлен в долния край на голямото легло. Облече го и го завърза с широкия пояс, докато излизаше тихо от спалнята. Слезе боса до кухнята.

Запали лампата. Очите я заболяха от ослепителната белота на стаята. Кухнята бе голяма само за стандарта на Ню Йорк, но затова пък домакинските уреди в нея бяха на професионално ниво. Моли харесваше изчистените ѝ линии. Всичко в нея беше бяло или от хром. Лично тя гледаше на това помещение като на музей на съвременното изкуство, сравнен с по-традиционния музей Метрополитън, представен от останалата част на апартамента.

Седна пред кухненската маса. От срещата си с Денис предишния ден мислеше непрестанно за всички онези самотни години, през които не бе излизала навън. Непрекъснато се връщаше към плашещата мисъл, че Джак бе напълно доволен да остави съпругата си — своята награда, както гледаше на нея той, знаеше това — под стъклен похлупак, така че единствен той да може да ѝ се радва. Нейната агорафобия бе гаранцията, че никога нямаше да го напусне. Тогава не се бе питала как се бе справял с всичко сам — с покупките, с химическото чистене, с воденето и вземането на децата, с всяко едно от многобройните домакински и родителски задължения. Друг на негово място не би ли опитал по-рано да изведе съпругата си от къщи или да потърси професионална помощ? Знаеше отговора, но това не променяше нищо.

Никога не бе претендирала, че обича Джак Рос, но се бе съгласила безмълвно да живее така, сякаш го обича. Беше си наложила да не се вглежда в надменната природа на своя съпруг, в бездънната му нужда за повече от всичко, независимо дали ставаше дума за пари, хора или одобрение. Винаги бе знаела, че е така, просто бе отказвала да го види.

Внезапно я изпълни толкова болезнен копнеж за майка ѝ, че почти отне дъха ѝ. Майка ѝ обаче бе умряла преди почти двайсет години. *Трябваше да ѝ кажа истината — помисли си тревожно тя. — Тя щеше да се справи с нещата, не Джак. Предадох цялото си бъдеще в ръцете на този човек. Чувството на загуба бе почти непоносимо.*

Влезе в дневната. *Трябваше да се държа за семейството си. Каквото и да се бе случило, дори то да означаваше затвор, щях да изживея живота си така, както е трябвало. Затова пък се отказах напълно от това, което съм. Живея в собствена позлатена клетка, в непрекъснато очакване на...*

Дори не знаеше как довърши мисълта си.

Беше благодарна на Джак. Той я бе защитавал, когато бе прекалено слаба, за да се справи сама. И бяха създали Елизабет и Джоуи, най-хубавите неща в живота ѝ. Но първо на първо никога не бе искала този брак. И внезапно осъзна каква бе истината — той го бе направил заради самия себе си.

Изпита огромна тъга при мисълта за всичко, което бе изгубила. Беше само на седемнайсет години. За нея нямаше нито колеж, нито стоене до късно нощем в разговори с приятелка или гушкане с гадже. Никога не бе имала работа, никога не бе изпитала възбудата да се научи да прави сама някои неща за себе си, да оформя съдбата си.

Може би ако побързаше, все още имаше шанс да осигури някоя и друга година за себе си — време, през което щеше да бъде отново жива в известен смисъл. Момичетата бяха пораснали... вече нямаха нужда от нея. И със сигурност се бе отплатила на Джак за всичко, което бе сторил за нея.

Беше дошъл моментът да се вгледа в онзи съдбоносен ден в Ривърдейл. Да си изясни случилото се веднъж завинаги. Моли се приближи до един шкаф и извади хартия и химикалка. Седна на дивана и сложи в скута си дебела книга за подпора. В продължение на няколко минути стоя неподвижно, потънала в размисъл. После започна да пише.

Наложил се да спира на няколко пъти и да поема дълбоко въздух, преди да си наложи да продължи. Но въпреки това успя да свърши. Всяка подробност беше записана. Очакваше всеки момент да я поразил гръм, задето се бе осмелила да извади наяве думите, които бе крила дълбоко в себе си толкова години. Известно време се визира в

страниците със съзнанието, че държи в ръцете си момента, в който бе изгубила своя живот, своята независимост.

Слънцето изгряваше, когато тя стана, стиснала здраво листите. Щеше да ги скрие, а след време вероятно щеше да ги покаже на дъщерите си.

Обзе я огромно облекчение, докато изкачваше стълбите, за да се върне в спалнята. Толкова лека и млада не се бе чувствала от много отдавна. Беше време да отиде в ателието. Чакаше я работа.

Аз съм свободна — помисли си смаяна тя. — Най-после съм свободна.

* * *

Моли и Джак помахаха на семейство Норман, които се качиха в таксито. Стояха пред „Клодиоу“ на Лексингтън Авеню, където бяха вечеряли. Джак беше особено благоразположен, след като се бе нахранил. „Особено пък след като изпи четири-пет уискита“ — помисли си Моли и се намръщи. Предпочиташе да е трезв за разговора, който се канеше да подхване. За нещастие вече бе почти невероятно да го открие в трезво състояние.

Знаеше, че през последните няколко години бе започнал да пие все повече и повече, но не бе обръщала внимание на този факт. Сега обаче положението бе по-различно. Всичко беше различно.

— Нека да походим малко пеш, Джак — предложи тя, като го хвана за ръката.

Той я погледна; лицето му бе почервенияло от изпития алкохол.

— Защо? Има достатъчно таксита.

Моли го подръпна леко за ръкава, за да бъде по-убедителна.

— Виж каква прекрасна нощ. Освен това искам да поговорим. Чистият въздух ще ни се отрази добре. Моля ти се.

Той сви леко рамене.

— Добре.

Свиха в една странична улица и извървяха няколко метра в мълчание, като се наслаждаваха на топлия нощен въздух. Моли продължаваше да го държи за ръката, докато търсеше най-

подходящите думи, с които да започне. Те обаче не идваха. Въпреки това нямаше избор; трябваше да го направи.

— В последно време си мислех... — подхвана колебливо тя.

— Това никога не е добра идея — пошегува се съпругът ѝ.

Сдържа раздражението си от неговата забележка и започна отново, този път направо по същество.

— Знам, че ще ти стане неприятно от това, но няма как да го избегнем. Ценя всичко, което стори за мен, наистина го ценя. Бяхме заедно много дълго време. Но настана моментът да сложим край на този брак. Аз имам нужда от това.

Ето, беше го казала. Пое си дълбоко въздух в очакване на неговата реакция.

Той обаче само се позасмя и продължи да върви напред.

— Моли, накъде биеш?

— Не, не, имам предвид точно това, което казах. — Погледна го.
— Искам развод.

Джак спря и я изгледа.

— Не говориш сериозно, нали? Това трябва да е някаква шега.

Тя поклати глава.

— Не, не е шега.

На лицето му се появи гневно изражение.

— Не може да направиш това. Ти си ми съпруга. Женени сме от колко... от трийсет и четири години.

— Трийсет и шест — поправи го Моли.

— Трийсет и шест. Ти си моя съпруга. Това не може да се промени.

— Джак — промълви тя, — разбира се, че може да се промени.
— Замълча, за да събере мислите си. — Ние се оженихме, когато бях още тийнейджърка, за Бога. И без основателни причини.

— Не съм съгласен — възпротиви се Джак. — Аз те обичах и ти ме обичаше.

— Наистина ли го вярваш? — попита тихо съпругата му.

Той не отговори. Знаеше, че не може да спори по този въпрос.

— Аз се грижих за теб, Моли. — Гласът му ставаше все по-силен и по-силен. — Кой друг би направил това, което направих аз?

Тя прехапа устна.

— Може би щеше да бъде по-добре, ако не го беше правил. Може би тогава просто щях да се изправа и да кажа истината.

— Щеше да влезеш в затвора — възкликна буйно Джак. — Аз те спасих.

— Е, може би заслужавах да отида в затвора. Поне щях да излежа присъдата си и да изляза. Докато по този начин никога не се почувствах свободна. Случилото се имаше пълен контрол върху живота ми през всичките тези години.

— Не мога да повярвам, че това се става в действителност.

Джак се огледа, сякаш се надяваше да открие отговора някъде във въздуха.

— Отдадох ти живота си — продължи съпругата му, като се стараеше да не се пречупи под тежестта на неговите думи. — Не съм неблагодарна. Но сега си искам живота обратно.

Той поклати глава.

— Това е лудост.

Силно раздразнена, Моли изрече най-сетне онова, което ѝ беше на сърцето.

— Ти знаеше, че не те обичам, Джак, но не ти пукаше. Искаше само да се омъжа за теб. Боже, а аз дори не знам какво исках. Но не е възможно животът ми да приключи по този начин. Не е възможно.

Джак я изгледа като поразен от гръм. А след това се обърна и си тръгна.

— Няма да разисквам повече тази тема — заяви отчаяно той. — Ще говорим отново, когато дойдеш на себе си.

Моли реши да го остави да си върви. Но изведнъж, без да помисли, хукна след него и го сграбчи отново за ръката.

— Чуй ме, Джак — рече умолително тя. — Аз те напускам. Няма да си променя решението. Можеш да ме чуеш или да не ме чуеш. Но аз те напускам, така или иначе.

Той се извъртя рязко към нея.

— Не можеш да го направиш. Няма да го позволя.

Изумена, тя не отговори веднага.

— Няма да го позволиш ли?

Лицето му бе още по-червено отпреди малко, когато насочи показалеца си към гърдите ѝ.

— Не можеш да ми причиниш такова нещо, Моли — извика той.

Струваше ѝ се, че вижда отчаяните усилия на мозъка му да измисли начин да я задържи.

— Ще разкажа всичко, цялата мрачна история — избъбри трескаво той. — Ще кажа на всички как уби баща си. И как след това излъга, дори собствената си майка.

Моли хлъцна. Двамата се гледаха мълчаливо, а думите му висяха във въздуха между тях. Тя усети как кръвта ѝ изстива. Не знаеше кого презира повече, своя съпруг или самата себе си, задето бе останала с него през всичките тези години. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ потрепваше от мразовит гняв.

— Значи ще ме изнудваш, така ли?

Джак сграбчи двете ѝ ръце.

— Няма да позволя да ме съсипеш по този начин. Не можеш да ме напуснеш!

Тя издърпа дланите си.

— Можеш да кажеш на всички каквото си пожелаеш. Не ме интересува какво ще направиш. — Направи пауза; изражението ѝ бе станало сурово. — Но след като ще издаваш тайни, не забравяй да споделиш и твоите собствени. Как се напиваш всеки ден в кантората и си почти пиян, когато отиваш в съда. Как всички те носят на гърба си, тъй като си прекалено пиян, или мързелив, или изкуфял, за да свършиш нещо сам. Как използваш даже собствената си дъщеря, за да прикриеш факта, че вече не си достатъчно компетентен да практикуваш професията си.

Джак я погледна така, сякаш го беше ударила. Понижи гласа си до дрезгав шепот.

— От кога знаеш?

— Винаги съм знаела — отвърна, отвратена, тя. — Просто не исках да го призная, дори пред себе си.

Тръгна и го отмина. Този път бе неин ред да си върви. Джак обаче не я последва. Когато зави на ъгъла, тя хвърли поглед назад; той все още не бе помръднал и се вираше след нея, очевидно шокиран от случилото се. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но не знаеше, дали плаче за себе си или за него.

* * *

— Мамо? — проехтя из целия апартамент гласът на Елизабет. Беше си отключила със своя ключ.

— Тук съм, скъпа — провикна се Моли. — В стаята за шиене.

Младата жена се появи на входа на миниатюрното помещение. Тук майка ѝ държеше своите документи и книги, както и всичко друго, което трябваше да се складира някъде. Джак го бе кръстил „стаята за шиене“ и името си бе останало, въпреки че Моли не шиеше.

— Здравей, мамо. — Елизабет влезе и я целуна по бузата. — Какво толкова важно е станало, че трябва да ме видиш? Нямам много време. — Погледна часовника си. — В десет имам среща.

Огледа се, забелязала полупълните картонени кутии и безредието в стаята.

— Какво става тук, за Бога? Да не би да си се заела да пренареждаш?

Още при влизането на дъщеря си Моли беше оставила купчината книги, които държеше. И я съзерцаваше, като се надяваше, както се бе мислила и през предишната безкрайна нощ, че щеше да я разбере.

Снощи Джак така и не се беше прибрал. Очевидно беше, че тя трябваше да напусне къщата. Нямаше друг начин. Беше лежала будна цялата нощ и бе размишлявала как да съобщи вестта на своите дъщери. Онова, което поддържаше решимостта ѝ обаче бе усещането, че постъпва правилно. То се появяваше всеки път, когато си представеше, че живее сама, в свое апартаментче и управлява сама живота си. Това ѝ се струваше толкова вълнуващо, чак дъхът ѝ секваше. В пет сутринта тя се отказа от надеждата да заспи, стана и започна да опакова багажа си. В седем се бе обадила на Елизабет и я бе помолила да се отбие на път за работа.

Докато преглеждаше старите документи, събирани през годините, с болка откри колко малко помнеше събитията, свързани с раждания, годишнини от сватбата, ваканции. *Никога не съм си позволявала да чувствам, ако това е зависело от мен* — констатира с тъга тя. И когато започна да преглежда съдържанието на стаята за шиене, окончателно се увери, че няма друг избор, освен да напусне този дом завинаги. Поради часовата разлика възнамеряваше да се обади на Джоуи по-късно. Първо обаче трябваше да съобщи новината на Елизабет.

— Скъпа — рече успокояващо тя, — седни.

Младата жена кръстоса ръце пред гърди.

— Защо?

— Трябва да поговорим за нещо важно.

— Мамо, какво става? Казвай направо.

Моли въздъхна. Трябваше да се досети, че дъщеря ѝ нямаше да я остави да го направи така, както тя смяташе за добре; беше прекалено директна за това.

— Миличка — започна тя, — сигурно си разбрала, че бракът ни с баща ти не е от идеалните. Знам, не си ни виждала да се караме, но това е така, защото аз никога не съм си позволила да споря с него. Един брак може да бъде нещастен и по други начини.

Елизабет бе отворила широко очи. Отпусна се тежко върху фотьойла до нея.

— Продължавай — промълви бавно тя.

Моли взе парчето бял ленен плат, оставено върху бюрото. То бе от един костюм, който бе оцветявала преди два месеца. Потърка го между дланите си.

И тогава внезапно вдигна глава и погледна дъщеря си право в очите.

— Миличка, реших да напусна баща ти. Трябва да го направя.

— Какво? — възкликна невярващо младата жена.

Майка ѝ поклати тъжно глава; разговорът нямаше да бъде лесен.

— Снощи му казах, че искам развод. На вас с Джоуи вече не съм ви нужна тук, до него. И искам през годините, които ми остават, да разполагам с времето си.

Елизабет се вкопчи в страничните облегалки на креслото.

— Майко, но може да говориш сериозно — промълви трескаво тя. — Това би било ужасна, ужасна грешка.

Думите ѝ я изненадаха.

— Защо смяташ така, скъпа? Разбирам, че това не ти е приятно, но не знам защо го наричаш „грешка“?

Младата жена скочи на крака.

— Но това наистина е грешка. Вие с татко принадлежите един на друг.

Моли поклати глава.

— Съжалявам, но това не е вярно.

Реши да не прибавя, че никога не бе обичала съпруга си; не беше нужно дъщеря ѝ да го знае. Изненада се обаче, че тя, която бе толкова проникателна, не бе видяла нищо зад фасадата на майка си. *Изглежда аз не съм единствената, която вижда само това, което желае* — помисли си тя.

— Мамо, не можеш да причиниш това на татко — възкликна Елизабет; този път долови гняв в гласа ѝ. — Не е честно да го изоставиш в този етап от живота му.

Смутена, Моли остави парчето плат.

— Чакай малко. Той не е беззащитен или болен. Може да се справи прекрасно. И освен това може да си позволи да наеме всякакъв вид домакинска помощ, която пожелае.

Дъщеря ѝ закрачи напред-назад из стаичката.

— Не мога да повярвам, просто не мога да повярвам. Как можеш да му причиниш подобно нещо? — извика тя.

Моли застина.

— Недей да ми крещиш, Елизабет.

— Разбира се, че ще крещя — отвърна ядосано тя. — Това е лудост. Не можеш да постъпиш така.

— Забелязвам, че не питаш нищо за мен. Какво например ще правя аз или защо тази стъпка може да ми се отрази добре — отговори остро Моли.

— Ето един добър въпрос. — Сега вече младата жена крещеше, напълно изгубила контрол. — Ти никога не си живяла сама. Ще можеш ли да се справиш с баланса поне на чековата си книжка? Какво, решила си да предприемеш някакво пътуване, с цел да се самооткриеш и оставяш татко след всичко, което направи за теб? Как можеш да се отнесеш така с него?

Моли бе така разтърсена от гневното ѝ избухване, че известно време не бе способна на нищо друго, освен да я гледа с укор. Дъщеря ѝ също я гледаше, в очакване на отговор. Мълчанието бе нарушено от гласовете на някакви хора, които минаваха в коридора пред апартамента на семейство Рос.

— Смаяна съм от твоята реакция — рече най-сетне Моли. — Ти ме нарани дълбоко. Знам колко си привързана към баща си. Винаги си била привързана към него. Но вземаш неговата страна сякаш дори тогава, когато не би трябвало да има страни.

Гневът на Елизабет не бе намалял.

— Това е напълно погрешен ход от твоя страна.

Майка ѝ се засмя горчиво.

— Не знаеш за какво говориш. И недей да ръсиш глупости. Аз съм кралицата на баналните забележки.

— Майко, не прави така — възкликна пламенно младата жена.
— Това ще го убие.

Моли я съзерцава известно време.

— Скъпа, трябва да ти кажа, че съм изненадана и много нещастна от реакцията ти. Ти си голяма жена, а приемаш тази вест като малко момиче. Знам, че е неприятна, но ти дори не се интересуваш защо предприемам подобна стъпка в „този стадий“ от моя живот. Единствената ти грижа е какво ще стане с баща ти. И се държиш така, сякаш това е краят на света за него. Не е така. Аз не съм лошият тук. Никой не е.

— О, не — поклати глава Елизабет. — Вината е само твоя. Татко не те напуска. Ти започна това и ти можеш да го прекратиш.

— Елизабет, това е достатъчно — заяви Моли. — Ти работиш по цял ден с него и окончателно си се обвързала с живота му. От малка си съсредоточавала цялото си внимание само върху него и ето какъв е резултатът. Искане ми се да го бях забелязала по-рано. — Махна ръка, сякаш опитваше да убеди сама себе си да не мисли повече за това. — Ето още нещо, за което трябва да виня себе си — промълви на себе си тя.

— Майко, знай, че грешиш като постъпваш така — извика Елизабет.

— Скъпа — отговори Моли, — трябва да излезеш от сянката на баща си. Да се съсредоточиш върху собствения си живот. Той ми отне най-хубавите години и сега, както изглежда, ще вземе и твоите най-хубави години.

— Това е позорна лъжа — изкрещя презрително младата жена.

— Така ли? — попита майка ѝ.

Елизабет сграбчи сакото и дипломатическото си куфарче.

— Тръгвам си. Прекалено съм ядосана, за да обсъждам проблема сега.

И затръшна вратата след себе си.

Боже мили — помисли си Моли, като сведе глава и потърка очи, изтощена.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Желаете ли да изпратите веднага договора по факса? — Елизабет седеше на стола зад бюрото си, кръстосала крака, като люлееше на пръстите на стъпалото едната си обувка с висок ток. — Ще бъда щастлива да го погледна още сега.

Не чу отговора на адвоката от другата страна, тъй като точно в този момент интеркомът ѝ започна да звъни трескаво. Намръщи се.

— Можете ли да изчакате за момент?

Натисна припряно бутона.

— Да, Линда, какво има?

Гласът на секретарката ѝ звучеше почти уплашено.

— Баща ви е. Той крещи, иска да ви свържа... не знам, като че ли плаче или нещо такова.

Разстроена, младата жена се върна незабавно към разговора, който бе прекъснала.

— Налага се да ти позвъня по-късно, Лорън, окей? — отговори рязко тя и вдигна веднага другия телефон.

— Татко? Добре ли си?

От другата страна прозвучаха разтърсващи ридания.

— Татко? — Елизабет изправи гръбнак, ужасена. — Какво има?

— Това... това е...

Никога досега не бе чувала баща си в подобно състояние; думите му бяха заглушени от ридания. Беше ѝ трудно изобщо да приеме мисълта, че баща ѝ плаче.

— Поговори с мен, татко. — Опитваше се да звучи спокойно. — Позволи ми да помогна.

— Майка ти — успя да произнесе най-сетне той. — Елизабет, майка ти.

— Да не е станало нещо с мама?

Вече беше на крака.

— Мъртва е. Застреляна е.

Младата жена замръзна.

— Какво искаш да кажеш? Какво говориш?

— Убита е.

— О, Боже! — Гласът ѝ секна за момент. — Боже милостиви!

Беше прекалено смаяна, за да каже нещо повече.

— Елизабет — прошепна баща ѝ. — Имам нужда от теб.

Кимна в отговор, без да си дава сметка, че баща ѝ не можеше да я види.

— Къде си? — попита припряно тя.

— Вкъщи. С нея — отвърна той.

— Тя вкъщи ли е? — попита невярващо Елизабет. — Мъртва вкъщи?

— Аз я открих. — Джак заплака отново. — Прибрах се и я намерих на леглото. Застреляна. Цялата в кръв...

Риданията го задавиха.

На младата жена ѝ се догади. Наложил си да се овладее.

— Добре, татко — заяви с възможно най-спокоен тон тя. — Тръгвам. Обади ли се в полицията?

— Не — прошепна дрезгаво той.

— Аз ще го направя. Да повикам ли линейка? Има ли шанс да е още жива?

— Мъртва е, вече ти казах — изкрещя Джак. — Не разбираш ли?

— Добре, успокой се, татко — рече умолително дъщеря му. — Идвам веднага.

— Побързай!

Отчаянието в гласа му беше ужасяващо. Елизабет остави телефона, грабна дамската си чантичка и излезе тичешком от кабинета.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет усети как нараства гневът ѝ към полицейския детектив; той се бе облегал се на вратата на спалнята на родителите ѝ. Макар позата му да изразяваше безгрижие, беше ясно, че умишлено се мъчи да не я пусне да влезе.

— В колко часа излязохте от апартамента тази сутрин, мис Рос?
— попита поне за втори или трети път той.

— Бях с майка си до... не знам точно, може би девет и половина или нещо такова, както вече ви казах — отговори тя, като се стараше тонът ѝ да не бъде много остър.

Нямаше смисъл да настройва срещу себе си този човек, повтори си за кой ли път тя, макар детектив Гари Маккъллоу да не правеше нищо, с което да предизвиква подобни чувства.

Беше се прибрала вече от половин час и изпитваше неопределима нужда да види майка си. *Тялото на майка си* — поправи се с ужас тя, все още неспособна да повярва.

— Моля ви, детектив, трябва да вляза в спалнята за малко. — В очите ѝ запариха сълзи. — Там е моята майка.

— Всичко с времето си — заяви той и в сините му очи проблеснаха някакви емоции, които младата жена не успя да определи. — Нали разбирате, докато съдебният екип не привърши, не е позволено никой да влиза на местопрестъплението. Може ли да се върнем на събитията от тази сутрин?

Елизабет го изгледа вбесена.

— Но какво ви става? — попита разтревожено тя. — Майка ми е била убита по най-брутален начин, баща ми се е побъркал от мъка, а вие само ми задавате безсмислени въпроси?

Погледът на детектива не се промени. Той обаче се отдели от стената, хвана я за ръката и я поведе към дневната. Сложи я да седне на един стол и сам седна срещу нея.

— Много съжалявам за майка ви. Баща ви очевидно засега не е способен да се заеме с този въпрос, така че всичко остава във вашите

ръце. За това също съжалявам. Но вие сте адвокат — и то добър, както чувам — и разбирате по-добре от всеки друг, че моята работа е да открия убиеца на майка ви. — Размърда се неудобно на мястото си. — А сега бихте ли ми казали в какво състояние оставихте майка си тази сутрин?

Беше ѝ непоносимо да си спомня за последния разговор с майка си, още по-малко да го обсъжда с този непознат.

— Майка ми беше в чудесно разположение на духа, когато се поделихме.

Което бе повече или по-малко вярно, помисли си с горчивина Елизабет. Всъщност изплашената и вбесената бе самата тя. Майка ѝ приличаше на осъден, пуснат от затвора.

Полицаят извади бележник от джоба си и развинти капачката на писалката си.

— Имате ли представа кой би могъл да желае злото на майка ви? — попита той.

Младата жена чувстваше мозъка си като бяло поле.

— Майка ми беше много добра жена — въздъхна тя. — Всички, с които се запознаеше, я харесваха.

— Някой обаче не я е харесал — отсече полицаят, затвори писалката си и се изправи. — Къде възнамерявате да бъдете тази нощ двамата с баща ви?

— Не знам — отговори Елизабет; наистина не бе и помисляла по този въпрос.

Джоуи също трябваше да пристигне. Но, разбира се, не можеше и дума да става да спят в този апартамент. Не и тази нощ. Може би никога повече. Налагаше се всички да се настанят в нейния апартамент, установи тя и се зачуди дали имаше достатъчно чисто спално бельо. *Боже мой* — сепна се изведнъж тя, — *татко и Джоуи под един и същи покрив. Това е...*

— Къде е сестра ви?

Въпросът на детектива прекъсна размишленията ѝ. Беше забравила за него.

— Джоана живее в Монтана. Самолетът ѝ трябва да кацне в единайсет и трийсет.

— Сигурна ли сте, че наистина е там? — попита ледено той.

Думите му я объркаха за момент, преди да разбере какво намекваше.

— Сестра ми е в Монтана от почти пет години — отвърна тя, като поклати отвратено глава. — Освен това — добави загадъчно тя, — майка ни би била последният човек, когото би убила.

— А кой би бил първият? — поинтересува се детективът.

Този път не направи опит да скрие враждебните си чувства.

— Като имам предвид интуитивните ви способности, убиецът на майка ми ще бъде открит някъде около края на следващото столетие. — Тръгна към вратата и внезапно погледна към него през рамо. — Аз съм адвокат, както сам отбелязахте така любезно, и сега упражнявам гражданските си права и отивам да видя как е баща ми.

С тези думи излезе от дневната и забърза към спалнята за гости; баща ѝ се бе строполил на един стол там. Приблужи се и постави длан върху рамото му. Въпреки привидната си невъзмутимост, откакто ѝ се бе обадил по телефона се чувстваше вцепенена. Нищо не бе в състояние да проникне през невидимата стена, издигнала се около нея. От мига, в който бе научила за майка си, просто се бе изолирала от целия свят. Беше много добре да върши каквото трябва, но не и да чувства каквото и да било.

Това ли означава да си в шок — запита се с безразличие тя. — Не, вероятно нямаше да знаеш, че си в шок, ако е наистина така. Не съм чак толкова голяма късметлийка.

Сведе поглед към баща си. Той отпиваше от чашата си с уиски, притворил очи. Лицето му бе изкривено от мъка.

— Всичко ще се оправи, татко, ще видиш — промърмори успокоително тя.

Знаеше, че думите ѝ са напълно безсмислени, че просто няма как да разбере какво изпитваше той. За него бе истинска трагедия да изгуби жената, която бе обичал толкова много в продължение на толкова години. Но да я изгуби така, по такъв насилствен, безумен начин, сигурно бе непоносимо.

Джак не отговори; всъщност не бе казал нищо, откакто бе дошла. Изглежда телефонното обаждане до нея бе единственото, за което бе успял да събере сили. Сърцето ѝ се късаше като го гледаше така съкрушен. *Никога вече няма да бъде същият без нея — помисли си тя.*

И внезапно се сети, че майка ѝ всъщност се бе готвила да го изостави. Отпусна рязко ръце отстрани на тялото си.

— Всичко ще се оправи — промълви Елизабет, приближи се до баща си и коленичи на пода до него.

Не бяха разговаряли за плановете на Моли да ги напусне — нито преди, нито в часовете след смъртта ѝ. Всъщност точно това бе мигът, от който се бе страхувала още от дете. Най-накрая Моли бе взела решение да си тръгне.

Джак отвори очи; те бяха налети с кръв.

— Трябва да си сипя още — заяви безизразно той и протегна към нея чашата си.

Младата жена я пое и се изправи; сдържа се да отбележи, че това щеше да бъде петата му чаша, и то само откакто бе дошла.

Кой ли пък не би пил в подобна ситуация — помисли си тя, изпълнена със симпатия. Приблѝжи се до скрина и взе оставената там бутилка, но в този момент видя, че е празна.

— Връщам се веднага — обяви тя.

Той поне може да почувства нещо — заразмишлява тя, когато влезе в дневната, за да вземе друга бутилка уиски. — *Той поне изпитва чиста любов. И чиста скръб, без примеси на вина, на съжаление. С времето ще успее да се примири донякъде с тази загуба. Аз обаче съм осъдена да се самоизмъчвам вечно. Да се укорявам, че не бях по-добра дъщеря на майка си. Че не я обичах достатъчно. Че при последния ни разговор ѝ се накрещях и после си тръгнах.*

Елизабет се стараше да не обръща внимание на болката, която внезапно усети да се набира в нея. Сякаш зад ъгъла я очакваше някакъв кошмар и нещо я подтикваше да върви към него, макар че всъщност трябваше да го избегне на всяка цена.

Просто не бе успяла да се замисли върху всичко това. Не и когато баща ѝ се бе обадил, не и когато се бе втурнала тук, за да бъде до него, докато той пиеше и плачеше. Не и когато се обади на Джоуи, за да я уведоми за случилото се. Но бе поела нещата в свои ръце, доколкото можеше. Беше се обадила в кантората, за да отложи ангажиментите на баща си и своите собствени за следващите няколко дни и да прехвърли върху колегите си онези от тях, които не търпяха отлагане. След това бе направила списък на нещата, които следва да бъдат направени при смъртен случай. Щеше да се заеме с уреждане на подробностите около

погребението, за да не се налага баща ѝ да се занимава с тях. Дори се бе опитала да въведе някакъв ред в апартамента, но полицаите я бяха спрели.

— Не пипайте нищо — бе заявил остро един от тях.

И въпреки всичко не бе почувствала нищо.

Забеляза две бутилки „Гленфидич“ и взе едната.

— Идвам само след секунда, татко — провикна се успокоително тя.

Като се върна при него, видя, че бе започнал да трепери неудържимо; лицето му бе придобило пепеляв цвят, очите му бяха кървавочервени от многочасовия плач. Наля му скоч в чашата и почти изпита завист към тъгата му. Когато човек знаеше какво изпитва имаше поне някаква надежда да се почувства по-добре. А как можеше да си помогне, ако не чувства изобщо нищо?

* * *

— Здравей, татко.

Джак се пробуди рязко. Беше задрямал във фотьойла. Вдигна поглед; пред него стоеше Джоуи, облечена с джинси и бяла риза. Очите ѝ бяха подпухнали от плач. На рамото ѝ висеше черна торба. Свали я тежко на пода, след което отиде да го целуне по бузата. Елизабет я последва в стаята.

Сестра ѝ се взираше в лицето на баща им, в хлътналите му бузи и зачервените очи.

— Боже мой, татко, добре ли си? — възкликна тя.

— Разбира се, че не съм добре — сопна ѝ се той. — Майка ти е мъртва. Какво, по дяволите, ти става?

В първия момент грубостта му я стресна, но след това кимна разбиращо.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така.

Елизабет застана зад фотьойла и постави покровителствено ръка върху рамото на Джак.

— Остави го, Джоуи.

Сестра ѝ я изгледа раздражено.

— Ти да не си пазачът на портите? И може би отговаряш, освен това за всички негови разговори, а?

Елизабет настръхна.

— Нека поне сега оставим виковете, Джоуи. Още няма три минути, откакто дойде, и вече създаваш проблеми.

Младата жена пое дълбоко въздух.

— Добре, имаш право. Нека започнем отначало.

Взе ръката на баща си.

— Татко, тук съм, за да помогна.

— Можеш да помогнеш, като върнеш майка си — изрече едва чуто той.

— О, Боже, как ми се иска да можех да го направя — изхлипа задавено тя. — Просто не мога да повярвам. — Погледна към сестра си. — Какво е станало? Какво е станало с мама, за Бога?

Джак се изправи рязко. Запрати чашата в стената с цялата си мощ и шумът на строснено стъкло накара Джоуи и Елизабет да подскочат.

— Има ли значение какво се е случило? — изкрещя той. — Тя е мъртва. Това единствено има значение. Всичко свърши и нищо не може да се промени.

Двете му дъщери протегнаха към него ръце с желание да му помогнат, да го утешат. Джак ги отблъсна грубо.

— Оставете ме на мира. Вие не разбирате — развика се той, а лицето му почервения. — Никой никога няма да разбере.

Спусна се към вратата олюлявайки се и пътьом се блъсна в дръжката ѝ. Стисна удареното място и извика нещо на унгарски; досега никоя от дъщерите му не го бе чувала да използва този език.

Двете жени хукнаха след него.

Но Елизабет спря и поклати глава.

— Нека да го оставим няколко минути сам.

Джоуи се обърна към него.

— Божичко, защо не си ми казала колко е зле?

— Какво очакваш от човек, чиято съпруга току-що е била убита? Той пие, за да облекчи болката.

— Елизабет — отвърна раздражено сестра ѝ, — това не е лице на човек, който пие само от няколко часа, а на човек, който пие от

години. И то стабилно. И освен това не облекчава болката и мъката, а просто е пиан.

— Виж какво, ти никога не си изпитвала и капчица съчувствие към него. Не знам даже защо дойде — сопна се Елизабет.

— Дойдох на погребението на майка си. По някаква случайност аз обичах майка си. И ще ти бъда благодарна, ако не ме оприличаваш на някакво чудовище. Аз също съм тук до него, макар да беше лош съпруг и ужасен баща. Смъртта на мама няма да промени този факт.

Сестра ѝ махна с досада.

— Брей, не се отказа от това.

Джоуи приседна на ръба на леглото с тежка въздишка.

— Слушай, нямам сили да споря с теб. Идвам от дълъг полет, а и съм тъжна, дяволите да го вземат.

Елизабет прехапа устна.

— Извинявай. Аз също съм разстроена.

Стараеше се сестра ѝ да не забележи лъжата и се надяваше, че прикрива добре състоянието си. Чувстваше се като зомби — неспособна да мисли, да чувства; единственият ѝ стремеж бе само да изкара този ден до края.

Очите на Джоуи бяха пълни със сълзи.

— Не мога да си обясня как е станало това. Защо някой ще иска да застреля мама? Да не би да е било кражба с взлом?

— Засега не откриват нищо липсващо — отвърна сестра ѝ. — Аз също не забелязах да е изчезнало нещо. Искам да кажа, не съм поглеждала вещите на мама... Не довърши мисълта си, объркана от тази възможност.

Джоуи заплака.

— Бедната мама. Трябва да е било много страшно.

Избърса нос с дланта си.

С пренебрежителна усмивка Елизабет бръкна в джоба на самото си и извади пакетче хартиени носни кърпички. Приблужи се до леглото и ѝ ги подаде.

— Ето — рече почти развеселено тя. — Винаги си била мърлява. Това поне не се е променило.

Сестра ѝ избърса очи с длани.

— Задръж си ги — отвърна троснато тя. — Ще продължа да си бъда мърлячка, макар да ценя покровителственото ти презрение. Освен

това, макар никога да не си обичала особено мама, не е изключено и ти да пролееш някоя сълза, така че може да ти потрябват една-две от тях. — Изглежда критично костюма ѝ. — Какво е това? Стариият приятел Армани ли?

Елизабет я изглежда укоризнено.

— Почти съжалявам, че дойде.

— Не съм тук заради теб. Тук съм заради мама. Бедната имаше гаден живот, а сега ѝ смъртта ѝ не бе по-добра.

— Винаги си я съжалявала толкова много — заяви отвратена Елизабет. — Винаги си вземала нейната страна срещу татко.

— Някой трябваше да го направи. А и в това семейство няма място за две момичета на татко. Ти изпълняваш тази роля, Елизабет. Винаги си я изпълнявала и винаги ще я изпълняваш. Никога не си желала да забележиш нещо, което не го представя в най-добра светлина. Дори да е истина.

Сестра ѝ не можеше да понася повече това. Без да каже дума излезе навън и се запъти към спалнята на родителите си. Полицията сигурно вече си беше тръгнала. Колкото вцепенена и безчувствена да бе, усещаше, че има нужда да види мястото, където бе умряла майка ѝ.

Бяха изнесли тялото ѝ. Кувертюрата бе набрана и кървавите петна по нея напомнях батик. Елизабет вдигна покривката на леглото с намерението да я сгъне, но след това си даде сметка, че не знае какво да прави с нея. Огледа стаята. Всички повърхности бяха посипани с прах за откриване на отпечатьци. Възглавниците, както и светлозеленият килим, който икономката поддържаше винаги изрядно чист, бяха също опръскани с кръв.

Младата жена се отпусна върху едно чисто място на пода край леглото. За първи път през този ден оставаше сама и единственото ѝ желание бе да се прибере у дома. *И точно това и ще направя* — реши тя и се изправи в същия момент, в който се отвори вратата. Сестра ѝ се запъти към нея с чаша чай в ръка.

— Смятам да тръгна — обяви Джоуи, като ѝ подаде чашата.

— Благодаря — рече тя и отпи с облекчение от горещата течност. — Аз също съм готова. Да вземаме татко и да хващаме такси. Него ще го настаня в спалнята за гости, а аз самата ще легна на дивана. На теб оставям леглото си — трябва да си изтощена след дългия полет и всичко останало.

Сестра ѝ я изгледа въпросително.

— Благодаря ти за предложението, но имам стая в „Мейфлауър“.

— Ще ходиш в хотел? Не трябва да го правиш. Измислила съм всичко. Можем да бъдем и тримата заедно. — Знаеше, че говори като истеричка, но бе прекалено изморена, за да може да промени нещо. — Имаме нужда да бъдем заедно.

— Елизабет — промълви внимателно Джоуи, — не го приемай като обида, но новинарският синдикат е наел един постоянен апартамент в „Мейфлауър“ и сега ми предложи да го ползвам. Мисля, че така ще бъде най-добре.

— За кого? — озъби се сестра ѝ.

Джоуи я изгледа, изпълнена с решимост.

— За мен и вероятно — за теб също.

— Защо не ми се довериш, че знам кое е най-доброто за мен? — попита войнствено Елизабет.

— Слушай — отвърна ядосано сестра ѝ, — имам нужда да се отдам на мъката си за майка, акт, който най-вероятно на теб не ти е необходим, затова, остави ме на мира, по дяволите.

Очите на Елизабет блеснаха гневно.

— И какво по-точно означава това?

Джоуи се отдръпна от нея; по лицето ѝ се изписа отвращение.

— Ти не харесваше мама, когато беше жива; не очаквам, че ще започне да ти липсва сега, когато вече е мъртва. Това имах предвид. — Обърна се, но в последния момент погледна назад към сестра си. — Така достатъчно ясно ли е?

И двете останаха шокирани, когато откъм коридора се дочу глас.

— На мен ми е напълно ясно — заяви детектив Маккъллоу, като местеше поглед от едната към другата.

Елизабет се изправи и постави чашата си с чай върху нощното шкафче.

— Мислех, че сте си тръгнали още преди няколко часа.

— Тръгнах си — отвърна детективът. — Баща ви ми отвори преди около петнайсет минути. — Настани се удобно на дървения стол в другия край на стаята. — Както разбирам, това е прочутата Джоуи.

— Джоана Рос. Мис Рос за непознатите. — Погледът ѝ беше способен да вледени горски пожар. — Макар да сте подслушвали

личен разговор, аз не ви познавам и се надявам това положение да си остане същото и за в бъдеще.

— Абсолютно — отвърна той и се поклони леко с шеговита любезност. — Бих искал обаче да попитам няколко неща сестра ви. — Обърна очи към Елизабет. — Ако можете да ми отделите две минутки.

Това бе последното, за което имаше енергия, но не си заслужаваше да спори.

— За какво желаете да говорим пък сега? — попита изтощено тя.

— Бихте ли ни извинили — кимна към Джоуи той.

Младата жена се поколеба, след което се обърна към сестра си.

— Ще бъде в апартамента ти утре сутринта в единайсет, ако това те устройва.

Елизабет усети стремежа на Джоуи да бъде безупречно учтива в присъствието на полицая. *Защо не можеш да бъдеш същата с мен и когато сме насаме?* — поиска да попита тя, но в крайна сметка само кимна в знак на съгласие.

Маккълоу изчака затварянето на вратата, преди да заговори.

— Край на игрите. За какво говорихте сутринта с майка си?

Младата жена се изчерви.

— Имаме недоразумение — призна тя.

— Във връзка с какво?

Елизабет сведе поглед. Никой не можеше да я накара да обяви пред целия свят, че майка ѝ бе възнамерявала да изостави баща ѝ.

Детективът повтори въпроса си, този път вече по-остро.

— Майка ми искаше да знае кога ще се омъжвам — обяви тя колкото се може по-убедително. — Това ме ядоса и се поскарахме.

— От това, което чух, разбрах, че става дума по-скоро за смъртна схватка.

— Кой ви каза такова нещо? — Адвокатът в нея започваше да се пробужда. — С майка ми бяхме сами в апартамента.

— Неколцина от съседите са ви чули — отвърна той.

Младата жена замълча, следвайки съвета, който бе давала стотици пъти на своите клиенти.

— Баща ви твърди, че е бил с клиент и в момента проверяваме това. Според вашата секретарка, тази сутрин сте отишли по-късно на работа. С майка си ли бяхте дотогава?

Младата жена се замисли.

— Не. Всъщност бях тук доста за кратко.

— Къде тогава бяхте в промеждутъка?

— Взех такси и отидох на една среща на Трийсет и девета улица.

След това спрях да хапна нещо и се върнах в кантората.

Той измъкна химикалка от джоба си.

— Значи сте седели известно време в ресторант. Предполагам, че хората там ще си ви спомнят.

— Всъщност си купих сандвич. Изядох го, седнала пред една административна сграда.

— И откъде купихте сандвича?

Елизабет разтвори длани.

— Откъде мога да знам, за Бога? Беше на Четирийсет и първа улица — додаде тя, но внезапно спря; вече не беше чак толкова сигурна. — Или може би на Четирийсет и трета, не помня точно.

— А сградата, срещу която сте яли?

Тя вдигна рамене, сякаш искаше да каже: *Кой ли знае?*

— По същото време край мен се хранеха стотина строителни работници. Може би един от тях би могъл да ви каже.

— Трудно ще бъде да намерим работниците, за да ги разпитаме, ако не можете да ми кажете за коя сграда става дума — рече Маккълou. Гласът му придоби строги нотки. — Знаете ли, вашите отпечатъци бяха открити върху дулото на оръжието, с което е извършено убийството. Всичко останало бе почистено.

— Това бе моят пистолет — отвърна младата жена.

— Носили сте го със себе си, когато сте дошли при майка си?

Елизабет поклати глава.

— Напротив, изобщо никога не съм го използвала. Дори го дадох на майка си да го съхранява. Нито тя, нито аз мислехме, че имам нужда от оръжие.

— И къде го държеше майка ви?

Тя затвори очи; беше ядосана колкото на себе си, толкова и на него. „Не би трябвало да разговарям с този човек“ — рече си тя.

— Детектив Маккълou, нямам представа къде е държала пистолета. Дадох ѝ го преди доста повече от година. — Тръгна към вратата. — Наистина трябва да се прибирам. С баща ми имаме нужда да излезем оттук. Моля ви.

Той въздъхна.

— След минутка. Първо трябва да ви задам само още един въпрос. — Застана пред нея и впери поглед право в очите ѝ. — Доколко не харесвахте майка си?

— Какво? — едва се сдържа да не изкрещи младата жена. — Майка ми беше убита днес и вие ме питате дали не се радвам. Това ли намекувате?

— Е, радвате ли се? — попита той, очевидно, без да се смуги от неприкритото ѝ презрение.

— С майка ми имахме трудности, както всички други майки и дъщери в историята — отговори най-сетне тя. — Обичах я. Тя бе единствената майка, която съм имала или ще имам някога.

Детективът я изгледа безмълвно, а след това тръгна към вратата.

— Сигурна ли сте, че няма друго, което бихте искали да знам? — попита тихо той. Елизабет усети, че по гръбнака ѝ преминава тръпка. Може би спокойният му тон трябваше да я утеши, но той я изплаши повече, отколкото грубото му държание до този момент.

— Сега вече с баща ми тръгваме — отговори тя. — Предполагам, че имате номера ни, за да можете да се свържете при нужда с нас.

— Имам го — отвърна Маккълou, като я последва навън по коридора. — Между другото, на ваше място не бих се отдалечавал оттук... Предполагам обаче, че вие вече го знаете.

Тя се обърна и го изгледа.

— А ако аз бях на ваше място, не бих предполагала прекалено много, мистър Маккълou.

— Бъдете спокойна, мис Рос — изрече хладно детективът. — Ние само събираме факти и ги оставяме да говорят сами. Ще бъде интересно да чуем какво ще ни кажат те, когато всичко това свърши.

Елизабет тръгна към дневната. Баща ѝ спеше дълбоко в големия фотьойл, тапициран с кафяво кадифе. Чу и хъркането, което съпровождаше неизменно съня му, когато бе най-пиян.

— Хайде, татко — рече тя и го разтърси, за да го събуди.

Той отвори кървавочервените си очи и се взря в нея.

— Къде е майка ти? — попита сънено той.

Младата жена не можа да отговори нищо. Целият ден бе истински кошмар за нея и тя внезапно осъзна, че той нямаше да свърши нито утре, нито вдругиден.

Докато помагаше на Джак да стане от креслото и да излезе от апартамента, тя се замисли върху въпросите на полицая. *Не* — реши тя, като натисна бутона на асансьора, — *този кошмар можеше да продължи до края на живота ѝ.*

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет пусна водата и взе гъбичката и шишето с препаратата за миене на чинии. Чу, че баща ѝ включи телевизора в дневната. Взе една от чиниите от току-що приключилия обяд, и въздъхна. Почти не помнеше да е виждала някога баща си седнал пред телевизора, освен ако не ставаше въпрос за някое специално културно събитие или политически дебат. Но през изминалите осем дена, както по времето, когато бе в нейния дом, така и след завръщането си в своя апартамент, той го държеше включен непрекъснато. Всъщност не го гледаше, но той очевидно му действаше успокояващо. *Или по-скоро го вцепенява* — помисли си тя.

Изми чинията и я постави на цедилката за съдове. Откакто бе умряла Моли, той ядеше съвсем малко, спеше неспокойно и почти не говореше. Беше изпаднал в шок, това бе напълно очевидно. Лекарят му бе предписал успокоителни, но дъщеря му често ги намираще недокоснати, заедно с чашата вода до леглото. Той предпочиташе скоча пред успокоителните.

Точно сега и аз бих пийнала малко уиски — размишляваше тя, докато миеше голямата купа за салата. Не беше нужно да ѝ се казва, че неубедителните ѝ обяснения за причината за спора ѝ с Моли в деня на убийството не можеха да задоволят полицията. Знаеше, че просто трябва да каже истината. Думите обаче бяха заключени някъде дълбоко в съзнанието ѝ и бяха недосегаеми. Не можеше да се насили да ги произнесе и нямаше смисъл да се преструва, че може да го направи. Знаеше само, че никога не би унизила публично баща си. Искаше да запази малкото достойнство, което му бе останало.

Невероятното в цялата история обаче бе, че тя бе главният заподозрян в убийството на Моли. За полицията всичко бе съвсем просто: тя бе идвала тук, притежаваше пистолет, никога не се бе разбирала с майка си и същата сутрин се бе карала ожесточено с нея. Никой друг не се бе появявал и изведнъж Моли бе намерена мъртва. И така те бяха решили, че дъщеря ѝ я е убила. Точно и ясно.

— Това е лудост — промърмори ядно младата жена и спря водата с рязко движение на ръката.

Телефонът иззвъня, докато се бършеше с кърпата за ръце.

— Аз ще вдигна — провикна се тя, макар да знаеше много добре, че баща ѝ нямаше да отговори, дори да бе съвсем сам.

Посегна към белия телефон на стената.

— Ало?

— Елизабет? В кантората казаха, че ще те намеря там. Малкълм се обажда.

Малкълм Братърс беше неин стар приятел още от университета и в момента се занимаваше с наказателно право. Имаше стабилни връзки с нюйоркската полиция, не само заради работата си, а и защото неколцина от членовете на неговото семейство работеха там. Елизабет поддържаше постоянна връзка с него, но той се бе обадил преди няколко дена, след като бе научил за майка ѝ. Беше ѝ приятно да поговорят и се зарадва особено на предложението му да разбере накъде върви разследването на полицията.

— Здравей, как си? Откри ли нещо? — попита тя.

— Да, но новините не са хубави. — Замълча за момент. — Мислят, че ти си го направила, наистина го мислят. Ще те отведат. Утре сутринта, както твърдят моите източници.

— О, Боже! — прошепна Елизабет. — Ще ме арестуват? Сигурен ли си?

— Съжалявам, но можеш да вярваш на тази информация.

— Малкълм, какво ще правя? — попита, паникьосана, тя.

— Божичко, Елизабет, аз само ти казвам това, което и ти самата би казала на всеки в твоето положение. Вземи си най-добрия адвокат, който можеш да откриеш.

Младата жена затвори очи.

— Добре. Благодаря, Малкълм. Ценя...

— Слушай, не ми благодари. Просто използвай остатъка от деня ползотворно.

Тя кимна, неспособна да отговори.

— Добре ли си? — попита съчувствено той.

— Разбира се — Най-после Елизабет успя да намери гласа си. —
Още веднъж благодаря.

И затвори телефона. Тръгна бавно към дневната. Баща ѝ седеше в един фотьойл и се взираше през прозореца. Тя изгаси телевизора и застана пред него. Той премести погледа си върху лицето ѝ.

— Татко — промълви тя, — имам проблем. Ще ме арестуват по обвинение в убийството на мама.

Очите на Джак се разшириха, както ѝ се стори, от страх, но той не каза нищо.

— Татко, чуваш ли ме? Имам нужда от помощта ти. Какво да правя?

— О, Боже мили — прошепна той. — Кога ще свърши това?

Младата жена кимна, като се стараяше да не показва собствения си страх.

— Знам. Но кажи ми — какво е най-добре да се направи в този случай от правна гледна точка?

Възрастният мъж сведе поглед към скута си, като кършеше ръце.

— Това не може да е истина — промълви той толкова тихо, че Елизабет едва успя да го чуе.

— Към кого да се обърна да ме представя? Някой от друга фирма може би?

Баща ѝ не отговори, но раменете му затрепериха. Плачеше.

Тя си пое дълбоко въздух. Баща ѝ нямаше да ѝ помогне. Не беше в състояние.

— Няма нищо, татко — рече тя, като постави длан върху ръката му и го потупа лекичко. — Всичко ще се оправи.

Обърна се с гръб към него. През целия си живот бе знаела с абсолютна сигурност, че Джак Рос щеше да застане зад нея при всяка ситуация, за да ѝ помогне, ако се наложеше. И този моментът бе дошъл, само че сега той имаше нужда от помощ и грижи.

Върна се в кухнята. Изпитваше отчаяна нужда да може да поговори с някого, някой, който можеше да я посъветва какво да прави или поне да я увери, че всичко щеше да се оправи, така, както тя самата току-що бе казала на баща си. Не беше необходимо дори да си вярва.

Даян. Ето кой щеше да ѝ свърши работа. Даян знаеше всичко около смъртта на Моли и през последната седмица бяха разговаряли често. Елизабет грабна телефонната слушалка и набра номера ѝ. Едва не се строполи от облекчение, когато чу гласа ѝ от другата страна.

— Значи си си вкъщи. Аз съм, Елизабет.

— О, миличка, как си?

Тонът на Даян се стопли веднага, изпълнен със симпатия.

— Даян, направо няма да повярваш. Те ще ме арестуват. Утре сутринта.

— Какво? — хлъцна приятелката ѝ. — Надявам се, че се шегуваш.

— Не, въпреки че ми се иска да беше така.

— Елизабет, това е лудост. Никого другиго ли не подозират?

— Изглежда никой друг не е така убедителен като мен — отвърна мрачно тя. — Не знам какво да правя, по дяволите.

— О, Божичко! — изпъшка Даян. — Ако можеше само да придърпаш завивките върху главата си и да се престориш на невидима. Просто да изчезнеш, докато всичко свърши. Какво можеш да направиш?

— Да си наема адвокат. Да съобщя в пощата да задържат моята кореспонденция.

Започваше да я боли стомахът.

— Това е ужасно. Не можеш да отидеш в затвора.

— Очевидно мога.

— Какво казва баща ти?

Младата жена присви устни.

— Честно казано, той почти не говори от няколко дена. Не е в особено добра форма.

— По дяволите! — възкликна отчаяно приятелката ѝ. — Слушай, какво ще кажеш да взема самолета и да дойда при теб?

— Не, не, това не е необходимо — побърза да заяви Елизабет, изпълнена с благодарност. — Семейството ти има нужда от теб, а и аз ще се оправя.

— Сигурна ли си? С радост бих го направила.

Младата жена се усмихна.

— Благодаря ти. Но не го прави. — Въздъхна отново. — По-добре да тръгвам. Да се организирам, да измисля как да оползотворя последните си свободни часове.

— Ще ми се обадиш ли по-късно, ако имаш възможност? Искам да знам какво става.

— Разбира се.

— Грижи се за себе си.

— Ти също.

Елизабет затвори телефона, но не помръдна от мястото си, забила поглед в пода. И внезапно изпита непреодолимо желание да се прибере у дома, в собствения си апартамент. Един Господ знаеше дали като отиде там, идеите щяха да текнат в главата ѝ, но наистина трябваше да измисли нещо, нямаше друг избор. И разбира се, щеше да измисли.

* * *

Загледана в земята, изгубена в мисли, Елизабет не забеляза, че светлината бе посивяла, докато един мъж не я блъсна неволно, като се разминаваха. Пресичаше Седемдесет и седма улица и продължаваше надолу по Бродуей. Въпреки че улицата бе пълна с народ дори в единайсет вечерта, тя бе благодарна на тъмнината и относителното спокойствие на нощта.

Сега, в края на деня, все така не бе наясно какво да прави, както и в момента, в който Малкълм ѝ бе съобщил за предстоящото ѝ арестуване на другата сутрин. Мислите ѝ се въртяха в кръг. Очевидно всички доказателства сочеха нея като вероятната извършителка. Щяха да я арестуват, което означаваше, че щеше да бъде хваната в капана на системата, и нямаше да има възможност да вземе дейна роля в доказването на невинността си. Няколко правни грешки, няколко нещастни обрата, и можеше да прекара живота си в затвора, осъдена за убийството на собствената си майка. Опитваше се да измисли как да предотврати подобно развитие на нещата.

Но единственото, което изникваше непрекъснато в ума ѝ, бе реакцията на Даян при днешния им телефонен разговор. *Ако можеше само да придърпаш завивките върху главата си и да се престориш на невидима. Просто да изчезнеш, докато всичко свърши.*

И оттогава в главата ѝ се блъскаше натрапчиво една-единствена дума.

Бягай! Бягай!

Тя обаче упорито я гонеше. Това бе невъзможно, не можеше и дума да става за такова решение на проблема. Та тя беше адвокат, за

Бога. И въпреки това тази дума продължаваше да се появява, отново и отново.

Бягай. Бягай, преди да е станало късно.

Ако се измъкнеше сега, щеше да опита сама да открие истината. Рискът обаче бе ужасяващо голям. Ако я хванеха, нямаше да има пускане под гаранция, нямаше да има нищо. Просто щяха да я заключат и да захвърлят някъде ключа.

А и аз, разбира се, нямам и представа как точно да се скрия от полицията — помисли си тя. Възможно ли бе човек като нея да успее да го направи?

Беше изумена от дързостта си дори да размишлява върху подобна възможност. И внезапно си представи следната картина: тя скиташе из улиците самотна, без възможност да се свърже с нито един от своите близки или да потърси помощ откъдето и да било. Бе обвиняла ръце около тялото си, докато вървеше, но не за да се скрие от студа, а от страха. Всичко това бе непоносимо. Тя обаче беше хваната в капан, а времето летеше.

Размина се с някаква жена на средна възраст, взряна в книгата джобен формат, която държеше в ръката си. Елизабет хлъцна едва чуто и долепи длан към гърдите си. Непознатата беше със същата височина и структура, със същата широчина на раменете и гъсти кафяви коси, като майка ѝ. За момент ѝ се стори, че ей сега ще вдигна поглед и ще ѝ се усмихне.

Спря, за да се съвземе от странното усещане. *Никога повече няма да видя майка си* — напомни си тя. Мозъкът ѝ трябваше да регистрира погребалната служба, дългото пътуване до гробището, слънцето, чиито лъчи ослепяваха застаналите край зейналия гроб хора, заслушани в тържествените думи. Не можеше да има нещо по-окончателно, което да даде на живите да разберат, че никога повече няма да видят положения в ковчега човек. Но това изглежда не бе помогнало. Тя просто не вярваше, че майка ѝ наистина е мъртва.

Тръгна отново, като се питаше дали погребалната церемония бе помогнала на баща ѝ. Той бе стоял замаян през цялото време, без да си дава сметка какво точно става. На гробището бе навел глава и бе отказал да вдигне поглед до края. И беше отблъснал всеки опит за утеха.

Сестра ѝ се бе държала по типичния за нея дистанциран начин, спомни си младата жена и смръщи чело. По време на цялата церемония Джоуи бе стояла самотно встрани и бе плакала тихо в носната си кърпичка. Не беше нито потърсила, нито предложила подкрепа и утеха на Елизабет и на баща си. Беше мълчала и по-късно, през часовете, когато хората идваха в апартамента им край Грамърси Парк, и бе приемала учтиво, но резервирано всички тихо изговаряни утешения на близките и приятелите. Елизабет отбеляза, че тя си бе взела самолета за Монтана при първата предоставила ѝ се възможност, нито секунда прекалено рано, за да бъде грубо, но и нито секунда по-късно от това.

По същия начин, по който бе завидяла на способността на баща си да изпитва мъка, Елизабет бе завидяла и на пролетите от Джоуи сълзи. Сестра ѝ не се разкъсваше от чувство за вина заради собствената си студенина към Моли. Последните ѝ думи към нея не бяха грозни. През цялото време Елизабет бе останала със сухи очи, вледенена от липсата на каквито и да било усещания.

Повървя още малко, като си налагаше да гледа витрините. Опитваше се да не мисли за нищо. И изведнъж спря рязко. Несъзнателно бе отишла до един от ресторантите на Питър. Върху яркочервения навес с набиващ се на очите жълт цвят бе написано „Хей, там“.

Зад стъклената фронтална стена се виждаше, че много от масите все още бяха заети от посетители, решили да вечерят по-късно. Питър вече ѝ бе казал, че тази вечер ще излиза, за да оглежда терен евентуално за третия си ресторант; знаеше, че няма шанс да го види. Постоя тук няколко минути, като наблюдаваше как сервитьорите носят чинии със стек, специалитета на заведението.

Питър бе една от темите, които се стараеше да заобиколи. Ако решеше да се измъкне, трябваше да го направи в пълна тайна. В противен случай той щеше да стане жертва на цялата проклета бъркотия, в която се бе превърнал животът ѝ. Тя не можеше да направи нищо във връзка с това. Сега обаче, докато стоеше тук и наблюдаваше това заведение, олицетворение на упоритите усилия и всичките му мечти, тя бе обзета от почти болезнен копнеж да го види. Представи си как лежи, топла и задоволена, в обятията му, и затвори очи.

Достатъчно — смъмри се строго тя. Обърна се рязко и тръгна нататък.

Когато влезе във фоайето на своя блок двадесет минути по-късно обаче, откри с изненада Питър, седнал в един от кожените фотьойли, с костюм и вратовръзка, зачетен в някакъв вестник. Още повече я изуми вълната на щастие, която я заля при вида му.

— Здравей — промълви тя, като тръгна към него.

Той вдигна очи и се усмихна широко.

— Знам, че е против правилата да се появявам без предупреждение, но се надявам съдебните заседатели да простят единственото ми прегрешение.

Младата жена направи неодобрителна физиономия.

— Не знам — отвърна шеговито тя. — Доста е необичайно.

Той сгъна вестника и го стисна под мишница, после стана и се наведе да я целуне.

— Срещата ми продължи до късно, а след това бях прекалено възбуден, за да се прибирам вкъщи. Отбих се, с надеждата да мога да прекарам няколко минути с теб, макар да се страхувах да не си си легнала. Не предполагах, че си излязла по живот.

Тръгнаха към асансьора.

— От колко време си тук?

Той сви рамене.

— Двадесетина минути. Това ми даде възможност да понаваксам малко, тъй като бях доста назад с новините.

Елизабет бръкна в джоба на якето си за ключовете.

— Направих си дълга разходка. Много дълга.

— Да, разбира се.

По угълчетата на очите му се образуваха бръчици, като се усмихна.

— Така е, наистина. — Отключи входната врата на апартамента си. — Имах да премислям доста неща.

Изречението му стана сериозно.

— Извинявай. Не трябваше да се заяждам. Преживя ужасни мигове през последните няколко дена. Ако предпочиташ, ще си тръгна.

— Не, не — възкликна припряно тя, като смъкна якето и застана пред него. Беше с дънки и червена тениска, а косите ѝ бяха пуснати и

падаха свободно на вълни по раменете ѝ. — Нямах представа колко се радвам да те видя.

Питър повдигна изненадано вежди.

— Е, трябва да призная, че звучи приятно. И чувството е взаимно, в случай, че не си била сигурна.

Разтвори ръце, прегърна я и тя се сгуши в него. Притисна се силно, докато той я галеше по гърба.

— Ммм — измърка тя, завряла лице в гърдите му. — Хубаво е.

Той я целуна по темето.

— Как е баща ти?

Младата жена въздъхна.

— Не особено добре. — Отметна назад глава, за да го погледне, и се усмихна. — Но не може ли да не говорим за това? Сега, като останахме сами, ми дойде нещо друго наум и не желая да мисля за нищо друго.

— И какво е то?

Дланта му погали бузата ѝ.

В отговор Елизабет го целуна; желанието ѝ бе очевидно по настойчивостта на устните ѝ.

Телата им се притиснаха едно в друго. Тя плъзна длани под сакото на костюма му, погали го по гърдите, после продължи назад, за да почувства мускулите на гърба му през ризата, а най-накрая свали сакото. Разхлаби вратовръзката. Дишането ѝ се учести, докато ръцете ѝ се движеха нагоре-надолу по тялото му, а целувката им се задълбочаваше. Като си помагаха един на друг, те се отърваха първо от неговата риза, а след това от нейната тениска и сутиен.

Младият мъж спря и я погледна. Промуши показалци в гайките за колана на дънките ѝ и я притегли към себе си.

— Божичко, Елизабет, толкова си хубава — прошепна той и подобен от страстта, впи отново устните си в нейните.

Отпуснаха се на пода, като се бореха с останалите си дрехи. Най-сетне останаха напълно голи, а дланите му като че ли бяха едновременно навсякъде: галеха гърдите ѝ, плъзгаха се нагоре-надолу по тънкия ѝ кръст, разубнаваха внимателно обстановката между краката ѝ. Елизабет изпъшка от удоволствие, когато откриха онова, което търсеха, и започнаха да го гаят, все по-настойчиво и по-настойчиво. Когато проникна в нея, тя получи оргазъм почти веднага,

обвила крака около кръста и сгушила лице във врата му. Питър изчака трепетът на тялото ѝ да затихне, след което поднови бавно движенията си в нея, целувките и движенията на ханша му малко по малко увеличаваха напрежението, докато я обзе нова вълна от желание.

Завъртяха се така, че сега младата жена се оказа отгоре му; всичката мъка, страх и гняв от изминалата седмица се изляха сега в любенето. Той ѝ отвърщаше в същия дух, притискаше я силно към себе си и когато я разтърси новият оргазъм, си позволи да се присъедини към нея.

След това Елизабет се отпусна отгоре му. Двамата лежаха на пода, окъпани в пот, а гърдите им се движеха бурно нагоре-надолу, докато дишането им започна да се нормализира. Най-сетне тя се отдели и се търкулна върху килима, като се изтегна до него и започна да го гали леко по рамото. Той промъкна ръката си под нея и я придърпа по-близо до себе си.

Младата жена се взря в профила му. И внезапно осъзна, че вече бе взела решение. Знаеше какво трябва да прави. Беше време да му каже.

— Питър.

Надигна се на лакът.

— Хммм? — промърмори той.

— Можеш ли да ме погледнеш? Трябва да поговоря за нещо с теб.

Той разтърси глава, за да се разсъни.

— Добре, давай.

— Ще ме арестуват за убийството на майка ми. — Изпусна шумно въздуха от дробовете си. — Така че аз изчезвам.

— Какво? — попита изненадан той и се надигна.

— Тръгвам. Изчезвам. Нямам друг изобр.

— Чакай малко. — Питър се изправи до седнало положение и се взря в лицето ѝ. — За какво, по дяволите, говориш?

— Питър — рече тя. — Не мога да поверя живота си в ръцете на полицията, с надеждата, че тя или който и да е друг ще ми повярва като кажа, че не съм извършила това. Арестуват ли ме веднъж, ще престанат да търсят. Ами ако се стигне до дело? Всичко може да се случи при едно дело. Не може да се каже нищо, което да ме оневини.

Младият мъж я съзерцаваше невярващо.

— И значи ще избягаш?

Тя разпери ръце, с дланите нагоре.

— Какво друго ми остава? Не мога да им позволя да ме арестуват. А през последната година видях как отказаха пускане под гаранция на доста богати заподозрени... нещо, което поддържах и аз самата. Досега. Ако съм свободна, поне мога да опитам да открия кой е убил майка ми.

Питър поклати глава.

— Изгубила си си ума. Не можеш да направиш такова нещо.

— И защо да не мога? — попита тя много по-предизвикателно, отколкото ѝ се искаше в действителност.

— Ами какво ще стане, като те хванат? — Протегна се, за да вземе ръката ѝ. — Тук става дума за теб. И къде, по дяволите, ще отидеш? Какво ще правиш? Замисляла ли си се истински за какво точно става дума всъщност?

Елизабет протегна ръка, за да го накара да млъкне.

— Знам, знам. Но невинните невинаги биват оправдавани. Не мога да поема такъв риск. Ще направя всичко възможно, за да не се показвам. Нищо повече не се иска от мен.

— И кой ще знае къде се намираш?

— Никой не може да знае. Абсолютно никой.

Той помълча няколко секунди.

— Това включва и мен, предполагам.

Тя направи пауза, преди да отговори.

— Да. Не трябва да бъдеш принуден да лъжеш, когато полицията те попита къде се намирам. Няма да го позволя. От теб обаче искам да се преструваш, че този разговор помежду ни никога не се е състоял.

— Все още не мога да повярвам на това, което чувам. — Питър се изправи и започна да си обува панталоните с гръб към нея. — Каква лудост само.

Елизабет започна да се облича на свой ред.

— Не мога да кажа, че искам да го правя. Но не виждам по какъв друг начин мога да се справя.

Младият мъж сграбчи ризата си и се извъртя към нея. Очевидно бе силно разстроен.

— Не може да направиш това! — извика той. — Няма да ти позволя да изчезнеш от живота ми.

Елизабет напъха тениската в дънките си с мрачно изражение.

— Ако вляза в затвора, ще изчезна за много по-дълго време.

— Божичко! — Питър прокара длан през тъмните си коси, като трескаво се мъчеше да открие начин да я спре. — Това не е игра, Елизабет. Не можеш да тръгнеш просто така, сякаш отиваш да прекараш уикенда в Хемптънс.

— Изобщо не гледам на ситуацията като на игра. Става въпрос за спасяването на живота ми.

Той я изгледа.

— Но аз те обичам. Не мога да те изгубя отново.

Тя спря и също го погледна.

— Да, да — додаде горчиво той. — Знам, че не трябва да се обвързваме, всичко това е само една шега, едно забавление. От време на време по някоя вечеря заедно, гледане на филм, страхотен секс. Аз съм онзи, на когото ще се обадиш, когато ти се прииска да се измъкнеш от кантората и да се посмееш. Всичко това обаче е една голяма лъжа за мен и ти го знаеш. Аз те обичам. Искам да се ожения за теб. — Сведе поглед. — Дяволите да го вземат. Извинявай. Не успях да се сдържа.

— Питър — промълви умолително Елизабет, — не прави това. Трябва да се измъкна, преди да са ме задържали под ключ.

Той се дооблече мълчаливо. Младата жена стоеше до него и го наблюдаваше безмълвно. Когато свърши, той най-сетне я погледна.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам — отвърна тихо тя.

— И очакваш да те чакам?

Елизабет потърка буза с едната си ръка.

— Не мога да искам това от теб.

Никога досега не го бе виждала толкова тъжен.

— Нищо ли не може да те накара да ми кажеш къде отиваш или да ме оставиш да ти помогна? Абсолютно нищо?

Тя поклати глава. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Когато заговори отново, тонът му беше решителен.

— В такъв случай довиждане. Ако имаш нужда от нещо, обади ми се. Знаеш къде да ме намериш.

— Благодаря.

С мъка успя да произнесе тази една-единствена думичка.

Питър я съзерцаваше жадно, сякаш искаше да запомни чертите ѝ.
— Винаги съм те обичал, Лизи — промълви той. — Още откакто се запознах с теб. И никога не съм преставал да те обичам. През последните няколко години играх на тази глупава игра, като се преструвах, че не изпитвам кой знае какви чувства. Но това никога не е било вярно.

Обърна се и тръгна, без да погледне назад. Младата жена стоеше неподвижно, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Не мога да мисля за това, просто не мога — рече си тя. Трябваше да напегне цялата си воля, за да прогони образа му от съзнанието си. *Ще се занимая с това някой друг път* — успокои се тя. — *Веднага, щом нещата се оправят.*

Пое си дълбоко, пресекливо въздух, и си наложи да насочи вниманието си към онова, което ѝ предстоеше. Как трябваше да се подготви за него? Реши, че за начало трябваше да започне с багажа.

Тръгна към спалнята, но се спря. Преди това трябваше да свърши още нещо. Вдигна телефона и натисна бутона за автоматичното набиране и числото 12, където бе запаметила номера на Джоуи в Монтана. Стомахът ѝ се сви.

Сестра ѝ вдигна на третото позвъняване.

— Ало?

— Здравей. Елизабет се обажда.

— О! — отвърна учтиво Джоуи. — Как си?

— Добре, благодаря. — Поколеба се; не беше сигурна как да продължи. — При теб всичко наред ли е?

— Разстроена съм заради мама, но предполагам, че го знаеш.

И замлъкна.

— Добре, слушай. Трябва да те помоля за нещо.

— За какво?

— Трябва да ми обещаеш нещо. Че ще се грижиш за татко.

— Какво? — възкликна Джоуи. — Какво искаш да кажеш с това да се грижа за него? Ти си там и се грижиш за него. По дяволите, ти го правиш, откакто си се родила. Не мога да започна да върша половината от твоята работа, дори да исках. А аз не искам.

Елизабет потисна желанието да ѝ се сопне на свой ред.

— Джоуи, ако нещо се случи, ако по някаква причина той остане без помощта ми, ще бъда благодарна, ако знам, че може да разчита на

теб.

— Без помощта ти ли? — попита раздражено сестра й. — За какво намекваш, за Бога?

— Моля те! — промълви по-настоятелно младата жена. — Това не е шега. Моля те, дай ми думата си, че ще се грижиш за него, каквито и да са били отношенията ви в миналото.

— Виж какво — заяви с досада Джоуи, — аз не съм Сатаната. Ако с баща ми се случи нещо неприятно, аз очевидно ще му помогна, въпреки всичките му грешки, недостатъци, егоистични постъпки...

— Разбирам — прекъсна я Елизабет. — Значи обещаващ?

— Ама ние да не сме скаути? — възкликна сестра й. — Добре, вдигам три пръста. — И изрецитира надлежно: — *Обещавам да се грижа за патетичния си татко, ако се наложи, независимо колко е грешен. Амин.*

— Благодаря ти — промълви Елизабет, сякаш Джоуи бе говорила напълно сериозно. — Ценя жеста ти. Само не забравяй, че си обещава.

— Нещо ми казва, че няма да ми позволиш да забравя.

Младата жена въздъхна.

— Добре, още веднъж — благодаря. — И додаде почти нежно. — И довиждане, Джоуи.

— Какво става? — попита вече по-настойчиво сестра й. — Защо говориш така?

— Всъщност няма никаква конкретна причина. А сега трябва да тръгвам. Благодаря.

Отговорът й обаче не задоволи Джоуи.

— Замислила си нещо.

— Сега ти казвам довиждане — отвърна тихо Елизабет.

И затвори телефона. Дали думите, които Джоуи бе произнесла току-що с такъв сарказъм щяха да означават нещо за нея, когато ножът опреше до кокала? Е, поне след този странен разговор тя със сигурност нямаше да забрави, че е дала подобно обещание. А какво щеше да направи с него, това вече бе съвсем друг въпрос.

А какво ще направя аз във връзка с... във връзка с всичко, това също е отделен въпрос — помисли мрачно Елизабет, като отвори вратата на килера и извади оттам един куфар.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бабата на татко от Торънс Фолс ли е била?

Джош Мартин стисна здраво химикалката в очакване отговора на майка си.

Лайза вдигна поглед от подгъва, който шиеше, и се усмихна на сина си, зяпнал я с отворена уста. Още от бебе той придобиваше едно и също изражение всеки път, когато се концентрираше силно върху нещо. Тази седмица им бяха дали за домашно да направят родословно дърво и тя с изненада откри до каква степен задачата бе пленила вниманието му.

Всъщност не би трябвало да се изненадвам — помисли си с гордост. Малко бяха нещата, които не интересуваха сина ѝ. Както впрочем и дъщеря ѝ. Децата ѝ бяха пораснали и станали изключително умни и невероятно възпитани. И преливаха от интерес към всичко около себе си.

Само ако можехме да пообиколим заедно Съединените щати и да им покажа Гранд Каньон или Статуята на Свободата. Има толкова много интересни места за гледане — помисли си тъжно тя. Но побърза да прикрие тъгата си с щастлива усмивка и да даде на Джош отговора, който търсеше.

— Прабаба ти е била от Мейн. Дошла е в Монтана по време на икономическата депресия, за да преподава в училище, и тогава срещнала працядо ти.

— По какво е преподавала? — попита той, след като записа отговора ѝ върху бележника, който държеше.

— Хмм! — Лайза се замисли върху въпроса му. — Не съм съвсем сигурна. — Сведе отново очи към подгъва. — Вероятно е преподавала по всичко. Мисля, че по онова време в такива малки градове като Торънс Фолс всеки учител е преподавал почти по всички предмети.

— А твоите баби и дядовци?

Лайза смръщи леко чело.

— Те са живели в района на Сиатъл, скъпи.

— Майка ти и баща ти също ли?

— Да, скъпи, всички живеехме в Сиатъл.

Едва чу отговора на майка си, толкова тихо говореше тя. Погледна я с любопитство.

— Защо тогава не отидем да видим дали имаме роднини там?

Лайза се взираше съсредоточено в шева си.

— Тъй като и двамата ми родители са били единствени деца и след тяхната смърт не е останал никой.

— Все трябва да има някой — настоя упорито той.

Лайза довърши шева, направи малко възелче и отрязва излишния черен конец. Сгъна прилежно полата и се изправи.

— Само аз — отвърна тя и внезапно излезе от дневната.

Докато прибираше шаха, пръснат наред килима, забеляза, че синът ѝ я бе последвал.

— Не го приемам — рече той. — Все трябва да е останал някой друг от семейството ти. Някой братовчед. Или леля. — Поклати непреклонно глава. — Искам да кажа, всички си имат някой. Много странно е да нямаш никого.

Лайза обърна встрани лице; усещаше, че бузите ѝ пламват.

— Скъпи, някои хора имат големи семейства, а други — малки. Това е напълно нормално.

— В нашето семейство няма нищо нормално. Все едно, че имаме половин семейство. Като къща, където хората живеят само в половината стаи. — Пъхна ръце в джобовете си, сякаш се смущаваше от това, което се готвеше да попита. — Искам да кажа, мамо, че ти никога не напусках Торънс Фолс. Как тогава ще знаеш дали имаш роднини? Единственото, което знаеш, е за някакъв втори братовчед, който живеел в Мисула.

Майка му въздъхна дълбоко.

— Джош, миличък, такава ми е семейството ми. Не мога да създам хора по твоя поръчка. Понякога нещата просто са такива, каквито са.

Джош се отдръпна, отвратен.

— Казвам ти, мамо, това е странно. — Прокара последната дума през устата си, сякаш се наслаждаваше на неприличността ѝ. Внезапно спря и се обърна отново към нея. — Какво ще кажеш да отидем в

Сиятъл след приключването на училище? Всички. Можем да отидем там с колата през отпуската на татко.

— Ще видим — отговори Лайза; нямаше търпение да сложи край на този разговор.

— Което означава „не“ — произнесе с досада Джош. — Ние никога не ходим никъде. Всички деца от моя клас са обходили на дълж и на шир страната. Миналата година семейство Маккензи ходиха чак до Италия? Само семейство Мартин не мърдат. Просто всеки ден си тъпчат из Торънс Фолс. Боже мой, мамо, почти не съм срещал човек, когото да не познавам още откакто съм се родил. Направо е патетично!

— Съжалявам, че съм толкова патетична майка — отвърна ядосано Лайза. — Може би ти ще бъдеш по-добър родител.

По лицето му разбра, че гневът ѝ го бе объркал. Тъй като не знаеше какво да каже, тя побърза да излезе.

Влезе в стаята на дъщеря си и окачи в стенния гардероб полата, която току-що бе подшила. Намръщи се при вида на внушителното количество дрехи, което Карън бе натъпкала на сравнително малко пространство. Докато Джош бе наследил собственото ѝ чувство за ред, дъщеря ѝ бе възприела бащината си неспособност да подрежда.

— Това поддържа творческия ми дух — отвърщаше неизменно тя и по този начин отразяваше съвсем точно чувствата на баща си всеки път, когато майка ѝ опиташе да я накара да се заеме с нещо, което поне мъничко да напомня чистене или подреждане.

А Карън наистина имаше творчески дух, слава на Бога. Ентусиазираните ѝ изповеди във връзка с последните ѝ проекти неизменно правеха Лайза щастлива. Също като нея самата, тя пееше добре и развиваше този си талант в училищния хор още от трети клас. Сега пък участваше в пиесата, която осмокласниците подготвяха за края на годината. *Колко вълнуващо е да имаш нормални, бодри деца* — помисли си Лайза. Приблужи се до тоалетката на дъщеря си. Докато се оглеждаше критично в огледалото, започна да размишлява върху разговора си с Джош и се запита, дали щяха да останат такива и в бъдеще.

От огледалото я гледаше една съвсем разумна жена на средна възраст. *Дори привлекателна* — помисли без капчица тщеславие тя. А и защо отражението ѝ да не ѝ се стори привлекателно, запита се тя, след като затвори внимателно вратата, да не би Джош да я изненада. То

нямаше нищо общо с нея. Добре поддържаната жена насреща ѝ бе изфабрикуван продукт, не по-истински от семейните истории, които бе разказала току-що на сина си.

Джош и Карън нямаха представа коя бе всъщност Лайза. Нито съпругът ѝ, Хал. Всъщност даже тя самата вече не бе сигурна, че знае коя е.

О, много добре знаеш — смърти се наум тя. — Ти си тази, дете лъже всички, които обича.

Спомни си отново нощта, в която приятелката ѝ Джоуи се върна от погребението на своята майка в Ню Йорк. Мъката ѝ беше толкова проста, толкова открита. Очевидно я бе обожавала.

О, Боже — помисли си тя и притисна длан към гърдите си, натежали от тъга, — колко хубаво би било да имаш майка, която да обичаш, братя и сестри, с които да разговаряш, да споделяш своите проблеми и радости. Не можеше да понесе тази мъка...

— Колко дълго още ще успееш да поддържаш тази лъжа? — прошепна към празната стая тя.

„Скъпа Констънс Тръгл,

Понякога ми се струва, че съпругът ми просто не ме разбира. Снощи го помолих да излезем и да купим мляко, а няколко часа по-късно той се върна с два стека «Хайнекен», кутия чипс и с майка си. Казах му, че все едно живея с петгодишно хлапе, в отговор, на което той включи телевизора и започна да гледа бейзбол. От бирата и чипса не остана и следа, но майка му като че ли се настани у нас за вечни времена. Какво да правя?“

Джоуи се вира известно време в писмото, а след това го захвърли в купчината пред себе си. Тук имаше толкова много проблеми, толкова болни, нещастни или лишени от обич хора, които искаха просто малко близост. Дори в най-глупавите писма се съдържаше зърно от истинска мъка. Взе от друг плик; тънката му синя хартия показваше, че го изпращаше чужденец, и започна да го отваря.

Забеляза по-тъмносини петна и тогава осъзна, че това всъщност бяха собствените ѝ сълзи.

Откакто бе умряла майка ѝ почти всичко я подтикваше към плач: бебето на Корнилия, което преди две седмици направи първите си крачки; наблюдаването на залеза; даже рекламната картичка на Холмарк... както се чувстваше добре, изведнъж започваше да плаче. Снощи ѝ се обади Мариан Улфсън, най-старата ѝ приятелка. От много отдавна не бяха говорили, а когато затвори телефона усети, че изгаря от желание да набере номера на Моли. *Познай какво ми каза Мариан*, почти се чуваше как я пита тя. И тогава се сети, че майка ѝ вече не можеше да я изслуша.

Бутна безжизнено купчината пликове. Преди ѝ беше толкова лесно да отговаря на тези хора. *Прави това, не прави онова*. Беше ѝ забавно. А сега ѝ се струваше неприятно, тежко задължение. Всъщност, всичко ѝ се струваше тежко задължение.

— Искам си мама.

Произнесе думите с тънко гласче, пародия на детството. Онова, което чувстваше обаче съвсем не беше смешно. То бе истинско, дълбоко и инфантилно, сякаш беше действително малко момиченце.

Звънът на телефона я сепна. За част от секундата помисли, че може да е Моли, вълшебен отговор на силната ѝ нужда да я чуе. Отърси се и грабна телефона.

— Джоана...

Позна гласа на баща си, преди да се бе изгубил в ридания. *Бъди мила* — помисли си тя, убедена, че плачът бе резултат най-вече на прекомерната консумация на алкохол.

— Татко — промълви тя, — как си?

— Аз съм без значение — отговори той. — Става дума за сестра ти.

— Какво е станало с Елизабет?

Чу как Джак си издуха носа и го изчака да се овладее.

— Заминала е. Избягала е, някъде, където полицията не може да я намери. Трябва да дойдеш тук и да ми помогнеш в тази работа.

Нещо в главата ѝ започна да пулсира.

— Татко, не знам какво мога да направя. Искам да кажа, сигурна съм, че Елизабет знае какво върши...

Опитваше се да говори уверено, но усети, как цялото ѝ същество натежава от страх. Какво, по дяволите, си бе мислила сестра ѝ?

— Джоуи, не можеш просто така да ме оставиш сам в това!

Вместо да я изпълни със симпатия, бурната реакция на баща ѝ я ядоса. *Работи за мен. Грижи се за мен. Мен, мен, мен.* Всичко ѝ беше познато до болка.

— Татко — рече тя, — не мога да напусна Монтана просто така. Имам своите отговорности. Имам своя живот.

— Сестра ти щеше да иска да дойдеш тук. Знам, че щеше да го иска.

Баща ѝ се държеше като опърничаво дете и това я вбеси още повече. Да, ако беше станало както искаше Елизабет, Джоуи никога нямаше да напусне Ню Йорк. Щеше да остане под ботуша на своя баща до края на живота си. Пионката на Джак, благодарение, на чиито усилия той се носи блажено във въздуха, докато нейният собствен живот отлита. Точно така бе постъпила сестра ѝ и щеше да накара и нея самата да го направи. Тя обаче пък бе избягала точно от това и сега нямаше намерение да се връща доброволно, каквото и да бе извършила така внезапно Елизабет.

— Татко — отвърна тя, като подбираше внимателно думите си. — Сигурна съм, че Елизабет ще се върне. Тя е разумна жена... адвокатка, за Бога. Всичко ще се нареди, само изчакай един-два дена.

Наистина ли ще се нареди? — запита се тя. Това не бе изобщо в характера на сестра ѝ. Добрата. Златното момиче. Нима беше подценила сериозността на положението?

Наложи се да престане с този ред на мисли. В противен случай щеше да навлече отново ярема, срещу който се бе съпротивлявала цял живот. Не можеше да се върне. Не можеше да отстъпи пред баща си. Беше го правила преди и последствията се бяха оказали убийствени. Всичко с Елизабет щеше се оправи. Трябваше да се оправи.

Внезапно чу ясно думите ѝ при последния им телефонен разговор: *Обещай, че ще се грижиш за татко, ако ме няма край него. Обещай ми.*

Джоуи изпъшка. Дяволите да я вземат.

— Моля те, Джоуи. Имам нужда от теб. Ела тук.

Думите му я разкъсваха, но си наложи да не омеква.

— Ще ти се обадя утре, татко, за да се уверя, че всичко е наред. Честно, всичко ще бъде наред. Обещавам.

Затвори телефона, за да не му даде възможност да каже още нещо. *О, Елизабет* — помисли си тя, — *къде отиде, какво направи?* Трябваше да минат няколко часа, докато заспи, после се събуди внезапно малко след три и половина. Все още трепереше, когато се замисли над съня, който я бе събудил. Беше видяла сестра си да бяга по някакво тъмно шосе, право срещу носещата се насреща ѝ кола. *Спри!* — бе изкрещяла Джоуи, но така и не бе успяла да издаде нито звук. Нямаше как да възпре Елизабет, която всеки момент щеше да се озове под гумите на автомобила.

— О, Боже! — изпъшка тя в притихналата спалня.

Когато най-сетне успя да заспи отново, приближаваше шест, а само час по-късно на вратата се позвъни.

Погледна будилника, все още неуспяла да отвори напълно очи. Кой пък идваше сега толкова рано сутринта, учуди се тя, като стана от леглото и се загърна в хавлиената си роба. Отиде в предната част на къщата и погледна през прозореца на дневната.

— Аз съм.

Нямаше как да сбърка гласа на Лайза Мартин.

Джоуи отвори вратата.

— Съжалявам, че те събудих — заяви Лайза, след като влезе и я целуна по бузата.

— Хей, приятно ми е да те видя, по което и да е време — отвърна младата жена.

Изгледа приятелката си с любопитство. Тя от своя страна тръгна към кухнята и седна пред масата. Както винаги Лайза беше безупречно спретната; тъмнорусите ѝ коси бяха опънати назад и задържани с шнола от черупка на костенурка, а гримът — безупречно поставен в най-малки подробности до молива за устни. Изражението ѝ обаче бе непривично сериозно.

Гледаше непрекъснато ръцете си, сякаш пръстите ѝ криеха някаква тайна, която трябваше да научи на всяка цена. Невероятната ѝ енергия като че ли се бе изчерпала, движенията ѝ бяха по-тромави от обикновено, очите ѝ бяха изгубили блясъка си под почернените със спирала мигли.

— Какво има? — попита Джоуи и седна до нея.

Наблюдаваше я внимателно в очакване да ѝ каже нещо. Лайза и Корнилия бяха дошли в нощта след завръщането ѝ от Ню Йорк, за да ѝ помогнат в този тежък момент. И действително ѝ бе станало по-добре при мисълта, че приятелките ѝ бяха до нея.

Срещна погледа на Лайза и ѝ се усмихна окуражаващо, но на нея очевидно все още ѝ беше трудно да проговори. Погледна отново към часовника, но сега вече онова, което видя, превърна симпатията ѝ в тревога.

— Лайза, какво има? Какво се е случило?

— Аз не съм Лайза.

Джоуи зяпна насреща ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Джоуи... — подхвана Лайза, но не довърши мисълта си.

Трябваше да мине още една минута, докато събере смелост да започне отново, но младата жена чакаше търпеливо.

— Джоуи, искам да се предам на полицията.

— И за какво ужасно престъпление? — попита Джоуи.

Всичко това ѝ се струваше толкова нелепо; всеки момент щеше да избухне в смях.

Лайза прехапа устна, като очевидно опитваше да сдържи сълзите си.

— Търсят ме за убийство.

По лицето ѝ се изписа шок, който бързо се замени със съчувствие.

— И кого точно те обвиняват, че си убила?

Придърпа стола си по-близо към масата и потърка несъзнателно чело, сякаш имаше главоболие.

— Името Алис Лин Картър говори ли ти нещо?

Сега Лайза я наблюдаваше съсредоточено.

Приятелката ѝ се замисли. В това име имаше нещо познато, но не можеше да се досети точно какво. Най-накрая поклати глава.

— А шестимата от Пийкскил?

Джоуи се отдръпна назад на стола си. Беше се занимавала в класа по политически науки в Браун и веднага разбра за коя група ѝ говореше Лайза.

— Да не искаш да кажеш, че си от хората, замесени във въпросния банков обир преди толкова години? Когато застреляли

охраната на банката?

Приятелката ѝ изпусна бавно въздуха от дробовете си.

— Точно това искам да кажа. И не мога да живея повече с това. Трябва да сложа ред в живота си.

— О, оттогава сигурно са минали трийсет години — възкликна Джоуи.

Лайза извади кърпичка от дамската си чанта и попи влагата около очите си.

— Двайсет и девет години, пет месеца и три дена — отвърна горчиво тя.

— Но кой ли ги брои — довърши вместо нея Джоуи.

В отговор приятелката ѝ се усмихна тъжно.

— Съжالياвам, че злоупотребявам с приятелските ти чувства, но имам нужда от твоята помощ. Всъщност — от помощта на баща ти.

Тези думи ѝ напомниха за снощното обаждане. Да, банковият обир бе станал в Ню Йорк и Лайза имаше нужда от нюйоркски адвокат. Но защо Джак Рос? Точно сега баща ѝ не можеше да перфорира трамваен билет. *О, не* — осъзна внезапно тя, като се сети онова, което ѝ бе казал. Лайза се нуждаеше всъщност от Елизабет, но един Господ знаеше къде се намираще тя сега. *Или* — обади се някакво гласче в нея, — *дали изобщо някога щеше да се върне у дома.*

Тя ще се справи — рече си Джоуи и изви встрани поглед; не искаше приятелката ѝ да види мъката в очите ѝ. — *Тя е умна, изобретателна и...*

Тревогата, която заплашваше да я разкъса, не позволи на мозъка ѝ да продължи по-нататък.

Сега трябва да мисля за Лайза — рече си тя и си наложи да насочи внимание върху историята, която ѝ бе разказала току-що. Бяха ѝ необходими само няколко секунди, за да стигне до единственото възможно заключение.

— Страхувам се, че онова, което ти е нужно в момента, не е баща ми; необходима съм ти аз. Ще отидем заедно в Ню Йорк, за да се справим с този проблем.

Постави ръка върху дланта на Лайза и ѝ се усмихна окуражаващо. Вътре в себе си обаче крещеше: *Върви по дяволите, Елизабет. И ти, татко. Ето, че още веднъж печелите вие, а губя аз.* Както обикновено те щяха да получат точно това, което искат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак погледна часовника си, когато влезе в сградата. В първия момент не разбра дали стрелките показваха осем и трийсет или шест и четирийсет. *Не ставай смешен* — помисли си той, като изправи рамене и се запъти решително вдясно. Спря изненадан, когато вместо пред поредицата от асансьори, които използваше от десетилетия, се озова пред бяла стена. Обърна се бавно, погледна назад и най-сетне забеляза, че въпросните асансьори се намират в другия край на фойето. Почервенял от неудобство тръгна натам, където трябваше да отиде още в началото.

Униформеният човек зад бюрото докосна фуражката си, когато мина покрай него.

— Ужасна работа, мистър Рос — изрече със симпатия тъмнокосият мъж, който му изглеждаше познат.

Джак усети как сълзите му потекоха по лицето, без да може да ги спре. Прииска му се да прегърне този почти напълно непознат човек, който като че ли разбираше колко голяма бе понесената от него загуба. *Взemi се в ръце* — смъмри се той. — *Той просто изказва съболезнованията си подобно на всички останали през изминалата седмица.*

Беше стоял в продължение на дни в апартамента, утешаван единствено от бутилката алкохол пред себе си. От време на време бе опитвал да поспи, а след това бе продължавал да пие; дните и нощите се бяха превърнали в размазана празнина, изпълнена с кошмари. Нямаше я Моли, да се върне задъхана от възбуда след работата си в някой от театрите в центъра на града. Нито пък Елизабет щеше да влезе в кабинета му, да организира отделните случаи, да организира деня му... живота му. Всички, които бяха означавали нещо за него, си бяха отишли. Майка му. Баща му. Брат му. Елизабет. Джоуи. Моли...

Звукът от собствения му плач не би трябвало да го изненада, но точно така стана. И очевидно стресна униформения човек, застанал смутено пред него. Той посегна към рамото му, но Джак се отдръпна

рязко и се отправи към отворения асансьор. Трябваше да се качи, преди да се бе посрамил още повече.

Трябваше отново да свикне да се намира сред хора. *От утре нататък* — помисли си той, след като влезе в асансьора и натисна бутона на желания етаж, — *всичко щеше да започне да се връща към нормалното*. Днес беше първият ден на завръщането. Затова и нервите му бяха така опънати. Скоро всичко щеше да стане такова, каквото е било винаги.

Слезе на четиринайсетия етаж и тръгна забързано по коридора, като кимна леко на жената от рецепцията, която се опита да му каже нещо. Какъв смисъл имаше да спира? За да се съгласи, че наистина е било ужасно ли? И че някакво чудовище убило съпругата му? Е, точно така беше, сам го знаеше много добре. Но какво, по дяволите, се очакваше от него да каже по този повод?

Продължи да се движи по коридора, без да поглежда нито наляво, нито надясно, после влезе в своя кабинет, затвори вратата след себе си и седна зад бюрото. Погледът му започна да се плъзга бавно по предметите, с които бе живял толкова дълго време. Голямото орехово писалище, заседателната маса в единия ъгъл, мекия кожен диван в другия. Правната литература и поставените в рамки фотографии, които изобразяваха важни моменти от неговата кариера. Все едно, че се бе озовал в живота на някой друг.

— Мога ли да вляза вече, мистър Рос?

Гласът от интеркома го стресна. Инстинктивно бръкна в джоба на самото и измъкна оттам плоска сребърна бутилчица. Скочът, който бе налял в нея тази сутрин, затопли гърлото му.

— Разбира се, Джейн — отвърна той, като натисна своя бутон.

Побърза да върне шишенцето в джоба си. Когато секретарката влезеше в кабинета, щеше да види своя шеф, седнал с тъжно достойнство зад бюрото в очакване работният му ден да започне. При отварянето на вратата за миг изпита паника. Ами ако всичко излезеше наяве? Ако не успееше да скрие страха, който изпитваше?

Все пак успя да стои неподвижно, докато Джейн се настани срещу писалището. Дори успя да произнесе едно пресипнало „благодаря“, когато тя изрази съжалението си във връзка с мисис Рос.

— Ще започваме ли? — попита секретарката, като постави няколко папки върху бюрото му.

Той кимна.

— Е, както вероятно си спомняте, следва последното, преди разглеждането на делото, съвещание, във връзка със случая „Кендрик“. Чиновникът от офиса на съдия Паркър се обади, за да потвърди за петък. Добре ли е така?

Джак кимна отново, макар почти да не помнеше за какво се отнасяше делото „Кендрик“. Вероятно бе от нещата, с които се бе занимавала Елизабет. *Тя вършеше невероятно много* — помисли си той и очите му се замъглиха при спомена за дъщеря му, седяща до Джейн при толкова много от тези утринни прегледи на предстоящия ден. Елизабет винаги беше невероятно красива, облечена в някой от онези тонове на сивото или морскосиньото, които страхотно ѝ отиваха, с блестящи очи, а очертанията на лицето ѝ му напомняха толкова много за Моли...

Внезапно си даде сметка, че секретарката му го наблюдава някак особено.

— Да, продължавай — промълви той; мъглата заплашваше да се превърне в порой от сълзи.

Джейн сведе отново поглед към книгата пред себе си.

— Хари Ландс се обади по повод своето обжалване. Казах му, че ще се свържете с него идната седмица. А Тамара Харланд искаше да знае кога най-скоро може да се надява да види нещо от парите.

Джак се намръщи. Този случай го помнеше прекалено добре. Известната, но остаряваща танцьорка от Бродуей се бе подхлъзнала в местния супермаркет. Може би подът е бил мокър. Може би беше паднала нарочно и сега сипеше лъжи през изкуствените си зъби. С помощта на Елизабет той бе дал под съд магазина и цялата верига от супермаркети. На Тамара Харланд вероятно нямаше да ѝ се наложи да работи повече дори ден до края на живота си.

Какъв начин да си изкарваш прехраната само — помисли си нещастно той. Да имаш за клиенти разни наранени разглезени примадони. Прехрана — да, но не и живот. Животът бе да имаш съпруга, деца, дом, пълен с хора, които те обичат. Картините с Моли се редуваха една след друга в съзнанието му: като тийнейджър, с книги под мишница на път от училище към къщи; като млада съпруга, бременна с Елизабет, с разцъфтяло лице — бременността ѝ започна да личи едва от шестия месец нататък.

И Елизабет. Когато беше на две-три годинки, всяка вечер скачаше в обятията му, щом той се прибереше от работа.

Боже, колко му липсваше неговата съпруга. И дъщерите, и двете. Беше изгубил всичко, както бе знаел от край време. Може би Джоана никога не го бе обичала така, както го обичаше Елизабет, но като малка с удоволствие се сгушваше в ръцете му, дърпаше очилата за четене от носа му и започваше да ги дъвче, докато не ѝ ги отнемеше.

Това обаче бе тогава. Джоуи не бе близка с него вече от години. И защо да бъде? Дори не бе говорил с нея, откакто се бе преселила в Монтана. Боже, какво не би дал, за да бъде сега до него в този миг. Знаеше колко враждебно ще бъде настроена, колко обида трябва да е събрала вече, но щеше да бъде такава утеха да бъде с него, негова дъщеря, свързана с кръвна връзка.

— ... и Роб Касамилия от Си Би Ес се обади отново, за да пита за отговора ви на „Уитмор срещу Коу“.

Джак забеляза, че Джейн го гледа очаквателно. Нямахше представа какво му говореше, колко време бе прекарал, изгубен в собствените си адски размисли. Копнееше да измъкне плоското шише от джоба си, да отпие голяма глътка, да избяга отново в мястото, където нямаше да го безпокоят никакви мисли.

Секретарката го наблюдаваше безмълвно, но той не знаеше какво да отговори. Най-сетне тя продължи нататък.

— И дъщеря ви чака във външния кабинет с една приятелка.

Джак усети прилив на огромно удоволствие. Скочи и тръгна към вратата. Не можеше да повярва, че не я бе видял, когато влезе.

— О, слава Богу. Елизабет се е прибрала — възкликна той и посегна към дръжката на вратата.

Джейн се обади, очевидно объркана.

— Не, сър, всъщност става дума за малката ви дъщеря. Джоуи чака вече от два часа.

Джак отвори широко вратата. Видя дъщеря си, седнала на един от тапицираните с черна кожа фотьойли, увлечена в разговор с някаква спретнато облечена жена доста над четирийсетте.

Приближи се до Джоуи и я придърпа в обятията си. Тя стоя вдървено, докато той я притискаше към гърдите си, но поне му позволи да я прегърне. При вида ѝ усети как познатата стара енергия

внезапно изпълва тялото му. След като я пусна, се обърна към другата жена.

— Приятно ми е да се запознаем, мис...

— Мартин — отвърна жената. — Лайза Мартин.

Покани ги в кабинета си и се настани зад бюрото.

— Джоуи, скъпа — възкликна Джак, — толкова се радвам, че се върна. Нямах представа какво означава това за мен.

Младата жена го изгледа безизразно.

— Не може да се каже, че се връщам, татко. Поне не поради причината, за която си мислиш — погледна успокоително приятелката си, след което започна да говори директно по въпроса, който я бе довел. — Лайза има правен проблем и тъй като Елизабет все още я няма, ще остана достатъчно дълго, за да го разреша. — Премести поглед към баща си. — Тоест, ако ти нямаш нищо против.

Джак се усмихна широко.

— Ще бъда щастлив, ако останеш на този стол до края на живота си.

— Изобщо не ми е до шеги, татко — отговори нетърпеливо Джоуи. — Лайза е загазила сериозно и ме чака доста работа.

— За какво става дума? — попита той, като погледна приятелката на дъщеря си.

Не можеше да си представи как точно бе „загазила“ тази жена с привлекателно гримирано лице и безупречно скроена светлосиня рокля, очертаваща добре поддържаната ѝ фигура. Тя приличаше на човек, за когото умереността се бе превърнала във втора природа. Образец на самоконтрола — това бе повече от сигурно. Всъщност, осъзна внезапно той, тя бе даже прекалено добре поддържана, за да бъде приятелка на Джоуи. Повечето от младежите, с които бе дружила, бяха всичко друго, но не и така безупречно спретнати. Малцината, които бе водила вкъщи, бяха почти небрежни към външния си вид. И после, онзи младеж с обратни наклонности, когото бе харесвала толкова много. _Е_ — помисли си Джак, — *той поне беше спретнат и чист.*

Погледна към седналата насреща му жена и осъзна, че съзнанието му пак го бе отнесло някъде. Тя като че ли се канеше да каже нещо и той опита да се сети какво я бе попитал.

Отговорът на дъщеря му му напомни доста рязко.

— Търсят я за убийство.

Усети как по тялото му преминаха ледени тръпки. „Вече не съм за тази работа“ — помисли си той, а потта започна да се стича на тънки струйки по гърба му.

— Какво се е случило? — попита той; ужасяваше се, че каквото и да беше отговорът, нямаше да знае как да процедира.

— Бях сред шестимата от Пийкскил, една от онези, които полицията така и не успя да открие след убийството на охраната на банката. Искам да се предам.

Това вече го изненада наистина. Кой би могъл да свърже тази жена с антивоенните протести от шейсетте години?

Знаеше, че трябва да отговори нещо, но нямаше представа какво да каже. Това не беше ли случай за федералния съд? Или може би беше за щатския? Имаше ли някакви специални процедури, след като ставаше дума за случай с такава давност? Алкохолът, който бе погълнал тази сутрин внезапно сякаш блокира напълно способността му да мисли.

— Добре... — промълви бавно той, като посегна към гарафата с вода върху бюрото и напълни една чаша.

След като я изпи продължи да стои безволно. Забеляза, че дъщеря му го наблюдаваше странно.

— Татко — чу я да казва той през мъглата от страх, която го бе обвила, — аз ще се погрижа за всичко. Лайза ще се предаде на полицията, но искам да може да заяви, че ще я представя „Рос, Дженингс“.

Лайза се наклони напред и го погледна с благодарност.

— Искам да ви благодаря, че ме приехте, че ми помагате.

Джак усети, че не може да седи повече на едно място, че не може да сдържа внезапното си облекчение и възбуда.

— Напротив, Лайза — заяви той, като застана зад столовете им и докосна леко Джоуи по гърба. — Аз искам да ти благодаря, че ми върна момиченцето.

Не погледна към лицето на Джоуи, не видя примирението в очите ѝ. Усети дори, че се усмихва, забравил паниката, която бе изпитал само преди няколко минути.

Все пак все още бе достатъчно добър адвокат, за да разбере кога е победил.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет изля яйчената смес в тигана и започна да я бърка леко с вилица, като наблюдаваше как от жълта течност се превръща в почти твърда маса. След това изсипа съдържанието в една чиния и поръси с пипер. Слънчевата светлина нахлуваше през многобройните прозорци на кухнята. „Днес ще бъде поредният красив ден“ — помисли си тя, докато носеше чинията и чаша портокалов сок към кухненската маса. Третият поред.

Какво бих правила при нормални обстоятелства през един прекрасен съботен ден през юни? — запита се тя, докато се хранеше. — *Да играя тенис, да се разхождам, да обядвам с приятел, да отида да поработя няколко часа допълнително в кантората. А какво прави един беглец през един великолепен, слънчев следобед? —* Направи гримаса. — *Предполагам, че скоро ще разбере.*

Отнесе празните съдове в мивката, за да ги измие. Вече седми ден, откакто бе пристигнала, тишината във вилата беше навсякъде и присъствието ѝ бе така отчетливо, както би било присъствието на друг човек. Досега младата жена не си бе давала сметка доколко бе привикнала с шума на Ню Йорк. Провинциалното спокойствие — както и фактът, че бе напълно сама и денем, и нощем — я караха да усеща тишината по-ясно от всичко останало наоколо. *Е, почти всичко* — поправи се тя. Непрогледната тъмнина на нощта пробуждаше в нея страхове, каквито не бе смятала, че може да изпитва. Стъмнеше ли се, тя запалваше всички лампи в къщата, за да прогони обкръжаващия я мрак. Струваше ѝ се, че нощта почти не оставяше своите следи върху Ню Йорк благодарение на милионите светлилки, които разпръскваха бодрата си топлина по улиците и от прозорците на сградите. Всичко функционираше по всяка време. Градът беше непрекъснато жив. Природата бе победена.

Но тук, в Мейн, природата все още контролираше положението. Всяка нощ Елизабет си налагаше да излезе навън, като се мъчеше да се пребори с ирационалния си ужас. Но когато се взираше в безбрежната,

мастиленочерна нощ, нямаше усещане за дълбочина или край. Струваше ѝ се, че ще се удави в бездната. Разтърсваха я ледени тръпки и, изплашена до сърцевината на своето съществуване, побягваше вътре, победена. Тогава пък идваше ред на самотата, докато седеше на дивана с книга в ръка. Когато най-сетне си легнеше, опитвайки да прогони поне за известно време мъчителните мисли, спеше неспокойно.

Въпреки това знаеше, че бе истинско чудо да има това място. Вилата принадлежеше на родителите на Даян. Беше идвала тук със своята приятелка поне пет-шест пъти. Но едва когато дърпаше ципа на куфара си, готова да напусне Ню Йорк, макар да нямаше представа къде щеше да отиде, ѝ бе дошла идеята да се скрие тук. Знаеше, че родителите на Даян щяха да прекарат цялото лято в Европа, а тя самата щеше да остане в Шарлотсвил. Нямаше опасност да се появи някой от семейството. Младата жена изпита лек ужас от себе си заедно с планирането да използва чужда къща без знанието на нейните собственици, особено пък когато ставаше дума за хора, които я обичат и ѝ вярват. Това обаче беше идеално място, в което можеше да изчезне. Беше отчаяна.

Влизането се оказа по-лесно, отколкото предполагаше. Беше тръгнала от апартаментата си в шест сутринта, само с един куфар и дамската си чанта. Кара до Бостън, където остави колата си в един гараж и взе автобус, за да стигне до Мейн. Ключът за вилата беше в една саксия край задния вход, точно както си спомняше. Почервеняла от чувство на вина, бе отключила и влязла. И така, сега живееше тук. Беше избягала от Ню Йорк, от полицията, и се криеше. Все така се чувстваше зле, заедно с използването на къщата без разрешение. Не можеше да не се усмихне обаче при мисълта наистина да попита и да обясни защо ѝ е нужно да остане тук. Просто трябваше да намери начин да се реваншира.

Кафето вече бе готово и тя се приближи до кафеварката. С вдигаща пара чаша в ръка отиде до входната врата и я отвори. *Въпросът*, — помисли си тя, като се взря във вдъхващата спокойствие гледка на прострели се докъдето поглед стига ливади и планини, — *е какво да предприема отсега нататък?* Намирането на място, където да се скрие за известно време, бе изглеждало най-логичната стъпка тогава, когато бе напуснала града. Трябваше обаче да направи нещо,

както, за да избегне полицията, така и за да започне издирването на убиеца на майка си.

Прибра косите от лицето си. Все още ѝ бе трудно да привикне с лекотата им сега, когато ги бе скъсила с петнайсет сантиметра. На другия ден след пристигането си ги бе отрязала до брадичката, за да не бъде разпозната още при пръв поглед. Промяната обаче не беше достатъчна, затова бе направила следващата стъпка и се бе изрусила. Когато бе застанала пред огледалото на кухненската мивка през онзи ден внезапно бе осъзнала истинското положение, в което се намираше. Дотогава просто бе действала механично. Сега, докато наблюдаваше как къдравите кестеняви кичури стават руси, за първи път си бе дала сметка, че всъщност бяга от закона. Тази мисъл бе отнела дъха ѝ.

Сега вече бе станало очевидно за всички, че е заминала — за баща ѝ, за полицията, за Джоуи, за всички във фирмата. Полицията несъмнено бе открила липсата на колата ѝ, както и факта, че бе изтеглила трийсет хиляди долара от банковата си сметка. Сигурно бяха претърсили апартамента ѝ с надеждата да научат нещо повече. Несъмнено бяха разпитали приятелите ѝ, колегите, познатите, съдържателите на магазини в квартала. И, разбира се, Питър.

Обърна се и се върна вътре, в малката спалня за гости. Точно тук бе спала, когато бе идвала с Даян. Беше ѝ неудобно да спи, в което и да е от другите легла. *Като мечетата от приказката* — помисли си тя и си представи как родителите на приятелката ѝ стоят и се питат: *Кой е седял на моя стол? Кой е ял от чинията ми?*

Остави чашата и започна да се облича. Беше време да се връща в Ню Йорк. Надяваше се да е скрила следите си достатъчно добре, така че полицията да не я чака с разтворени обятия. Трябваше обаче да действа, ако искаше да постигне целта си.

Имаше още една причина да иска да се върне. Надяваше се някак си да узнае как се чувства баща ѝ, без той да го разбере. Можеше само да предполага колко страшна е била последната седмица за него — едва бе погребал съпругата си и дъщеря му сякаш се бе изпарила във въздуха. Той беше силен, но през последните дни ѝ се бе сторил доста крехък. Молеше се да издържи и новия удар, поне за още известно време.

Онова, което я изненада, бе силното ѝ желание да се види с още един човек. Не смееше обаче да опита да види Питър без негово

знание; поради някаква причина беше сигурна, че нямаше да се измъкне само с това. А и не искаше само да го зърне отдалеч. Откри с изумление как копнее да поговори с него, да го докосне. Преди да се случи всичко това — струваше й се, че оттогава бяха минали милиони години — тя почти не се сещаше за него с дни. Той бе винаги на нейно разположение, когато пожелаеше. Сега обаче не можеше да бъде с него и това й причиняваше болка. Не бе предполагала, че ще й липсва толкова много.

Грабна дамската си чантичка, излезе от вилата и тръгна надолу по алеята към главната улица. За щастие къщата бе отдалечена на по-малко от миля, така че имаше възможност да пазари от главния магазин и да носи храната пеш. В противен случай щеше да се наложи да наеме кола, а нямаше представа как щеше да го направи, без да разкрие самоличността си.

Сега нямаше определена цел да ходи в града. Просто искаше да се поразтъпче и да срещне други хора. *Божичко, никога не бих могла да живея на село* — помисли си тя, докато вървеше. Здравословният чист въздух и спокойствието бяха прекалено много. На лицето й се появи усмивка, но тя изчезна почти веднага. Възможно ли бе това бе последният й истински допир със свободата? Сърцето й се сви от страх.

Премигна на слънцето. *Можеш да се справиш с това* — рече си успокоително младата жена. Внезапно в съзнанието й се появи една отдавна забравена картина; майка й седеше на леглото и й четеше от „Малката машина, която можеше“, а Елизабет слушаше съсредоточено, току-що излязла от банята и облечена с фланелената си пижама.

Обзе я тъга. Започна да си повтаря тихо, в ритъм със стъпките си: *Мисля, че мога, мисля, че мога, мисля, че мога.*

Видя пред себе си централния магазин. Вътре имаше обществен телефон и тя осъзна, че всъщност се бе насочила именно към него. Никой нямаше да опита да проследи обаждането й, но все пак беше разумно да не звъни от къщата, дори и само за да предпази семейството на Даян. Камбанката над вратата пропя, когато влезе в многолюдния, слабо осветен магазин.

Момичето зад щанда беше около шестнайсетгодишно, с дълга, права коса и обилно напластени на очите тъмносини сенки.

Прелистваше някакво списание, дъвчеше дъвка и шумно правеше балончета. Елизабет ѝ подаде петдоларова банкнота.

— Здравей. Можеш ли да ми дадеш дребни за телефона? — попита любезно тя. — Всичките да бъдат в монети, ако обичаш.

Момичето я изгледа тъпо, преди да поеме парите и да отвори чекмеджето на касата. Младата жена се запита дали щеше да се сети, че я е виждало, ако полицията откриеше местонахождението ѝ. Порази я и друга мисъл; на тази тийнейджърка можеше да ѝ се стори дори доста вълнуващ фактът, че е обслужила заподозряна в убийство особа. Истински ледоразбивач за всяко парти. Едва не се изсмя при тази мисъл.

— Заповядай.

Момичето я изгледа подозрително.

— Благодаря.

Елизабет взе монетите и се отправи към телефона в задната част на сградата. Набра номера на Питър, след като изпълни инструкциите на оператора да сложи два долара и осемдесет цента.

— Ало?

Все едно, че нещо я преряза, като чу гласа му. *Какво ми става?* — учуди се тя.

— Здравей. Аз съм.

Понижи глас, макар да знаеше, че момичето не можеше да я чуе от такова разстояние.

— Елизабет? Боже мой, къде си?

Вълнението му ѝ достави огромно облекчение. След като се бяха разделили по този начин, вече не беше сигурна какво щеше да бъде отношението му към нея. През самотните тревожни нощи почти бе успяла да се убеди, че той вече я презираше.

Не отговори на въпроса му.

— Просто исках да ти кажа „здрасти“.

— Да ми кажеш „здрасти“ ли? — повтори невярващо младият мъж. — Искала си да побърбим? Божичко, Лизи, направо съм се побъркал. Не мога да повярвам, че наистина го направи. Добре ли си?

— Да. Искях само да чуя гласа ти.

Той замълча за момент.

— Няма ли да се върнеш? Положението е сериозно. Вече писаха във вестника, че си избягала.

— Не, няма да се върна.

Нямаше намерение да му даде да разбере, че още тази вечер щеше да си бъде в Ню Йорк. Беше прекалено рисковано и за двамата.

— Баща ти ми се обади. Попита дали знам къде си. Предполагам, че е позвънил на всички, с които си била повече или по-малко близка в даден момент.

Изпълни я напрежение.

— Той добре ли е?

— Не мога да преценя. Обясних, че е станало дума за тръгването ти, но не си пожелала да ми кажеш къде отиваш. Той притихна и побърза да сложи край на разговора. Обещах да му се обадя, ако се свържеш с мен.

— Моля ти се, не му казвай, че съм се обаждала — възкликна умолително младата жена. — Положението ще се усложни, ако се наложи всички да лъжат полицията. Лъжата се забелязва, рано или късно.

— Искам ти да се покажеш — възкликна буйно Питър. — Но това е прекалено опасно.

Представи си го как стиска слушалката, с паднала върху челото коса.

— Липсваш ми — прошепна тя.

— Тогава се върни при мен — отвърна пламенно той.

— Не мога. Слушай, ще ти се обадя отново, когато имам възможност. Сега трябва да вървя.

— Почакай...

— Грижи се добре за себе си, Питър.

И затвори телефона.

Щом се озова навън, на ярката слънчева светлина, прикри очи с длан и се огледа. *Беше доста егоистично от моя страна* — помисли си Елизабет. — *Разстроих го, само защото имах нужда да чуя гласа му. Няма да го правя повече.*

Тръгна обратно към вилчката. Беше време да си пригответи багажа и да се опита да придаде на цялото място такъв вид, че никой да не заподозре пребиваването й тук. Щеше да вземе такси в града, за да се придвижи до автобусната спирка. Тази вечер щеше да отседне в някой хотел в Ню Йорк. *Каква бъркотия* — помисли си тя. — *Питър, баща ми, целият ми живот.*

И точно в този момент изпита странно усещане, сякаш всичко бе трябвало да се случи по начина, по който ставаше в действителност. Че имаше причина да бъде заподозряна, макар да не бе извършила нищо. И че именно тя трябваше да открие убиеца на майка си.

Дали това не е нещо между нас двете, мамо? — попита безмълвно младата жена. Въпреки горещината, потрепери.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не можеше да повярва, че жената пред нея бе наистина Лайза Мартин. Докато я чакаше да се появи в стаята за посетители в Нюйоркския поправителен център, Джоуи си мислеше, че ще я види такава, каквато бе изглеждала неизменно при всяка тяхна среща в Монтана. Не познаваше друг човек, който да олицетворява в по-голяма степен последователността и съвършенството. Дори в кабинета на Джак приятелката ѝ бе съумяла да прилича на себе си. Жената, която стоеше пред нея сега, бе по-слаба поне с пет килограма, облечена в униформените сини памучни риза и панталони, а косата ѝ падаше в безпорядък около раменете. Лицето ѝ изглеждаше измъчено, почти изпито, и напомняше слабо на предишната Лайза. От цялата ѝ стойка се излъчваха в еднакви пропорции безразличие и депресия.

— Гледката не е особено приятна, нали? — попита тя, забелязала изненадата в очите на своята приятелка.

Джоуи се наведе напред към масата и взе дланта ѝ в своята.

— Изглеждаш превъзходно за човек, който преживява подобно нещо.

— Е, това поне ме изкара най-сетне от Торънс Фолс.

Джоуи просто нямаше как да не се разсмее.

— Напълно вярно. — Смахът ѝ секна бързо. — В напрежението на последните две седмици не се бях сетила за този факт. Признавам, че така и не успях да проумея нежеланието ти да напускаш града. Чак сега го разбрах.

Лайза въздъхна.

— Мои снимки бяха окачени в пощите и полицейските управления в продължение на почти трийсет години. Дори ходенето в Мисула беше потенциално опасно.

Приятелката ѝ потрепери. Внезапно осъзна, че все още не можеше да повярва на това: Лайза е била една от шестимата, оставили Хенри Лангдън мъртъв през онзи ден в Пийкскил. По-малко щеше да се изненада, ако посред нощ я бе отвлякло НЛО, отколкото от факта, че

нейната най-близка и благовъзпитана приятелка е крила подобна тайна.

— Така — заяви тя, отвори дипломатическото куфарче, разположено пред нея и измъкна оттам жълт бележник и химикалка. — Трябва да се захващам на работа.

— Ще преживея всичко това още един път, въпреки че нищо няма да направи случилото се по-малко страшно. — Лайза спря внезапно и прехапа устни. — Не мога да изразя благодарността си, че си тук с мен, за да ми помогнеш да го направя.

— Знаеш, че ти би постъпила по същия начин, ако сега аз бях на твоето място — отвърна Джоуи, като се надяваше, че успява да прикрие добре нерадостните си чувства.

Връщането в бащината ѝ кантора след всичкото това време я бе разстроило дълбоко. Дори носенето на старите ѝ костюми я караше да се чувства като хваната в капан на времето — капан, в който се чувстваше наистина нещастна. Единственото, което се бе променило наистина през изминалите няколко години, бе баща ѝ, който бе бледа сянка на предишното си аз. Не можеше да се каже, че гневът ѝ се смекчаваше, като го гледаше такъв слаб и отчаян; щом го видеше как измъква от джоба си онова плоско сребърно шише всеки път, когато мислеше, че никой не го вижда, направо ѝ прилошаваше. И изглеждаше толкова патетичен, толкова състарен. Все пак бе изгубил своята съпруга и любимата си дъщеря. Не можеше да отрече, че изпитва съжаление към него.

Нито пък можеше да скрие от себе си своите страхове за Елизабет. Не се сещаше какво би могла да направи за нея, а през повечето време изпитваше влудяващ гняв. Как бе могла да постъпи толкова глупаво, че да избяга? Това само я правеше да изглежда виновна. А Джоуи просто не вярваше как някой може да заподозре, че сестра ѝ е способна да извърши убийство. За Бога, та тя не можеше да настъпи и една калинка, камо ли да вдигне оръжието срещу собствената си майка. Но когато не беснееше заради постъпката на Елизабет, често наред някакъв разговор се улавяше, че мисли за нея и иска тя да се върне у дома. Така Джоуи и баща ѝ щяха да знаят, че е добре, че не ѝ се е случило нещо ужасно.

Нещо ужасно — помисли си с горчивина младата жена. Какво друго можеше да стане, което беше по-страшно от вече случилото се?

Единственото добро от завръщането ѝ в Ню Йорк бе отсядането ѝ в апартамента на приятеля ѝ Том Ейбрахам в Челси. Всяка вечер се прибираще при топлината на неговото приятелство и това ѝ помагаше да се чувства човешко същество. В продължение на един-два часа той я забавляваше с разкази за нещастните си любовни връзки и с неприятните случки в практиката си като учител по математика в една пренаселена гимназия в Бронкс. Едва на другата сутрин, след като облечеше някоя копринена блуза и безупречно ушит костюм и минеше през вратата на „Рос, Дженингс“, щеше да усети ужасяващото неудобство, започнало да се превръща в част от живота ѝ.

Но тя се бе върнала тук с определена цел и бе време да се захваща на работа. Вдругиден Лайза щеше да бъде предадена на местните власти в Уестчестър, областта, където бе извършено престъплението, и тогава срещите с нея щяха да станат доста потрудно осъществими.

Имаха съвсем малко време да говорят за самия случай. Първо се бяха втурнали забързано към Ню Йорк. Лайза бе дотолкова изтощена емоционално, че спа по време на целия полет. След това бе отишла да се предаде и Джоуи я бе съпроводи́ла. После пък трябваше да попълни купища документи, да се среща с прокурори и да преглежда подобни случаи. Джоуи не бе имала време за поне един истински разговор със своята клиентка.

— И така — рече тя, — защо не започнеш с обира в Пийкскил. Да предположим, че не знам нещо, което не е далеч от истината.

Приятелката ѝ като че ли започна да търси точните думи.

— Толкова е трудно да обясня това в контекста на деветдесетте години. Нямах представа какво беше тогава, в края на шейсетте. Токущо бяха убили четирите деца в Кент Стейт. Джонсън бомбардираше тайно Камбоджа. Бях второкурсничка в Барнард и всички бяхме твърдо против войната във Виетнам. Но носенето на знаци и организирането на седящи протести започваше да ни се струва глупаво. Във Виетнам и Камбоджа ставаха кланета. Всяка вечер в новините в шест часа показваха трупове. Така че някои от нас се чувстваха задължени да направят нещо повече, да съберат пари за групите, които вършеха наистина нещо.

— Групи като „Черните пантери“ и „Ес Ди Ес“?

Лайза кимна.

— Точно така. Пантерите изливаха сърцата си в обществена работа, хранеха хора, обучаваха деца. А онези от „Ес Ди Ес“ заставаха на фронтовата линия на борбата срещу войната. — Поклати глава, сякаш сама не можеше да повярва. — Божичко, колко млади бяхме. И искахме да направим толкова неща.

— И обирът се превърна в средство за набиране на средства?

Лайза се засмя горчиво.

— Бяхме големи идиоти. Вземи от богатия, за да дадеш на бедните. Накажи злите властимащи. Струваше ни се почти проява на геройство, когато говорехме за тези неща. Но стана така, че онзи нещастник си изгуби живота.

— Ти беше ли в банката в Пийкскил, когато Хенри Лангдън беше убит?

Очите на Лайза започнаха да се пълнят със сълзи.

— Бях в колата; чаках тримата, които бяха влезли вътре. Фреди Шор и Боби Саркалян стояха отвън и наблюдаваха за полицията. Джейми Залцман, Пол Сейнт Джон и Тони Рафия излязоха с парите, качиха се в колата и четиримата потеглихме. Фреди Шор стреля поне пет минути след това. — Погледна Джоуи право в очите. — Така и не разбрах точно какво се е случило. Всичко беше свършило и то доста гладко. Това обаче не намалява в никаква степен моята отговорност. — Извади пакетче хартиени кърпички от джоба си и попи с една от тях влагата по очите си. — Факт е, че причиних смъртта на един човек. Тази мисъл ме будеше в три сутринта през последните двайсет и девет години.

— Е, ти не си участвала активно в убийството на този човек. Но дори да не си носила оръжие и да не си стреляла нито веднъж, пак могат да те съдят за углавно престъпление — заяви Джоуи, като размишляваше на глас. — Фактът, че не си участвала в самия акт не означава нищо пред закона, след като въпросният акт е извършен по време на грабежа.

Лайза кимна мрачно.

Приятелката ѝ записа нещо в бележника си и вдигна отново поглед. Този път се усмихна.

— Значи баща ти никога не е работил в армията, а? Живяла си на всички тези места, за които говореше, когато си бягала.

— Израснах в малък град в Мичиган — започна почти шепнешком Лайза. — Родителите ми бяха строги католици. Бяхме пет сестри и братя и ходехме на църква абсолютно всяка неделя през цялото ми детство. Докато пътувах насам-натам, преди да се установя в Монтана, ходех в най-близката църква колкото често можех. — Усмихна се. — Дори когато се представях за Шърли Грийнберг, пак се причестявах в църквата „Имакюлейт Кънсепшън“ в Бъфало, Ню Йорк. — Затвори очи; вероятно се стараеше да задържи сълзите. — Като дете никога не съм лъгала, никога не съм вземала скришно сладкиш, никога не отговарях грубо на баща си и майка си, а в училище получавах само отлични оценки. — Тонът ѝ придоби иронични отсенки. — Бях най-доброто момиче, което е съществувало някога.

— Е, може би все още си добро момиче. Със сигурност си добра съпруга, майка и приятелка — усмихна ѝ се окуражаващо Джоуи.

Лайза нямаше смелост дори да срещне погледа ѝ.

— Колко добра майка можеш да бъдеш, когато дори не си онази, за която се представяш, когато името ти е Алис Лин Картър, а не Лайза Мартин, родителите ти не са мъртви, а живи, и си от Алберта, Мичиган, а не от Сиатъл, Вашингтон? Как можеш да бъдеш добра съпруга, когато всичко, което си казала на своя мъж, са само лъжи? — сълзите започнаха да текат свободно. — И що за добър човек е онзи, който е убил невинен мъж?

Приятелката ѝ се изправи. Не искаше да излага Лайза на повече стрес за днес.

— Засега достатъчно. Искам да напишеш всичко, което помниш за деня на обира и всичко, което знаеш за петимата си съучастници. И опитай да изброиш имената на всички, които са познавали Фреди и Тони. Те все пак още съществуват и може би през годините са споделили нещо с приятелите си, което може да бъде в твоя полза — спря, като се чудеше дали не е пропуснала нещо необходимо в инструкциите си. — Напиши всичко — додаде тя, тъй като не се сети за нищо конкретно, — дори онова, което според теб няма връзка със случая. Приведе се напред и целуна Лайза по бузата.

— И моля ти се, не забравяй, че ако не беше съзнателна личност, нямаше да даваш и пет пари за войната и със сигурност не би предпочела да се предадеш. Знаеш, че те никога нямаше да могат да те

хванат. Официалното издирване е приключено преди повече от десет години.

— Знам — отвърна уморено Лайза. — Просто не можех да живея повече с това.

Джоуи я прегърна и започна да събира вещите си.

— Ще отработим всичко, обещавам ти. Моля те, не губи кураж.

Приятелката ѝ се усмихна неуверено.

— Ще се опитам. Наистина ми олекна. След като казах на Хал и на децата, започнах да се чувствам по-добре. Определено дообогатих родословното дърво за домашното на Джош — добави иронично тя. Лекомислието ѝ не продължи дълго. — Каквото и да стане, поне вече мога да бъда самата себе си. Нямах представа какво почувствах, когато се подписах с истинското си име при влизането тук. Толкова години съм се страхувала да не го направя случайно.

Джоуи се запъти към вратата.

— Винаги и във всяко отношение си била това, което си; другото няма значение — заяви тя, като се обърна и я погледна за последен път. — Ще се видим във Валхала, утре или вдругиден.

Излезе, потънала в размисъл. Мина покрай федералния съд с усещането, че всичко това бе наистина изпълнено с мрачна ирония. Как беше възможно жени като Лайза Мартин и Елизабет да се озоват в една толкова неприятна ситуация? Та те и двете бяха олицетворение на доброто.

Тази мисъл не я напусна. Дали именно това някак си не бе станало причина за изпитанията им? Не беше ли именно същата тази доброта търсене на съвършенството, превърнало Лайза в толкова предана дъщеря и превъзходна студентка и допринесла в крайна сметка за унищожаването ѝ? Добрата воля, притесненията за съдбата на човечеството? И как така бяха заподозрели Елизабет в убийство? *О, Боже* — помисли си тя, обзета от непоносима тъга, — *какъв ужасен обрат прие всичко.*

— Както чух, имате прекрасна компаньонка, мис Рос.

Гласът стресна младата жена. Вдигна поглед; пред нея стоеше някаква позната физиономия, но не се сети точно на кого принадлежеше.

— Детектив Гари Маккълоу на вашите услуги — додаде той и протегна ръка, за да се ръкува с нея, но след това я прибра обратно,

тъй като тя отказа да го поздрави.

— Ако имате предвид Лайза Мартин, тя е наистина прекрасна компаньонка, благодаря ви.

И продължи да върви напред, но за детектива не беше проблем да се движи в крак с нея.

— Какво ви кара да се възхищавате толкова на престъпниците?

Думите му я вбесиха, но тя си наложи да запази спокойствие. Погледна през него към групичките полицаи, които пушеха и се смееха на стълбите пред сградата.

— А какво ви кара вас, полицаите, да се мотаате с престъпниците? Според мен именно вие сте избрали да превърнете това в свой начин на живот.

Тонът му стана леден.

— Аз съм избрал да вкарвам зад решетките онези, които причиняват злини на хората, а не да им помагам да се отърват с леки присъди или да ги подкрепям, когато избягат.

— Ако намекувате за сестра ми — отвърна тя, вече, без да се опитва да сдържи гнева в гласа си, — тя не е престъпник.

— В най-общия случай хората, които бягат, за да не бъдат арестувани, не го правят, защото внезапно са почувствали нужда да отидат да си починат — отговори той.

Сарказмът му й дойде в повече. Джоуи спря рязко и го изгледа. И внезапно осъзна, смутено, че при други обстоятелства щеше да й се стори привлекателен. Беше доста по-висок от нея, облечен в кафяво вълнено сако и кадифени джинси и имаше топли кафяви очи.

— Първо на първо — рече тя, като се стараеше да говори бавно, — нямам представа къде е сестра ми. И второ, най-голямото престъпление, което е извършвала някога Елизабет, е, че веднъж, като беше в седми клас, облече пола и блейзър в доста неподходящи един за друг нюанси на синьото. Тя би застреляла майка ни тогава, когато аз бих...

Спря, тъй като търсеше подходяща аналогия.

— ... дошла да изпиеш една бира с мен — довърши вместо нея изречението младият мъж и й се усмихна най-неочаквано.

Това вече я обърка окончателно. Какви ги вършеше този човек? Не може да определи дали флиртуваше с нея или просто опитваше да я предразположи, за да иска нещо от нея. *Е* — помисли си тя, — *от мен*

няма какво да получи и проклета да съм, ако го оставя да ми влезе под кожата.

— Знаеш ли, детектив, странно, но понякога обичам да си пийвам бира някъде след единайсет и половина сутринта. Поканата ти обаче стопли сърцето ми. Може да го направим някой друг път, вероятно когато снежните преспи в ада достигнат двестатина метра дълбочина.

И продължи по пътя си, като затършува из дамската си чанта за жетон за метрото.

— Имам едно предложение за теб — извика след нея той. — В случай, че наистина не знаеш къде е сестра ти — в което, честно казано, се съмнявам — може да пожелаеш да ми помогнеш да я открия. Тъй като, повярвай ми, докато тя се крие, с приятелите ми нямаме причина да търсим убиеца другаде. Сестра ти свърши невероятно добра работа, за да се представи в очите на всички като по-виновна от самата вина.

Джоуи се отказа от намерението си да си тръгне и попита:

— И ако Елизабет не беше избягала, къде другаде щеше да търсиш виновника?

Маккълоу се обърна да си върви.

— Ако искаш да разбереш отговора на това ще трябва да приемеш предложението ми. И няма да чакам снегът да навали върху щабквартирата на Сатаната. Мисля, че няма да ти бъде нужно чак толкова много време, за да вземеш решение.

— Знаеш ли къде е сестра ми? — попита тя, поразена от думите му.

Той не си направи труда да се обърне, за да ѝ отговори.

— Ти ще трябва да разкриеш твоите карти, ако искаш и аз да разкрия моите. Това е основното правила. Ако решиш да си обединим силите, можеш да ме намериш по всяко време в полицията.

Тъй като той се отдалечаваше все повече, гласът му се чуваше все по-слабо и тя вече не беше сигурна, че е чула добре всичко. Но това не беше необходимо. Беше ясно какво желаше. *Е* — помисли си тя, като се изчерви, — *не всичко е съвсем ясно*. Предложението с бирата не звучеше съвсем професионално. Смущаваше я споменът за усмивката му, за интелигентността, която очевидно се криеше под лъскавата му обвивка. *Дяволите да го вземат* — рече си тя, като се

обърна и се запъти към метрото, — колко по-добре щеше да бъде, ако заелият се с този случай детектив миришеше и тежеше сто и седемдесет килограма! Всъщност, като се замисля, може би аз самата би трябвало да наддам петдесет-сто килограма. Това нямаше да помогне нито на приятелката ѝ, нито на сестра ѝ, но поне щеше да ѝ гарантира самотата, необходима, за да се концентрира върху всичко, което ѝ предстоеше да направи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Решихте ли какво ще желаете?

Подпряла връхчето на химикалката върху бележника си, сервитьорката погледна към Елизабет, която седеше на една от малките масички.

— Да, бих искала салата от пресни плодове и препечени английски кифлички с масло — отвърна тя, като затвори менюто. — И кафе. Благодаря.

Сервитьорката кимна, дописа поръчката и се отдалечи. Младата жена насочи вниманието си към броя на „Ню Йорк Таймс“, който бе купила, преди да влезе в кафенето. Загледа първата страница. Келнерката се върна и постави чашка кафе край лакътя ѝ.

— Благодаря.

Елизабет ѝ се усмихна и посегна към млякото. Когато жената отвърна на усмивката ѝ и се вгледа в лицето ѝ, тя осъзна грешката си и побърза да сведе отново поглед към вестника. *Глупачка* — смъмри се тя, взе очилата си от масата и ги постави. — *От теб не се очаква да вършиш неща, които оставят траен отпечатък от лицето ти в съзнанието на хората.*

Разбърка разсеяно кафето. Ако дните, през които се бе крила в Мейн ѝ се струаха по-скоро сън, двайсет и четирите часа, откакто се бе върнала в Ню Йорк, приличаха на кошмар. Чувстваше се напълно объркана от факта, че е дотолкова изолирана от тълпите по улиците и че трябва да бъде непрекъснато нащрек. Колебаеше се всеки път, преди да каже нещо, от страх да не би случайно да изтърве истинското си име или да се издаде по някакъв друг начин. *Все едно, че съм обвита в памучна вата* — помисли си тя.

Все така, сякаш през мъгла, бе наела апартамент на Хорейшо Стрийт в Гринич Вилидж. Предпочете този вариант пред хотела, тъй като там трябваше да показва документите си за самоличност. Апартаментът се намираше в наскоро ремонтирана къща, гледаща към малка, спокойна улица. При други обстоятелства чарът ѝ щеше да я

плени. За момента обаче изпита само облекчение, че възрастният ѝ собственик не ѝ задаваше почти никакви въпроси; той просто кимна, когато му плати предварително триста долара в брой.

Въпреки това обаче сърцето ѝ задумка лудо, когато му каза новото си име — Стейси Хюбърт. Беше го измислила, докато пътуваше с автобуса от Мейн. В работата си като адвокат, фактът, че престъпниците толкова често измислят нови имена върху своите инициали, винаги я бе изумявал; това създаваше след себе си истинска диря от доказателствен материал.

Затова сега тя бе Стейси Хюбърт, без социална осигуровка, кредитни карти или шофьорска книжка. Нямахше как да отвори банкова сметка под това фалшиво име, затова сложи седемстотин долара в дамската си чантичка, а останалите постави в найлонова торбичка, която залепи със скоч на гърба на висящата над леглото картина. И когато се разхождаше из града само с гребен, червило и седемстотин долара в чантата, тя се чувстваше почти гола — безлично същество на непознато място, лишено от всякаква защита. Бе напълно безпомощна без самоличността си. Ужасно беше да си никой.

Никога не съм предполагала, че съм дотолкова почтена гражданка — помисли си тя, като отгърна следващата страница на вестника. — Или, би трябвало да кажа, че бях дотолкова почтена гражданка.

Внезапно замръзна и се вгледа в страницата пред себе си. *Боже милостиви!* — прошепна тя.

В „Таймс“ бе отпечатана снимката на баща ѝ, седнал до някаква непозната за нея жена, а зад тях се тълпяха хора. От другата страна на непознатата стоеше Джоуи. Тримата като че ли излизаха от някаква сграда. Джак беше протегнал ръка, сякаш искаше да задържи на разстояние останалите.

До тази фотография се виждаше още една, вече по-малка. Тя бе на Елизабет от времето, когато бе започнала работа в бащината си фирма. Спомняше си много добре деня, в който бе отишла да се снима; бе избрала грижливо роклята си, а фотографът ѝ бе казал да намали усмивката, тъй като трябвало да изглежда като „неумолим правен орел“.

Прочете надписа под снимката: „Елизабет Рос, заподозряната бегълка“.

Сега си спомни: по време на телефонния разговор, Питър ѝ бе казал, че са писали за нея във вестниците. Тогава това ѝ бе прозвучало някак си абстрактно. Но сега, като видя насреща собственото си лице, усети болезнено реалността.

Премести поглед към написаното под фотографията на Джак и Джоуи. „Алис Лин Картър, радикал от шейсетте години, известна под името Лайза Мартин, се предава, след като се е укривала в продължение на три десетилетия, придружена от адвокатския екип Джак Рос и Джоана Рос, баща и дъщеря.“

Какво, по дяволите, ставаше? Сестра ѝ беше в Ню Йорк и работеше отново заедно с баща им?

Сервитьорката донесе плодовата салата и английските кифлички. Елизабет намести вестника така, че да може да прочете историята от началото, като същевременно започна да се храни.

След като свърши, остави вестника и впери невиждащ поглед в пространството пред себе си. Тази Лайза Мартин една от жените, с които се бе сприятелила Джоуи в Монтана ли беше? Струваше ѝ се, че чува разказа на майка си за това какви прекрасни приятелки си била създавала Джоуи там на Запад, наистина интересни жени. Е, тази жена определено беше интересна.

Запита се дали баща ѝ не бе привлякъл Джоуи като ѝ бе казал, че има нужда от професионалната ѝ помощ сега, след като Елизабет бе напуснала сцената. Отхвърли веднага тази възможност. Въпреки даденото обещание, сестра ѝ никога не би се върнала в Ню Йорк само защото Джак я е помолил. Очевидно бе дошла, тъй като искаше да помогне на тази Лайза.

Намръщи се. Лайза Мартин не бе единствената, която се нуждаеше от нейната помощ. Джоуи знаеше много повече за майка им от Елизабет. Двете бяха разговаряли редовно по телефона, нещо, което не можеше да се каже за нея самата. Майка ѝ и сестра ѝ бяха наистина близки. Тя бе в състояние в много по-голяма степен от Елизабет да се сети за имената на онези, които евентуално биха желали да навредят на Моли. Сърцето ѝ обаче се сви при мисълта, че трябва да иска помощ от Джоуи.

Вратата на заведението се отвори и тя вдигна поглед. Влязоха двама полицаи и се настаниха на бара, като размениха топли приветствия със сервитьорката.

Младата жена видя отново снимката върху вестника, който бе оставила до лакътя си на масата. Взе го, за да прикрие фотографията и даде знак, че иска да плати. Като опитваше да запази спокойствие въпреки нарастващата си паника, взе бележката и се приближи до касата. Касиерът изсумтя с досада, когато му подаде стодоларова банкнота, но ѝ върна рестото без по-нататъшни коментари. Престори се, че си намества слънчевите очила, но целта ѝ бе да прикрие лявата страна на лицето си, която бе по-близко до полицаите. Сега косата ѝ бе къса и руса, но не знаеше доколко ще успее да заблуди другите.

Нима съм толкова важна престъпничка, че всички да бъдат нащрек за мен? — запита се тя. Макар вече да знаеше отговора. Снимката ѝ се бе появила в най-големия вестник на града; нещо повече, сега прожекторите щяха да бъдат насочени още по-упорито към нея заради случая, в който се бяха намесили баща ѝ и сестра ѝ. Щяха да ги дават непрекъснато в новините; именно по този начин Джак манипулираше винаги подобен род дела. А това означаваше, че вестниците нямаше да оставят на мира и самата нея нито за миг. Дори тя не можеше да отрече, че всичко това представляваше една наистина впечатляваща история: бащата работеше с едната си дъщеря, докато другата бе избягала, тъй като бе заподозряна в убийството на майката.

Излезе от кафенето възможно най-бързо, като се стараеше да не привлича вниманието на хората вътре. Какво си бе мислила, като избяга. Сега ѝ се струваше невъзможно да се измъкне успешно от цялата тази каша.

Тръгна по непознатите улици. Рядко бе идвала насам, в тази част на центъра на града, където се отбиваше само от време на време в някой ресторант или галерия. *Не трябваше да позволя светът ми да се смали дотолкова* — помисли си Елизабет. Бе успяла да се поотпусне малко, докато се взираше в заплетените релефи по сградите и изложените по витрините стоки.

Погледна напред, хлъцна и за малко не се спъна. Право срещу нея се приближаваше Майра Конел. Двете бяха близки по време на следването и макар по-късно пътищата им да се бяха разделили, доста често се бяха натъквали една на друга при едно или друго събитие. Не вярваше, че слънчевите очила и боята щяха да попречат на Майра да я познае.

Обърна се рязко и стъпи на бордюра, при което една кола за малко не я отнесе. С лудо биещо сърце пресече улицата и спря пред магазин за дрехи втора употреба; взря се във витрината с вид на очарован от гледката човек. Очакваше всеки момент да усети върху рамото си ръка или да чуе как бодър глас я повиква по име. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да се осмели да се обърне. Майра бе продължила по пътя си и бе почти достигнала следващия ъгъл. Очевидно не я беше видяла. *Благодаря ти, Боже* — помисли с облекчение младата жена.

Облегна се на стената, разтърсена до мозъка на костите. Това наистина бе едно изключително неприятно и непознато до този момент преживяване — да бяга ужасена от приятелите си. Отново осъзна доколко е самотна и тази мисъл я прониза. Безброй бяха непознатите хора, които можеха да направят връзката между снимката във вестника и лицето ѝ, но това бе твърде невероятно. Внезапно бе осъзнала обаче, че в този град я познаваха стотици хора, както приятели, така и колеги и познати, и всички те можеха да я познаят незабавно. Те несъмнено знаеха, че полицията я търси. Не беше достатъчно да се установи в друг квартал и да се надява да има късмет. Трябваше да предприеме по-радикални мерки.

Обърна се и погледна отново към магазина за дрехи втора употреба. Върху един стол на витрината бяха метнати небрежно боядисани тениски и ярко оцветени мънистени огърлици. Двете кукли манекени, които изглеждаха така, сякаш стояха тук вече от двайсетина години, бяха със смачкани кадифени якета, широки панталони чарлстон и шапки с големи пера. *А, шейсетте години* — помисли си Елизабет. Отвори широко тежката врата и влезе в магазина. Беше тъмен и безрадостен.

Кимна леко на човека зад щанда, облечен целият в черно и с две огромни халки на лявото ухо. Пишеше нещо и не ѝ обърна внимание. Този факт ѝ допадна. Започна да рови из дрехите.

Облече едно избеляло зелено яке и се огледа в тясното, високо огледало в задната част на претъпкания магазин. *Довиждане, Калвин... Джорджо... Дона* — помисли си тя и я напуши смях. Промяната беше учудваща. Комбинацията от изрусените, неравно подстригани коси и якето ѝ придаваха вид на съвсем друг човек, чието място действително беше на юг от Четиринайсета улица.

Погледна към написаната на ръка цена на етикетчето, прикрепено към ръкава на якето. Двайсет долара. Внезапно видя в съзнанието си своя огромен стенен гардероб, пълен със скъпи костюми и копринени блузи, плисирани панталони и тесни рокли без ръкави. *Крайно време беше да сменя десена* — помисли си младата жена, като оглеждаше петното върху единия ръкав; стана ѝ смешно като осъзна, че действително мислеше така. Странно, но в това яке имаше нещо, което действаше прекрасно освобождаващо.

Това е новото ми аз — рече си тя и се приближи до полиците с дънки. Избра три чифта и отиде зад завеската, която прикриваше тясното местенце, изпълняващо ролята на пробна. Онези, на които се спря, бяха скъсани на дясното коляно и на лявото бедро. Сгъна морскосиния панталон, с който бе дошла, и го пъкна под мишница, преди да излезе от така наречената пробна. След това избра чифт черни боти и някакви дълги месингови обици.

Издокарана с новите си придобивки, избра една трикотажна раирана пола с цип отпред и дълга, фина блуза на цветя. Докато чакаше на касата да ѝ върнат рестото, забеляза редицата старомодни очила; премери набързо няколко и избра един чифт. Остана изумена от промяната във външността си, създадена от тънките рамки и сините пластмасови стъкла.

— Ще взема и тях — заяви тя.

Излезе от магазина и продължи нататък по улицата. Усещането, че е съвсем друг човек ѝ поддейства освобождаващо. Отражението си, което видя в една витрина, я накара да спре и да се вторачи в него. Не можеше да се познае. Елизабет Рос беше изчезнала.

Приблжиха двама млади мъже, вероятно на около двайсет и три-четири години, и подсвирнаха с възхищение.

— Хей, сладурано — подхвърли единият, като се разминаха, очевидно, без да очаква отговор.

Остана неподвижна още известно време. Едва когато се сети, че така може да привлече вниманието, си наложи да се помръдне. Ботите създаваха съвсем различно усещане от обичайните обувки с високи токове. Забеляза, че се движи по-бързо.

Ще се върне ли някога Елизабет? — запита се тя. — *Ще може ли да го направи?*

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На вратата се звънесе настойчиво.

— Идвам!

Джак се спусна към входа, като същевременно измъкна портфейла от джоба си. Това трябва да беше човекът, който носеше поръчания от магазина алкохол. Измъкна три банкноти по двацет долара и отвори широко вратата.

— Изненада!

Лицето на Рийда Матайъс бе озарено от усмивка, а гласът ѝ звучеше весело.

Той я съзерцаваше, неспособен да говори.

— Видях долу във фоайето човека от магазина и предложих аз да отнеса пакета. — Подаде му голяма торба от кафява хартия; бутилките издрънчаха. — Платила съм за тях, не се притеснявай.

— Рийда — измърмори разсеяно Джак, като надникна, за да се увери, че в чантата бе сложено точно това, което беше поръчал. — Какво, за Бога, правиш тук?

Тя влезе в антрето, без да чака покана.

— Чай и симпатия. За да те утеша, разбира се. Преживя доста ужасен период.

Той обаче не си направи труда да отговори. Вместо това влезе в дневната и си наля от уискито. Гостенката му го последва.

— Остави на мен — рече успокояващо тя и пое торбата от ръцете му.

Той я проследи с поглед, докато тя отвори бутилката и извади две чисти чаши от барчето. Беше с къса червена пола и тясна бяла копринена блуза и яркочервени обувки с високи токове. Това бе нейната представа за сексапилен тоалет, осъзна като през мъгла Джак. Какво, по дяволите, бе замислила? Искаше му се да я види как си тръгва, и то веднага. Да го остави в ръцете на алкохола, вцепенението и вечното главоболие, с които бе свикнал.

— Едно за теб и едно за мен — заяви бодро тя, като му подаде една от чашите, които бе напълнила току-що. — Рийда е тук, така че не е нужно да се тревожиш за каквото и да било. Аз ще се погрижа за теб.

Джак знаеше, че трябва да прикрие раздразнението си, но не му пукаше.

— Рийда, не съм те канил тук. Предпочитам да бъда сам.

Тя го изгледа обидено.

— Джак, исках само да помогна. — И додаде с престолено срамежлив тон: — Вече си сам през цялото време. Няма ли да е хубаво да имаш отново край себе си жена?

Той отпи голяма глътка от чашата си.

— Не.

— Знам, че си разстроен. — Приблужи се и постави длан върху ръката му. — Но аз мога да ти помогна. — Сега вече гласът ѝ прозвуча многозначително. — Моля те, позволи ми да го направя. Винаги съм искала.

Домакинът ѝ се отдръпна отвратен назад.

— Не знам какви точно са намеренията ти, но искам да бъда пределно ясен: ти не ме интересуваш. Никога не си ме интересувала. И няма да ме заинтересуваш.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Точно така. — Сега вече в главата му като че ли биеха чукове. Замасажира буйно слепоочията си. — Дребните ти флиртове отидоха на вятъра. Опитай някъде другаде.

И се обърна, като се питаше дали натопена в гореща вода и добре изцедена кърпа щеше да облекчи болката в главата му. Изведнъж Рийда заговори, или по-скоро — изпищя. Изумен, той се обърна към нея.

— Как се осмеляваш! Имаш шанса да бъдеш с мен, а ти ме отблъскваш, сякаш съм някоя малка уличница? Знаеш ли колко много мъже биха дали всичко, за да се намират в момента на твоето място?

Малцина избощо биха дали нещо — прииска му се да отговори. Даваше си сметка обаче, че не трябваше да бъде толкова груб с нея. При нормални обстоятелства никога не би говорил така с нея. Знаеше прекрасно, че само ще си създаде неприятности, ако я настрои срещу себе си. В този момент обаче наистина не му пукаше какво щеше да стане с Рийда или с работата ѝ във фирмата.

— Рийда, сега вече можеш ли просто да си отидеш? — попита уморено Джак. — Съпругата ми е мъртва. Нито ти, нито който и да било друг ме интересува.

— Да, съпругата ти си отиде — отвърна Рийда, като закима буйно с глава. — Следователно вече нищо не ни пречи да бъдем заедно. Това е моето желание. Както и твоето, знам това много добре. — Тръгна към него. — Аз съм прекрасна любовница, Джак. Ще направя за теб неща, които знам, че съпругата ти не би сторила и насън.

Той я изгледа втренчено.

— Да не си се побъркала?

Рийда спря на място.

— Не отказваш, нали?

— Отказвам, и то без никакво съмнение — озъби се той. — Повдига ми се от това. Моля те, напусни дома ми.

Очите ѝ започнаха да мятат светкавици.

— Допускаш голяма грешка. Не можеш да ме изхвърлиш току-така. Няма да го допусна. — Сви длани в юмруци. — Никой мъж не ми отказва. Никога.

С някакво отдалечено ъгълче на съзнанието си Джак разбра, че реакцията на тази жена би трябвало да го поуплаши. В този момент обаче единственото му желание бе да я види да излиза.

— Съпругата ми е мъртва. А сега би ли ме оставила?

Лицето на Рийда се сгърчи.

— Тази кучка. Тя не направи нищо за теб. Ако бях твоя съпруга щях да идвам всеки ден в кантората и да се старая да отгатвам как мога да ти помогна да направиш живота си по-добър и по-лесен. Тя не направи поне едно нещо за теб, дяволите да я вземат.

Това вече беше прекалено. Джак я хвана за ръката и я помъкна грубо към вратата.

Дори и пиян бе значително по-силен от нея. Въпреки съпротивата си, Рийда не успя да се измъкне.

— Ще се престорим, че това не се е случвало — заяви той, преди да я изблъска навън в коридора.

— Не, не, само ти си мислиш, че това е приключило. — Гласът ѝ прозвуча омиротворяващо и изражението ѝ омекна отново. — Не

трябваше да насилвам нещата. Извинявай. Но ще дойда тук пак, когато бъдеш готов.

Джак не си направи труда да отговори. Затвори вратата. А винаги си бе мислил, че Рийда е страхотен адвокат. И какво се бе оказало сега? Очевидно тя не беше напълно нормална.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ето я и нея.

Елизабет знаеше, че трябва да се раздвижи, да пресече улицата и да отиде при Джоуи, но просто не можеше да се накара да направи първата крачка.

Хайде — сгълча се тя. — Нейната помощ ти е необходима, колкото и неприятно да ти е да го признаеш. Освен това, ако не го направиш сега, утре отново ще трябва да чакаш тук появата ѝ.

Перспективата още една вечер да трябва да се разхожда напред-назад по алеята срещу фирмата на баща си бе достатъчно неприятна, за да я накара да се раздвижи. Пресече забързано улицата. Сега вече сестра ѝ вървеше само на няколко крачки пред нея; вероятно целта ѝ беше спирката на метрото.

Джоуи носеше кожена чанта, натъпкана с папки и други книжа. Беше със семпла морскосиня рокля и обувки със същия цвят. Елизабет сведе поглед към бялата тениска и тензухената пола, които бе купила от магазина за дрехи втора употреба, както и към провесената на рамото кожена торба с дълги ресни; усмихна се при мисълта, че сега двете си бяха разменили ролите. Знаеше колко мрази сестра ѝ да се облича по подходящ за един корпоративен адвокат начин. Цялата тази работа несъмнено бе истинско мъчение за нея.

Когато завиха на ъгъла Елизабет усети, че сега ѝ се предоставяше много добра възможност да я заговори. Малко пред тях се виждаше отворената към входа на жилищна кооперация врата. Хвана сестра си за ръката и я дръпна в тъмния вход.

— Хей...

Джоуи понечи да извика, изгубила равновесие, но като видя кой я бе хванал, сподави възклицанието си. В продължение на няколко минути се взира безмълвно в жената пред себе си.

— Елизабет?

— Да, да, аз съм — побърза да отвърне тя. — Трябва да поговорим.

— Божичко, с какви коси си само! — Огледа дрехите ѝ. Взря се в старомодните очила и се усмихна. — Да не би да живееш насам и да си изсkochила с домашните си дрехи?

— Много смешно.

Елизабет си напомни да не се заяжда с Джоуи, а да кара по същество.

Сестра ѝ от своя страна внезапно сякаш си спомни причината за това облекло.

— За Бога, защо изчезна така? Да не си си изгубила ума? А сега ми се разхождаш като някоя побъркана в тези дрехи. Те ще те разпънат на кръст, ако те хванат.

— Слушай — възкликна настойчиво Елизабет, — наистина имам нужда от твоята помощ.

— Знаеш, че с тази постъпка ти потвърди вината си пред целия свят. Да избягаш, е равносилно на признаване на вината.

Елизабет не отговори.

— Елизабет? — Сега сестра ѝ изглеждаше объркана. — Ти не си... нали не си? Искам да кажа, възможно ли е ти...

Младата жена я съзерцаваше студено.

— Би трябвало да те зашлевя за това.

Джоуи я погледна смутено.

— Извинявай. Искам да кажа, не съм помислила и за момент, че би могла наистина... Но ти знаеш, че не можеш просто да избягаш и да накараш всички да си кажат: *О, да, цялата работа е от ясна по-ясна.* След подобна постъпка вече никой няма да те сметне за невинна.

— Виж, не мога да остана дълго тук. — Елизабет се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава. — Ето от какво имам нужда.

Лицето на Джоуи придоби сурово изражение; сестра ѝ не бе благоволила дори да отговори.

— Ти беше много по-близка с мама от мен — продължи Елизабет.

— Така ли мислиш? — отвърна саркастично Джоуи.

Елизабет не обърна внимание на хапливата забележка.

— Направи ми списък с имената на хората, които биха искали да я наранят, да ѝ отмъстят или нещо от този род. Знаеш какво имам предвид.

— Полицията вече ме пита за това.

— Не ме интересува какво е питала или не е питала полицията — възкликна с досада младата жена. — Те ме мислят за виновна, така че няма да се занимават с никой друг. Трябва да открия истината, преди да са ме хванали, тъй като след това ще забравят за тази работа. Казала ли си им за някой, който си заслужава да огледат по-добре?

Сестра ѝ сви рамене.

— Мисля, че не. За никой не съм се сетила.

— Е, помисли по-добре. Ще те чакам, да речем на същото това място, утре вечер в девет, и бих искала да ми дадеш приготвен списък. Всичко, за което се сетиш.

— Но това е смешно. Ти си една отегчителна нюйоркская адвокатка, а не детектив. Не знаеш как да откриеш един убиец.

На Елизабет ѝ се прииска да я разтърси здраво.

— Добре, нека поставим нещата по този начин. Колкото по-скоро ме оправдаят, толкова по-скоро ще се върна в „Рос, Дженингс“. И тогава ще можеш да се махнеш от Ню Йорк, което, сигурна съм, нямаш търпение да направиш.

— Абсолютно вярно. Но първо трябва да свърша една работа за една приятелка.

— Една работа ли? Четох вестниците, Джоуи. Революционерката, обвинена в убийство ли имаш предвид?

Сестра ѝ застана неподвижно.

— Точно така.

— Е, може би тя ще ми даде няколко съвета относно това как да живея като бегълка. — Елизабет сви рамене. — Със сигурност ще имам нужда от тях.

Раздразнена, Джоуи понечи да каже нещо, но се отказа, след като размисли върху току-що казаното от сестра ѝ.

— Какво, по дяволите, правиш?

— По-добре да не знаеш. Достатъчно е да кажа, че сега плащам в брой. Но нямам документи за самоличност, тъй като трябва да използвам фалшиво име. Като в роман на Кафка.

— И кое е това име?

Елизабет я изгледа скептично.

— Какво значение има?

— Любопитна съм.

— Добре. Стейси Хюбърт.

— Стейси Хюбърт. — Издиша шумно въздуха от гърдите си. — Божичко, това е пълна лудост.

Елизабет постави длан върху ръката ѝ.

— Ще ми помогнеш ли? Моля те. Не казвай на никого, че си ме видяла и изготви въпросния списък.

Джоуи поклати отвратено глава.

— Направи ме съучастничка. Страхотно.

— Ще го приема за „да“. — Младата жена се усмихна. — Как е татко?

Сестра ѝ присви очи.

— Както винаги татко е добре. Запътил се е към гроба с това пиене, но все още успява да се представя за велик защитник. Не знам как си се примирявала толкова време с това му поведение, още по-малко — с некачествената му работа вече от години.

Усмивката изчезна от лицето на Елизабет. Тя се обърна с намерението да си върви.

— Утре вечер в девет — рече троснато тя на раздяла.

Чу как Джоуи измънка:

— Да, да, да.

Елизабет скърцаше със зъби, докато пресичаше тичешком улицата. По дяволите сестра ѝ. Питаше се дали можеше да постъпи толкова долно, че да не дойде. Тя бе последният човек на Земята, от когото би желала да зависи. Но бе може би единствената, способна да я спаси от този кошмар.

Не ме предавай, Джоуи — молеше се наум тя. — Не е възможно да ме мразиш толкова, че да съсипеш целия ми живот. Поне се надявам да е така.

Тръгна към центъра на града. Преди да вземе в ръце списъка на сестра си, искаше да провери онази, която подозираше сама. Баща ѝ може би смяташе непохватните аванси на Рийда Матайъс за плоски, дори и глупави, но Елизабет виждаше нещата по друг начин. Беше забелязала как Рийда наблюдава Джак, когато минеше край нея, начина, по който накланяше на една страна глава и го съзерцаваше по време на работните срещи. Цялото ѝ поведение в негово присъствие ѝ се струваше странно. Особено я смуцаваше случаят, когато я бе чула да отменя поръчката за изпращането на цветя за Моли.

Беше се сетила за Рийда като за възможна извършителка едва една нощ, когато бе лежала във вилата в Мейн, неспособна да заспи. Оказа се изненадващо лесно да си представи как тази жена решава да премахне Моли от пътя си, за да освободи Джак. Представи си дори как Рийда отива в апартамента на родителите ѝ и застрелва Моли. *Може би преувеличавам онова, което виждам в поведението ѝ — размишляваше тя, — но тогава, за цветята, бях решила, че съм прекалено подозрителна, а се оказа, че съм била права.*

Вдигна поглед; установи с изненада, че вече се движеше по Двайсет и трета улица. Бързаше напред, носена от тълпата. Пред нея вървяха майка и дъщеря; очевидно малкото момиче беше облякло дрехите си за тренировките по балет. Отзад не можеше да се прецени точно, но Елизабет предположи, че детето е на шест-седем години. Беше с бяло трико и бяла пола, с розови чорапогащник и гуменки. През рамото си бе праметнало розова раничка с рисунка на котка. *Несъмнено балетните ѝ пантофки са вътре* — помисли си младата жена, като наблюдаваше как майката праметна ръка върху раменете на дъщеря си и, като се усмихна, се наведе да я целуне по темето, докато вървяха.

Спомените я върнаха към балетния ѝ рецитал, когато бе на единайсет години. Бяха ѝ дали соло и след като го изтанцува, баща ѝ се бе приближил до края на сцената, за да ѝ подари букет от рози с дълги дръжки, увити в целофан и завързани с широка розова пандела. Това бе незабравим момент. Майка ѝ, неспособна — или, както бе смятала тогава Елизабет, нежелаеща — да напусне къщата, естествено го бе пропуснала. По-късно, когато с баща ѝ се бяха прибрали, Моли я очакваше, за да я поздрави. Момичето бе опитало да избяга от разтворените ѝ обятия, но майка ѝ все пак се бе навела и, също като жената пред нея, я бе целунала по темето. Струваше ѝ се, че може да се види, стиснала здраво цветята, облечена в светлосинята си балетна рокля, с прибрана на топка коса, украсена с миниатюрни бели цветчета. Едвам бе изтърпяла целувката на майка си и бе побързала да се качи в своята стая.

Определено никога не съм била особено мила с теб, мамо — помисли си с натежало сърце тя. — А откакто си умряла все още не съм плакала за теб.

Целта ѝ се намираше пред нея. „Кийстрок“ беше компютърен бар, място, където човек можеше да хапне нещо, седнал пред компютър. Беше чула за него от една жена по време на игра на тенис преди няколко месеца. Както бе обяснила тя, ако човек желаше да общува, можел да поговори с хората около себе си. В противен случай можел да мълчи като пън и да се забавлява както реши. Точно от таква анонимно занимание имаше нужда сега Елизабет.

Влезе вътре. Заведението беше пълно с народ и шумно. И това бе напълно естествено, тъй като по това време хората излизаха от работа. Не беше избрала най-подходящия момент. Тръгна към задната част. Мина покрай бара към редицата компютри, поставени върху дълъг тезгях до стената. Посетителите, седнали върху високи табуретки, бяха погълнати от картините и думите върху екраните пред себе си. Не искаше да рискува, като остане дълго на едно толкова многолюдно място в очакване някой от компютрите да се освободи. Може би беше по-добре да се върне отново по-късно.

Обърна се да излезе и забеляза, че някакъв човек я наблюдава. Той стоеше само на няколко крачки от нея, с бира в ръка. Беше облечен с дънки и дънкова риза, а кестенявите му коси бяха хванати на къса опашка. Беше изумително красив. Сивите му очи я пронизваха. Младата жена усети, че стомахът ѝ се сви, когато ѝ се усмихна небрежно.

— Нищо чудно, че не желаете да чакате — рече той достатъчно силно, за да го чуе. — Отворено е цяла нощ.

Елизабет се обърна; не искаше да му даде възможност да я огледа — и без това бе видял предостатъчно. Макар да бе прекалено късно, тъй като очевидно той вече бе я разгледал на воля. Излезе забързано и продължи нетърпеливо към усамотението и сигурността на наетата под наем стая. Обърна се, за да се увери, че не я следва. Не видя никой.

Чувстваше се по-добре като вървеше; не искаше да бъде хваната в капан, докато се вози в автобус или такси, където някой можеше да доложи за нея, преди да бе разбрала какво става. Всекидневието ѝ бе досега толкова заето, че не ѝ бе оставало кой знае колко време да ходи пеш между следващите една след друга срещи. А това занимание ѝ бе наистина изключително приятно дори при тези обстоятелства. „Отсега нататък ще ходя повече пеш“ — реши тя. Веднага след това обаче се

усмихна мрачно. Стига „отсега нататък“ да включваше нормални дейности като ходене на делови срещи. Вече ѝ се струваше, че старият ѝ начин на живот бе потънал безвъзвратно в миналото.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джоуи стискаше жълтия лист хартия в ръка, докато вървеше по тъмната улица. Списъкът, за който я бе помолила сестра ѝ, се бе оказал доста кратък. Бяха ѝ нужни само няколко минути, за да напише малцината, които според нея биха могли да желаят злото на майка им. Сега отново се натъжи, като погледна към крайно ограничения брой имена. За първи път си даваше сметка с колко малко хора е била всъщност близка Моли, особено по времето, когато двете с Елизабет бяха живели все още при родителите си. Трябваше да се задоволи с мисълта, че поне през последното десетилетие животът на майка ѝ бе станал по-пълнен и по-щастлив.

В шест часа трябваше да отиде в офиса на федералния прокурор, за да провери нещо във връзка с делото на Лайза Мартин. То ѝ бе отнело повече време, отколкото бе предполагала, и вече бе станало девет часа. Щеше да стигне навреме за срещата със сестра си. Надяваше се тя да дойде. Не смееше да мисли какво щеше да означава, ако не се появеше.

Усети, че потръпва от страх, докато се приближаваше към сградата. *Колко странно* — помисли си тя. Стотици пъти вече беше ходила в „Рос, Дженингс“, но сега внезапно тази дейност я изпълваше с напрежение. Взираше се в минавачите с усещането, че знаят за предстоящата ѝ среща с една преследвана от закона бегълка. *Ставаш смешна* — смъмри се Джоуи. След като се увери, че никой не я наблюдава, се шмугна във входа, където я бе придърпала тази сутрин сестра ѝ. *Но къде е тя?* — запита се с досада младата жена.

Облегна се на тухлената стена. *Божичко* — помисли си тя, — *не мога да определя дали това е по-необичайно, отколкото страшно или по-скоро страшно, отколкото необичайно.* Опита се да измисли нещо, което да намали напрежението ѝ, но така и не достигна до никаква идея. Тъй като не се сещаше за нищо по-добро, повдигна ръкава и погледна часовника си. Беше точно девет. Очевидно в тревогата си бе

дошла малко по-рано. Щом вдигна очи, забеляза сестра си, която се приближаваше откъм другата страна на улицата.

— Очакваш ли някого?

Джоуи се обърна стресната и видя пред себе си своя най-голям кошмар — Гари Маккълou, застанал само на няколко крачки от нея. Стоеше на тротоара и пред него се разкриваше прекрасна гледка към улицата, ако решише да се възползва от нея. Мозъкът ѝ заработи трескаво. Без да губи и секунда тя тръгна и спря точно пред него. След това се приближи с още една крачка и впери очи право в неговите. Постави дискретно ръка зад гърба си и започна да маха с нея, като се молеше Елизабет да разбере сигнала ѝ.

— Е, със сигурност не очаквах теб — заяви тя, като печелеше време, за да измисли някакво правдоподобно обяснение за престоя си в тъмната алея в този час на нощта.

Само след няколко секунди вече беше готова.

Отвори дамската си чанта, започна да рови из нея и най-сетне намери онова, което търсеше — смачкана кутия „Марлборо“.

— Очаквам също така цигарите да не доведат до появата на рак. Уви, моите колеги и управата на сградата не споделят оптимизма ми, така че не разрешават пушенето в там. — Бръкна отново в чантата, този път за кибрита. Знам, някои гледат на това като на ужасна привичка, но аз вече гледам на пушенето като на подтик да се излиза навън. Като се има предвид, че прекарвам цялото си време в помещения, трябва да съм благодарна на новите разпореждания, благодарение на които сега вече излизам доста по-често.

Маккълou пое кибрита от ръцете ѝ и ѝ запали цигарата. Младата жена пое възможно най-плитко въздух, но не чак толкова, че да привлече вниманието му с този факт. В действителност бе спряла да пуши още преди няколко години и кутията бе стояла в чантата ѝ през всичкото това време. Държеше цигарите там, защото смяташе, че ще има по-голям успех, ако не се чувства лишена от тях. И това бе дало желания резултат. *Досега* — помисли си тя, тъй като усещането на дима в дробовете ѝ достави огромно удоволствие. — *Три години отидоха на вятъра.*

— Не мислех, че пушиш — заяви детективът, като я наблюдаваше как дърпа отново, този път — по-дълбоко.

Тя го изгледа цинично.

— Би трябвало да обръщаш внимание на подобни грешчици. Това би могло да означава, че грешиш по отношение и на други неща.

Беше застанала умишлено точно срещу него, за да му препречи гледката. Сега, като се надяваше нещата да са се развили по възможно най-добрия начин, се отмести леко встрани. Ако Елизабет наблюдаваше, щеше да види лицето му и да разбере, че трябва да стои надалеч. Номерът беше да даде възможност на сестра си да види ченгето, но не и обратното. Като се държеше колкото се може поестествено, тя впи очи в неговите. Най-добрият ход бе да отвлече вниманието му.

— Какви неща например? — попита той в отговор на нейния коментар.

— Ами — отвърна тя; изпита облекчение, че той очевидно поддържаше с радост разговора си с нея, — за мен, за сестра ми, за адвокатите като цяло. — Започна бавно да се придвижва на изток, подалеч от мястото, където Елизабет може би се намираше все още. — Както виждам не изпитваш особени симпатии към хората с моята професия.

Той спря и за момент ѝ се стори, че знаеше точно какво се опитваше да направи тя. Но, след като се огледа, впери отново очите си в лицето ѝ. „Елизабет сигурно е забелязала сигнала ми и е изчезнала“ — помисли си тя и си отдъхна.

— Защо си толкова сигурна, че съм така негативно настроен? — попита той, като тръгна редом с нея.

Джоуи се разсмя, с което изненада дори самата себе си.

— Божичко, нима мислиш, че това може да има нещо общо с последното ти изпълнение: да ме преследваш в девет часа през нощта, за да видиш дали няма да извърша нещо нередно?

Гласът ѝ прозвуча странно свенливо. Ако обаче трябваше да флиртува с него, за да го задържи до себе си, тогава щеше да флиртува. Последното ѝ желание бе да го остави да си тръгне по пътя и да се натъкне на сестра ѝ, където и да бе отишла.

— Защо реши, че те преследвам? Нима е невъзможно да съм имал някаква работа наоколо? Може би някъде насам имам апартамент, където ме чакат съпруга и шест деца.

— И така ли е наистина?

Изуми се, като установи, че действително искаше да разбере.

Маккълору повдигна едната си вежда.

— Кое? Дали имам работа насам или дали имам съпруга?

— Онова, което ме заинтригува, бяха шестте деца. — Обичайният ѝ цинизъм се бе възвърнал. — Толкова много енергия. Доста натоварена работа. Безчет игри на футбол и диктовки за правопис.

— Ами седмиците в Дисниленд — додаде той, като очевидно се забавляваше. — Новите обувки на всеки два-три месеца и постоянните посещения при ортодонта.

— И така, на колко години са?

Наблюдаваше го неуверено; не знаеше дали говореше сериозно или се шегуваше.

Детективът разпери пръсти, сякаш се готвеше да прави някакви сметки, а след това поклати глава, неспособен да си спомни.

— Всичките са на възраст между единайсет и тринайсет.

Младата жена се усмихна.

— Което означава, че или имаш близнаци и тризнаци, или — най-изтощената съпруга в Америка.

Той поклати глава.

— Нямам съпруга. Всичко сам. Първи подобен случай в историята.

Джоуи се усмихна.

— За момент наистина ти повярвах. Особено ми допадна като си ви представих всичките натъпкани във вана, как си давате поръчките през прозорчето на някой „Мак драйв“.

Маккълору се засмя на глас.

— Нямам съпруга. Нито деца. Нито вана. — Огледа тъмната улица, осветена от рекламите на няколко ресторанта и бара, повечето от които изглеждаха доста елегантни и изтънчени. — И най-вече — никакъв „Макдоналдс“. — Докосна я леко по лакътя, като я поведе към някакъв малък, очевидно скъп ресторант, само с един красив знак над входа. — Защо, за Бога, някой би отишъл в заведение за бързо хранене в Ню Йорк?

Джоуи издърпа лакътя си и спря.

— Като че ли ме водиш някъде. Не трябва ли да си извикам адвоката?

Той продължи напред, отвори вратата и я последва през нея.

— Ти си адвокатът. Между другото, това заведение е известно със суровите си меса. Като адвокат би трябвало да си падаш по тях.

От години тя самата си бе правила шегички с адвокатската професия, но сега не ѝ бе особено забавно тя да бъде мишената. Прииска ѝ се да го обиди на свой ред и да го остави. Но не смееше да го направи. Ако си тръгнеше, може би той също щеше да излезе, а вероятността да се натъкне на Елизабет все още не бе изчезнала напълно. Затова го последва към изненадващо просторното пространство и зае мястото в близост до стената, което ѝ посочи.

— Здравей, Гари — провикна се от другия край на помещението един рус, набит сервитьор.

— Сам, запознай се с Джоана — отговори спътникът ѝ.

Джоуи осъзна, че не той, а тя бе побързала да направи погрешно заключение.

— Значи всъщност това е била твоята цел — заяви тя, като го погледна право в очите. — Ти изобщо не си ме преследвал.

— Точно така.

— Е — рече тя и избута назад стола си, — в такъв случай аз тръгвам да върша онова, което си бях намислила, преди да те срещна.

Младият мъж се присегна и я хвана за ръката, като по този начин я принуди да седне отново.

— Недей. Много е тъжно да се храниш сам, дори в позната обстановка.

Тя отстъпи, макар и неохотно.

— Какво ще поръчатے? — попита сервитьорът, като се приближи към тях с бележник в ръка.

Маккълоу отговори пръв.

— Бърбън за мен и...

Наклони глава към своята сътрапезница.

— Диетична кола — отвърна тя, но веднага след това промени намерението си. — Червено вино, което и да е от тези, от които може да се поръча по чаша.

— Звучи страхотно. Я донеси една бутилка „Каберне Совиньон“ за двама ни. Забрави за бърбъна.

Джоуи не беше убедена, че идеята да пие алкохол бе особено добра. Откакто се бе преселила в Монтана, почти не бе докосвала алкохол. Там водеше здравословен и трезвен живот. В присъствието на

Гари Маккълору обаче се чувстваше нервна. Все още не бе сигурна, че тази вечер не я бе преследвал. Освен това той бе прекалено привлекателен. Може би все пак виното не беше чак толкова лоша идея, реши в крайна сметка тя.

След минути Сам сервира виното заедно с няколко апетитни мезета, които изобщо не бяха поръчвали.

— Тук ям по много — обяви полицаят, като забодне миниатюрно парченце сирене пармезан и го пхна в устата си.

Младата жена усети, че нейната уста започва да се пълни със слюнка. Сети се, че не бе хапвала нищо от закуска. Посегна колебливо и набодне парченце керевиз.

Сътрапезникът ѝ се усмихна.

— Опитай мидите. Страхотни са.

Тя вдигна ръце.

— Дай ми малко време. Още не съм сдъвкала керевиза.

Маккълору поклати глава.

— По-добре побързай. Скоро ще донесат още доста неща и всичко е извънредно вкусно.

Разбира се, само след минути Сам бе отново до тях с огромно плато. Джоуи погледна смаяна към изобилието от меса и риба, които им предлагаха. Агнешките пържолки бяха обкръжени от печени скариди, тънки резенчета филе миньон, алангле и ивици телешки дроб.

— Да не би да си поръчал всичко това, докато съм била изпаднала за момент в кома? — попита тя и отпи голяма глътка вино.

Сам отговори, преди детективът да бе успял да отвори уста.

— За Гари — само най-доброто.

Отдалечи се и започна да разчиства една съседна маса.

— Помогнах при един грабеж преди две години — обясни Маккълору.

— И дори в момента не беше на работа — провикна се през смях сервитьорът, който очевидно бе подслушвал. И додаде, вече с по-сериозен тон: — Спаси живота на всички в този ресторант, в това число и моя собствен.

— О, да — възкликна шеговито полицаят, — както и на повечето хора в Тибет и Мадагаскар.

Сам се надвесил над тях и поставил за момент длан върху рамото на младия мъж.

— Той рискува живота си и бе прострелян на две места. — Тръгна си отново, но в последния момент се обърна. — А и освен това, винаги настоява да си плати вечерята, което, повярвайте ми, не е нужно да прави.

Младата жена отпи отново и проследи с поглед своя сътрапезник, който напълни отново чашата си.

— Имаш ревностен почитател — отбеляза тя.

— Приятно е да имаш поне един — отвърна той, като я погледна предизвикателно.

— Аз лично нямам нищо против теб — рече тя в отговор на подразбиращото се обвинение. — Ти очевидно си изключително надарен полицай и, между другото — добави шеговито тя, като размаха към него клонче керевиз, — разбираш от хубави меса и сирена.

— Редовно получавам „Оскари“ в това отношение — засмя се детективът. — Така — заяви той, като взе вилицата и посегна към платото, — опитай това и кажи дали си опитвала по-вкусно нещо.

Сложи в чинията ѝ тънък резен полусурово говеждо месо и застина в очакване.

Джоуи го лапна и въздъхна от удоволствие, докато дъвчеше.

— Какво са го правили? — попита тя.

— Това е кулинарна магия — отговори Сам този път от другия край на помещението.

— Освен това интимната обстановка е чудесна — додаде силно Маккълou.

— Определено — измуча сервитьорът.

Младата жена се засмя. Нищо през тази нощ не бе нормално. Вдигна чашата си и отпи. Тя стоеше тук, с намерението да предпази една бегълка, като вечеря с полицаия, който я преследва, пазен на свой ред ревностно от някакъв сервитьор. *Е, Дороти* — рече си тя, — *струва ми се, че вече наистина не си в Монтана.*

— Какво правиш във връзка с Констънс Тръгл? — попита Маккълou и наистина успя да я изненада.

Нямаше представа, че той знае за журналистическите ѝ занимания.

— Подготвила съм доста отговори за следващия месец — отвърна тя.

Детективът поднесе хапка агнешко месо към устата си.

— Много е хубава твоята рубрика — заяви той, след като преглътна.

— Не съм очаквала, че ти си един от моите читатели.

Изражението му стана почти мрачно.

— Допреди няколко дена не бях.

Внезапно Джоуи разбра какво намеква.

— Което означава, че аз също съм заподозряна.

— Вече не. Направихме справка в авиокомпанията.

Изведнъж я обзе депресия. Колкото и сюрреалистична да беше нощта, действителността се върна ненадейно и грубо.

— Знаеш ли — промълви искрено тя, — сестра ми никога не би направила онова, в което я подозирате.

Той я изгледа замислено.

— За жалост аз не мога да бъда така сигурен в това, както си ти.

— Вдигна чашата си. — Да пием за невинността на сестра ти и за откриването на истинския виновник.

Младата жена се усмихна тъжно, а после вдигна чашата си и изпи съдържанието ѝ до дъно. Маккълору също пресуши своята. Взе бутилката, наля малко на себе си и остатъка сипа на нея. Тя погледна виното и осъзна, че започва да се чувства малко особено. Не пияна, но леко дистанцирана от онова, което става. *Трябва да спра да пия* — реши тя, докато го наблюдаваше как изпразва отново чашата си. Размишленията във връзка с майка ѝ и сестра ѝ обаче бяха пробудили емоциите в нея. Може би бялото вино щеше да я поуспокои. Отпи отново от червената течност, като се наслаждаваше на вкуса му и усещаше отпускащата сила на неговата топлина.

— Знаеш ли, каквото и да се случи, всичко при теб ще бъде наред — заяви той, като прокара палец под долната ѝ устна, точно както бе правила и майка ѝ, за да избърше останалата от прясното мляко следа.

Изненадана от приятните усещания, породени от допира му, тя отблъсна дланта му няколко секунди по-късно, отколкото трябваше.

— Ти не знаеш нищо за мен — отвърна рязко младата жена, унижена от емоциите, които бе предизвикал у нея.

— Възможно е. А може и да не е така.

Сега вече я наблюдаваше напрегнато, без да я докосва, но като че ли попиваше всичко, свързано с нея. Почувства се гола, изложена на показ. Обзе я желание да се озове някъде другаде, където и да е, само не тук. Изправи се внезапно и тръгна нататък, като установи смутено, че не върви особено стабилно.

— Ще те кача в някое такси — рече Маккълou, като побърза да се изправи на свой ред и измъкна припряно портфейла от джоба си.

Измъкна няколко банкноти и ги остави на масата, а след това се приближи до нея и я обхвана здраво през кръста.

— Лека нощ, Гари — провикна се Сам, когато вратата се затръшна след тях.

Вървяха в мълчание един до друг, докато той се оглеждаше за такси. Минаха обаче само две коли.

— Ще можем да хванем такси на Втора — рече той и я поведе натам.

Джоуи потръпна, когато ръката му я обхвана по-здраво около талията. Вместо да я почувства като примка, тя копнееше за допира ѝ.

— Какво искаш? — извика ненадейно тя, като спря и го погледна.

Очевидно изненадан, Маккълou прибра ръка и я погледна на свой ред. Спътницата му се почувства неочаквано празна, с единственото желание да я обхване отново, но след това промени намерението си и поиска да я остави на мира. Видя, че бе прочел объркването, изписано по лицето ѝ. Той вдигна длан, сякаш за да я докосне по бузата. Но след това, в последния момент, я отдръпна.

Младата жена не знаеше какво я бе накарало да постъпи така. Без да съзнава какво прави, придърпа лицето му към своето и почувства топлината на плътните му устни. Ръцете му я обгърнаха, докато отвърщаше жадно на целувките ѝ. Сякаш изпълняваха някакви предварително хореографирани движения, те се движеха заднешком заедно към стъпалата, водещи нагоре към някаква каменна сграда зад тях. Тя усети, че се подпира на ниска циментова стена, докато той продължаваше да пие жадно от устните ѝ.

Неспособна да се сдържа, Джоуи отвърщаше с не по-малка страст, а някаква част от съзнанието ѝ отчиташе широчината на гръдния му кош и на раменете. Усети тръпки в стомаха, когато Гари прокара пръсти през косите ѝ и обхвана в длани тила ѝ, за да я

притисне още по-близко към себе си. Изпъшка, отпусна се на стъпалата и я придърпа със себе си. Сега пръстите му изучаваха тила ѝ, плъзнаха се под яката на сакото, за да докоснат топлината на кожата ѝ.

Преди да бе разбрала какво става, и двамата се бяха изтегнали върху стъпалата. Беше шокирана от откритието колко ѝ харесва да усеща неговите крака около своите и как изпитваше абсолютна сигурност под тежестта на тялото му. Осъзна, че му помага, когато той пъкна длан под бялата колосана блуза, която бе облякла тази сутрин и започна да я измъква нетърпеливо от полата ѝ. Пръстите му се спряха върху стомаха ѝ, а след това се плъзнаха към извивката на едната ѝ гърда. Младата жена почти не осъзнаваше какво прави той; просто искаше още.

— Ще ни арестуват — промълви Маккълou; гласът му бе пресипнал от желание, когато най-сетне успя да отдели устните си от нейните.

Джоуи не можеше да му позволи да спре; вместо това посегна към ръката му и я покри с дланта си. Поведе я към едната си гърда и след малко гъвкавите му пръсти вдъхнаха живот във връхчето ѝ. Докато я галеше, устата му се премести върху врата ѝ; докосването беше нежно, но уверено. Другата му ръка се плъзна под полата ѝ, погали вътрешната страна на бедрата и бавно се заизкачва към слабините. Едва сдържа охкането си, когато тялото ѝ се заизвива от удоволствие.

Изскърцването на гумите на някаква кола ги накара да спрат. Останаха да лежат така, безмълвни и почти хипнотизирани, докато шумът от мотора на автомобила заглъхна в далечината.

— Слушай, аз живея зад онзи ъгъл — рече или по-скоро прошепна той.

Наложи си да се изправи и я повлече със себе си. Спря, след като изкачиха няколкото стъпала, водещи до тротоара.

— Не си длъжна да го правиш, знаеш ли.

Пусна ръката ѝ и отстъпи няколко крачки, за да се отдели от нея.

Джоуи го съзерцава известно време, като попиваше гледката на разчорлените му кестеняви коси и огъня в кафявите очи. Разкъсваше се от противоречия. Той беше врагът. Той представляваше всичко, от което се бе страхувала през целия си живот. Още по-лошо, именно той

можеше да съсипе окончателно и без това доста жалките останки от семейството ѝ. Нямахте какво да прави с него. Изобщо не трябваше да вечеря с него, камо ли да се държи като някоя разгонена тийнейджърка.

Но пък искаше нощта да не свършва.

Приближи се неуверено към него. А когато заговори, установи, че никога досега не се е чувствала така уверена в нещо.

— Трябва да го направя — заяви тя и протегна ръка към него.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Елизабет стоеше на един стол срещу прозореца на стаята си и отпиваше от чашата с чай. Гостите имаха свободен достъп до кухнята, така че не беше проблем да слезе долу в четири и половина сутринта и да сложи водата да заври.

Докато излеждавам осемдесетте си години зад решетките — помисли си криво тя, — ще мога да препоръчам това място на съкилийничките си, на които им предстои да излязат.

Остави чашата върху кръглата дървена маса. Оттук се разкриваше чудесна гледка към Хорейшо Стрийт, почти напълно безмълвна и осветена само от няколко улични лампи. Някакъв човек разхождаше кучето си, минаха няколко коли, една двойка се смееше и се целуваше, докато преминаваше под прозореца ѝ. През по-голямата част от времето обаче цареше тишина и умиротворението беше в ярък контраст с бурно развълнуваните ѝ мисли.

В пет и половина пред сградата от отсрещната страна спря такси и от него слезе добре облечена жена, която очевидно не се бе прибирала цяла нощ. Елизабет я видя как плаща и след това започва да изкачва стълбите към входа, с ключ в ръка. *Добре ли прекара? —* запита я наум тя, докато непознатата пъхаше ключа в бравата. *— В един напълно празен апартамент и при пълната самота ли се прибираш?*

Въздъхна и отпи отново от чая си. Самотата, наложена от криенето, бе почти толкова влудяваща, както и страхът да не бъде хваната. Чувстваше се така, сякаш се намираше в някоя от онези камери, лишаваци намиращите се вътре от всякакви възприятия, без каквито и да било движения или звуци. *Ужасно е да си анонимен и самотен, да няма на кого да кажеш две думи. Аз съм като някакъв социологичен експеримент, лишена от всякаква идентичност. Жалко, че не мога да пиша по този въпрос в някоя от даваните литературни разработки. Щях да получа без проблем най-малко шест минус.*

Изправи се. Опитът да се развесели само я бе накарал да се почувства още по-зле. Тръгна безцелно из стаята, докосна свещниците върху камината, подреди купчината списания, поставени в кошница край вратата. Мъчителното усещане, с което се бореше вече от няколко часа, очевидно нямаше да я остави на мира. Трябваше да го признае.

Моли. В съзнанието ѝ се редуваха картини с майка ѝ, принуждаваха я да си припомня неща, които даже не бе предполагала, че е погребала в паметта си. С нарастващ ужас осъзна, че повече не може да отрича истината, която се налагаше от всичко това. Моли я беше обичала.

Очевидно майка ѝ бе имала сериозни проблеми по време на тяхното детство, но някак си бе успяла да ги превъзмогне, тъй като беше започнала да излиза от къщи, за да посещава различни училищни мероприятия и мачовете по тенис на Елизабет. Сега, като се връщаше в спомените си назад, младата жена си даде сметка, че всъщност Моли бе вършила много, ако не и повечето от нещата, които всяка любяща майка прави за своите дъщери. Беше ги хвалила, беше ги утешавала, когато бяха болни или уплашени, бе правила костюмите им за Деня на Все светии и подготвяла тържествата за рождените им дни. Може би не всеки пъти, но в повечето случаи.

Именно Моли бе купила четирийсет кутии от курабийките на момичетата скаути в годината, когато Елизабет се бе разболяла по същото време, когато трябваше да ги продава. А когато бе пожелала да има червената копринена рокля, същата, която баща ѝ бе забранил да си купи, защото била за големи — разбирай „секси“, макар да не бе употребил точно тази дума — именно Моли се бе застъпила за нея. Помнеше много ясно как бе седяла зад бюрото си и бе чела, когато майка ѝ влезе с нея в стаята и, без да каже нищо, просто я окачи в стенния гардероб, като намигна и доближи показалец до устните си, за да покаже, че това щеше да бъде тяхната малка тайна. Изтръпнала, Елизабет си припомни как дори не се бе усмихнала на Моли, а я бе изчакала да излезе от стаята, преди да се спусне към гардероба и, силно развълнувана, да започне да съзерцава възхитено красивата дреха.

Не мога да повярвам — помисли си тя. — Не исках да ѝ доставя удоволствието да разбере колко съм щастлива. Никога не го направих.

Нищо не можеше да ме накара да ѝ се усмихна искрено или да я целуна спонтанно.

Младата жена се отпусна тежко на ръба на леглото. Божичко, как съм я наказвала — изпъшка тя. — Неуморно, година след година. Наказвах я, защото не обича татко. Бях се назначила сама за съдия и полагах всички усилия да я накарам да си плати за престъплението.

В този момент сълзите, които отказваха да потекат, откакто бе убита Моли, най-сетне рукнаха. Елизабет се срина върху леглото; риданията я разтърсваха и почти не ѝ даваха да диша. Бяха изгубили толкова години, през които биха могли да изградят някакви взаимоотношения, ако не бе собственият ѝ инат. Беше прекалено жестоко и тежко, за да го признае. Всичкият ѝ гняв, мъка и объркване се изляха в истински порой, докато се почувства толкова изтощена, че дори не можеше да плаче повече. Най-накрая сълзите пресъхнаха. Прегърна възглавницата, докато риданията ѝ се успокояваха постепенно.

— Съжалявам — прошепна на майка си тя. — Толкова съжалявам. Но ти вече не си тук, за да ми простиш.

Лежа така известно време. Най-сетне успя да се надигне. Отиде в банята и спря, за да огледа непознатото отражение в огледалото, преди да наплиска лицето си с вода. Единственото, което можеше да направи сега, бе да открие убиеца на Моли. Не беше кой знае колко, но само това ѝ бе останало.

Докато се облече, готова за дългия път, който я чакаше до „Рос, Дженингс“, вече беше почти осем. Опитваше да не мисли как снощи се бе отървала на косъм, когато Джоуи ѝ бе дала знак да не се приближава. Беше видяла Маккълоу да се приближава до сестра ѝ. Не ѝ оставаше друго, освен да се моли детективът просто да е минавал натам, може би дори бе преследвал Джоуи, но не и да бе дошъл специално за нея самата. Нямаше как да не се възхити на Джоуи, която очевидно му отвличаше вниманието и при това се справяше прекрасно. Ако той бе обърнал дори леко глава... какъв смисъл имаше да премисля отново и отново този факт. Просто за в бъдеще трябваше да бъде по-предпазлива.

За нещастие нямаше представа какво възнамеряваше да предприеме сестра ѝ, за да ѝ предаде списъка. Най-простото решение ѝ се струваше да я изчака отново пред кантората и ако по някаква

случайност тя не се появеше — да се върне отново в девет вечерта, по същото време, когато трябваше да се срещнат предишната нощ. Ако имаше късмет, Джоуи щеше да разсъждава по същия начин. *Само дете никога не успях да си обясня по какъв начин текат мислите на Джоуи* — размишляваше младата жена, докато вървеше, като отклоняваше очи неизменно всеки път, когато срещне погледа на някой минувач.

Спря в една закусвалня, за да си купи чашка кафе. Вместо да застане на улицата точно срещу сградата, където се помещаваше адвокатската фирма, тя застана на самата пресечка. Денят обещаваще да бъде горещ. Отпиваше бавно от кафето, като се стараеше да изглежда колкото се може по-естествено.

В девет и половина все още нямаше и следа от Джоуи. *Да не би да съм я пропуснала?* — запита се тя. Когато бе работила преди тук, сестра ѝ бе пристигала неизменно точно в девет. Но може би сега онова, което правеше, наистина я интересуваше и бе решила да дойде по-рано. Ядоса се на себе си, че не се бе сетила за подобна възможност. Въпреки това остана на мястото си.

В десет без петнайсет едно такси спря пред сградата и от него слезе баща ѝ. Елизабет се приближи с още няколко крачки, като внимаваше да не я види. Притесняваше се страшно много за него, а не знаеше доколко може да разчита на Джоуи да ѝ даде вярна представа за действителното му състояние.

Като го видя сега, сърцето ѝ се сви от болка. С право се бе тревожила. *Божичко, състарил се е с двайсет години.*

Той закопча копчетата на сакото си, докато влизаше. Винаги бе влизал така наперено, сякаш целият свят беше негов. Днес обаче не забеляза дори сянка от това. Лицето му бе сивкаво, косата — небрежно сресана. Нещо неопределимо в него говореше за пречупен дух. Сърцето ѝ закърви заради него.

Жив е, ходи на работа, в основни линии е добре — опита да се успокои младата жена, като се обърна да си върви. За нещастие това бе най-доброто, което можеше да се каже за него, но нещата можеше да бъдат и много по-лоши.

Запъти се отново към своята квартира. *Оправя ли тази работа със списъка, всичко също ще се оправя* — рече си тя. Едно гласче дълбоко в нея обаче ѝ припомни, че нищо вече нямаше да бъде същото; каквото и да излезеше, всичко щеше да бъде различно, сега и

завинаги. *Въпреки това* — започна да спори със самата себе си Елизабет, — *трябва да намеря отговорите на някои въпроси, ако изобщо се надявам да заживея отново нормално.*

Мислите за баща ѝ не ѝ даваха мира; с мъка се сдържаше да не се обърне и да отиде в кантората да го види. Но нямаше да си позволи да провали всичко сега.

Пред себе си видя обществен телефон. Точно така, щеше да го направи.

Джак имаше частна линия в кабинета си и винаги вдигаше сам телефона, когато му позвъняха по нея. Младата жена набра номера и зачака; сърцето ѝ биеше ускорено. Баща ѝ сигурно се бе поболял от тревога по нея. А когато решише да бъде убедителен се справяше несравнимо и съвсем справедливо бе прочут с това си качество. Надяваше се да не опита да ѝ въздейства, с цел да я накара да се откаже от онова, което бе започнала.

— Ало?

Гласът му звучеше толкова слабо. Приплака ѝ се.

— Здравей, татко — промълви тя. — Елизабет се обажда.

— О, Елизабет, моя Елизабет — изплака в слушалката той. — Миличка, това наистина си ти.

— Взела съм нещата в свои ръце, татко, но исках да се уверя, че си добре.

— Ти просто изчезна... — изрече с безкрайна тъга той.

Младата жена се стараеше да намери верните думи.

— Знаеш добре, че не мога да очаквам другите да докажат невинността ми. Винаги си ме учил на това: ако нещо е особено важно, не разчитай на друг да го извърши както трябва.

— Не, не, ти трябва да се върнеш — възкликна сърцераздирателно той. — Аз имам нужда от теб, имам нужда от теб.

Стори ѝ се, че го чу да подсмърча.

— Татко, моля те — каза успокояващо тя, — всичко е наред. Аз съм добре, наистина съм добре.

— Не мога да направя това без теб — почти извика той. — Трябва да ми помогнеш.

Объркана, Елизабет затвори очи и опита да се концентрира. Баща ѝ не я бе попитал дори къде се намира или дали е добре.

— За какво съм ти нужна? — попита бавно тя.

Джак снижи гласа си до шепот.

— Не мога да продължавам по този начин.

— Обичам те, татко, и щом веднъж оправя тази каша, всичко ще бъде отново наред, ще видиш. — Направи пауза. — Знам, че мама ти липсва. Съжалявам.

— Божичко, ти не разбираш — изпъшка баща ѝ.

Елизабет зачака, но той не каза нищо повече.

— Съжалявам — повтори безпомощно тя. — И те обичам. Грижи се за себе си, моля те. Надявам се скоро да бъда отново до теб.

Джак затвори телефона.

Младата жена остави слушалката и стоя известно време неподвижно, загледана в телефонния апарат. Джак Рос винаги бе силната страна, и неизменно ѝ бе предлагал утеха и разрешение на проблема. Но не и днес. Дали случилото се не го бе съсипало? Трябваше да направи колкото се може по-бързо нещо, за да се върне по-скоро вкъщи, към действителността.

Продължи пътя си; чувстваше се толкова нещастна. Усецаше благотворното влияние на движението; ходенето ѝ доставяше известна утеха. Не можеше да си позволи да се тревожи за баща си по начина, по който го бе правила при нормални обстоятелства. Сега обстоятелствата не бяха нормални. Наложил си да проясни съзнанието си като опита да не мисли за нищо.

Зави на ъгъла на Петнайсета улица, вдигна поглед и дъхът ѝ секна. Към нея се приближаваше мъжът, когото бе видяла в бар „Кийстрок“ и който ѝ се бе усмихнал ослепително. Носеше голяма кутия, върху която бе изобразена светлосиня компютърна клавиатура.

Той я забеляза почти в същия момент и очевидно също я позна, тъй като се усмихна веднага. *Не съм се лъгала* — помисли си тя. — *Този човек наистина има усмивка убиец.*

— Хей, успя ли да се добереш до някой от компютрите? — попита той.

Елизабет поклати глава.

— Ще ми дадеш ли назаем този? — попита шеговито тя.

Непознатият се приближи и спря.

— За добра кауза ли го искаш?

Само ако знаеше — помисли си тя.

— За да надничам в живота на другите, за да проникна до най-тъмните им тайни.

Онова, което я изненада най-вече не бе толкова фактът, че му казваше истината; изуми се, че флиртува с този напълно непознат човек. *Май съм се побъркала напълно* — реши тя.

Младият мъж повдигна вежди.

— Интересно. И колкото и да е странно, това по една случайност е точно моята специалност.

Очите му бяха топли и гледаха приятелски. *Елизабет* — смъмри се тя, — *този човек сигурно е сериен убиец. Не ставай глупава.*

Той премести кутията под едната си мишница, за да може да се ръкува.

— Кент Патърсън. А вие сте...?

— Кент — повтори тя, без да обръща внимание на въпроса му, докато се ръкуваха. — Интересно име.

— Съкращение от Кентъки. Глупаво, но е така. Баща ми бил от онези южняци, които не се предават лесно. Колкото по-малко се каже за него, толкова по-добре.

Първата ѝ реакция бе, че този мъж играе някаква игричка. Тя обаче бе имала вземане-даване с доста мними хора на изкуството и лъжци в работата си като адвокат и нещо ѝ казваше, че случаят не беше същият.

— Баща ти ли те е научил да боравиш с компютри? — попита лукаво тя; искаше да разбере докъде се простираха познанията му в тази област.

— Неговата специалност бяха бърбънът и конете. Той живееше в някакъв свой свят. — Лицето му придоби по-сериозно изражение. — Ти оглеждаше екраните в „Кийстрок“, а сега проверяваш какво мога да правя с компютрите. Наистина имаш нужда от помощ по някакъв въпрос, нали?

Не беше глупав. Поне това бе разбрала.

— Аз знам нещичко за компютрите, но не достатъчно.

Кент наклони на една страна глава и я загледа изучаващо.

— Всъщност точно с това се занимавам. Инсталирам ги, обучавам хората, все едни такива хубави неща. Оправям хорските проблеми със софтуера, дори когато са сгафили нещо. Знаем много за компютрите. — Замълча за момент. — Като например каква

информация може да се получи от тях. Т.е. Буквално за всичко и всички.

— Възможно ли е да те наеме човек?

Отново онази ослепителна усмивка.

— Работа ли ми предлагаш?

— Може би. Къде бихме могли да седнем и да обсъдим това?

Елизабет се огледа за ресторант или за някое местенце, където биха могли да седнат. Елизабет не хващаше непознати мъже по улиците, но Стейси очевидно го правеше.

— Бързаш, нали? — попита Кент. — Слушай, цял ден съм затрупан до ушите от работа. Какво ще кажеш да се видим тази вечер в осем в „Ноу Хоу Стар“ в Лавайет? Може да обсъдим проекта ти.

Тази вечер трябваше да потърси Джоуи.

— Не можем ли да го направим за десет?

— Добре, нека бъде десет.

— Благодаря. Ще бъда там. — Кимна. — Между другото, името ми е...

Спря, за да бъде сигурна, че ще каже каквото трябва. — ... Стейси Хюбърт.

— Красиво име за красива жена — отвърна меко той и се обърна да си върви. — До довечера.

Елизабет сдържа с мъка напушилия я смях. *Искаш да кажеш: фалшиво име за побъркана жена.*

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Гари Маккълоу огледа магазина, изумен от богатия асортимент. За гладните имаше всевъзможни сандвичи; за онези, на които им е студено — якета и шушляци; отегчените можеха да си купят „Монополи“ или друга забавна игра. При канцеларските стоки се предлагаха пощенски марки, а в доста по-големия щанд за шивашки материали лежах топчета кадифе и басма.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита учтиво някакъв мъж, който изглеждаше шейсет и няколкогодишен.

— Надявам се. — Извади снимка на Елизабет Рос от кожената папка, която носеше. — Тази жена изглежда ли ви позната?

Човекът го изгледа с внезапно недоверие.

— Не бих могъл да кажа — отвърна лаконично той и го подмина.

Гари го последва.

— Не питам просто от любопитство — заяви той и спря пред възрастния мъж. Извади служебната значка от джоба на якето и му я показа. — Нюйоркската полиция издирва мис Рос за убийство. Ще ми направите голяма услуга, ако погледнете по-внимателно снимката.

Подаде отново фотографията. Този път човекът я пое и се взира известно време в нея. А след това поклати глава.

— Не. Не мисля, че ми е попадала някога пред очите.

Гари понечи да тръгне, но в последния момент се спря.

— Тук работят ли и други хора, освен вас?

— Разбира се — отговори мъжът. — Дъщеря ми е тук по цяла седмица.

И отново тръгна нанякъде; този път очевидно искаше да помогне на двамината, които влязоха в този момент в магазина.

— Тя тук ли е сега? — попита Маккълоу.

— Да.

Обърна се рязко и насочи внимание към другите клиенти.

Гари се опита да събере малкото останало му търпение.

— Мога ли да я видя? — провикна се той, като прекъсна разговора им.

Собственикът на магазина го погледна и наклони глава към задната част на магазина.

— Това е свободна страна — отвърна не особено любезно той.

Младият мъж се запъти към задната част на помещението. *Каква каша* — помисли си той, докато се промъкваше през претъпканите с подправки и почистващи продукти рафтове. Бостънската полиция бе открила колата на Елизабет Рос в един гараж и в резултат на множество питания той се бе озовал в този малък град в Мейн. Искаше да разбере точно къде се намираше тя. Или, по-скоро, къде се е намирала. Очевидно на собственика на този магазин не му пукаше дали някога щяха да открият някой заподозрян в убийство. Надяваше се, че дъщеря му разполагаше с повече информация и бе по-приветлива.

Т.е. — помисли си той, като търсеше с поглед момичето, — *ако изобщо има дъщеря.* След като се скита безцелно още няколко минути, някаква тийнейджърка се появи пред него; очевидно излизаше от нещо като мазе. Тя дъвчеше дъвка и се движеше лениво, а от цялото ѝ същество, като се започне от силно гримираните очи и се свърши с прилепналите дънки, лъхаше неудоволствие.

— Извинете — приближи се към нея детективът. — Аз съм от нюйоркската полиция и търся един човек.

А — помисли си той, забелязал незабавно появилото се в очите ѝ вълнение, — *тя поне наистина желае да разговаря с мен. Да благодарим на Бога за скуката в малките градчета.* Усмихна ѝ се приятелски и подаде снимката, която вече бе показал на баща ѝ.

Тя се усмихна гордо, като я видя.

— О, знам я. Беше тук преди няколко дена.

Гари усети, че пулсът му се ускори.

— Кога точно?

Момичето сви рамене.

— Не знам.

— Знаете ли къде беше отседнала? — попита той, сигурен, че тя отново щеше да вдигне рамене.

— Разбира се — отвърна за негова изненада девойката. — В къщата на семейство Фигъроа. Приятелят ми я видял като излизала

оттам.

— Откъде знаете, че е точно тази жена?

Дъщерята се усмихна злобно.

— Той е голям садист и нямаше търпение да ми каже колко похубава била от мен. — Изкиска се. — Плати си за това, вярвайте ми.

На Гари му се искаше да бъде на стотици мили отгук, но имаше работа да върши.

— Къде е къщата на семейство Фигъроа? — попита той, като си налагаше да бъде любезен.

— Нагоре по пътя. — Момичето придоби отново отегчено изражение, след като разбра, че той се готвеше да тръгва. — Няма как да не я видите — добави то. — Луксозната постройка на около миля отгук по Маунтийн Роуд.

Маккълоу ѝ благодари и излезе от магазина. Включи мотора на колата си и си представи Елизабет Рос. Тя бе красива и за разлика от навъсената тийнейджърка, с която бе разговарял току-що — учтива и елегантна. *И разбира се* — помисли си той и се начумери, — *освен това най-вероятно е убила и майка си.*

Караше бавно по Маунтийн Роуд, като четеше надписите по пощенските кутии. Бяха проверили алибито на Джак Рос, така че Елизабет оставаше главната заподозряна. Мислите за нея го наведоха на мисли за сестра ѝ. Е, виж тя вече наистина знаеше как да се мръщи. Тази идея го накара да се засмее. Дори когато беше зла като змия, Джоана Рос заслужаваше всяка минута, която ѝ бе посветил. Мислеше постоянно за нея и единственото му желание бе да може да реабилитира проклетата ѝ сестра и вече спокойно да се влюби. Защото точно това ставаше. Нямаше как да го отрече. Джоуи олицетворяваше всичко, което бе желал някога в една жена. Беше умна, красива и духовита... да, имаше си всичко. Усмихна се. Ами ако сестра ѝ наистина бе убила майката? Тогава какво? Джоуи можеше да не му проговори никога повече.

С угълчето на окото си забеляза името Фигъроа. Отби в алеята и спря. Зарадва се, като видя друга кола. Може би щеше да има късмет и да завари някой. Може би дори самата Елизабет.

Но в отговор на позвъняването му се появи една доста по-ниска и безкрайно по-набитата особа от жената, която търсеше.

Показа значката си и рече:

— Здравейте. Аз съм детектив Гари Маккълou от нюйоркската полиция. Търся Елизабет Рос. Както разбрах, може би е при вас.

Жената почти не обърна внимание на значката му.

— Нямам представа коя е Елизабет Рос. Аз съм прислужницата. Семейство Фигъроа не са тук, а аз съм дошла да чистя.

Гари пристъпи няколко сантиметра напред, с надеждата, че ще го покани, но тя не отстъпи нито на милиметър. Нито пък му предложи някаква друга информация.

— Сигурна ли сте, че въпросната особа не е идвала тук през последните две седмици? — попита той. — Има ли признаци, че някой е живял тук?

Тя го изгледа, без да се смути ни най-малко от опитите му да научи нещо.

— Щях да знам пак толкова, ако бе отлетяла да изследва Венера. А сега ще трябва да ме извините. В момента обядвам. Разбира се, ако се налага да обискирате къщата, чувствайте се свободен.

И без да каже и дума повече тя си тръгна. Гари постоя известно време на мястото си, след което разтърси глава и се върна в колата си. Седна пред кормилото и се замисли какъв трябваше да бъде следващият му ход. Съмняваше се, че Елизабет се криеше в къщата. Прислужницата не бе проявила никакви признаци на нервност. Но и не бе проявила готовност да му помогне. Всъщност никой не бе проявил особена готовност да му окаже помощ. Всички, с които бе разговарял, бяха изразили възторга си от мис Рос. „Съвършено човешко същество“, това като че ли бе всеобщото мнение. Дори колегите, които обикновено изявяваха готовност да дадат едно рамо, подтиквани от професионалната си завист, в този случай бяха говорили само великолепни неща за Света Елизабет Рос. Приятелят ѝ изглежда беше глухоням. Бащата пък бе прекалено пиан, за да може да каже две свързани приказки всеки път, когато бе опитал да говори с него. А Джоуи, неговата скъпа Джоуи, нямаше намерение да издаде абсолютно нищичко.

Младият мъж се намръщи, извади клетъчния телефон от джоба си и навъртя номера на своето полицейско управление в Ню Йорк.

— Лейтенант Андерсън — заяви той, когато централата отговори.

След минути чу гласа на своя шеф.

— Мартин Андерсън.

— Маккълоу — обади се Гари. — Слушай, доникъде не стигнах. Сигурен съм, че е била тук, но вече я няма. Мисля, че е време.

Почти се срамуваше от себе си. Още преди няколко дена неговият шеф бе поискал да сложи подслушвателни устройства на телефоните на всички най-близки на Елизабет хора, а именно — Джак Рос, Питър Гриър и Джоана Рос. Тогава Гари се бе възпротивил. Беше заявил, че съществуват по-лесни начини да я открият. Когато от бостънската полиция ги известиха, че са открили колата, той изпита истинско облекчение. *Виждаш ли* — бе се обърнал към своя началник той, — *знаех си, че ще се справим сами.*

Но това се бе оказало само пожелание. Ставаше въпрос за разследване във връзка с убийство, а Елизабет Рос бе изчезнала по собствена воля. Колкото и неприятна да му бе мисълта, че ще се намеси по такъв груб начин в живота на Джоуи, крайно време бе да влезе в ролята си на ченге.

Ами ако Джоуи разбере с какво се бе съгласил току-що, дали някога щеше да му проговори отново, да не говорим пък да го докосне? Е, щеше да мисли за това, когато му дойде времето, реши с въздишка младият мъж.

Божичко — помисли си той и потръпна, — *надявам се никога да не му дойде времето.*

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Малко е, но не можах да направя нищо повече.

Джоуи подаде сгънатия лист. Както се бе надявала Елизабет, сестра ѝ се бе върнала на мястото на срещата в девет часа.

— Тук съм обяснила също така защо съм включила едно или друго име.

— Благодаря. Наистина ценя жеста ти. — Младата жена заотстъпва заднишком. — А сега трябва да вървя.

— Почакай. — Джоуи затършува из дипломатическото си куфарче и извади голям плик. — Говорих с приятелката си Лайза за теб. Тя ми даде един телефонен номер. Мисля, че ще ти бъде от полза.

— Какво е това? — попита озадачена Елизабет, като посегна да вземе плика.

— Оказа се, че е добре да имаш приятели бегълци с радикални убеждения — отвърна с усмивка сестра ѝ. — Те знаят как да се оправят дори в най-сложна ситуация. — Махна и се обърна. — Доскоро, сестричке. Не се показвай, докато не откриеш отговорите. А когато го направиш, ми дължиш една луксозна вечеря в супер ресторант.

Елизабет отвори плика и извади купчина документи и пластмасови карти. Шофьорска книжка, карта за социална осигуровка, кредитна карта на VISA и паспорт с нейна стара снимка. Един Господ знае как бе успяла да се снабди с тях.

И всичко беше на името на Стейси Хюбърт.

Елизабет вдигна поглед, но сестра ѝ вече не се виждаше. Ето защо значи я бе попитала какво име използваше.

Не знаеше дали бе повече изумена, отколкото трогната, или обратно. Изобщо не беше в характера на Джоуи да направи нещо за нея. Със сигурност не ѝ е било лесно да свърши толкова бързо всичко това, а и не е било никак евтино. Подобно великодушие от страна на сестра ѝ я развълнува до мозъка на костите. *Ако сега тя бе на моето място, дали и аз щях да направя същото за нея?* — запита се тя.

Тръгна. *Да, мисля, че щях да го направя. Но отчасти — само защото аз съм голямата сестра. Винаги е било мое задължение да оправям нещата. Винаги съм действала на автопилот и съм правила всичко необходимо, за да запазя семейството. А Джоуи е постъпила така, само защото го е пожелала.*

Изненада се, когато усети, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Никога не бе предполагала колко щастлива би я направил фактът, че сестра ѝ все пак има някакви чувства към нея.

Пъхна плика под мишница и разгъна жълтия лист, върху който Джоуи бе написала имената на хората, които според нея биха имали интерес да навредят на Моли. Прегледа го, докато вървеше, тъй като нямаше търпение да научи колкото може повече. Днес следобед беше отишла да огледа ателието на майка си, което се даваше под наем, с брокерката от една фирма за продажба и отдаване под наем на недвижимо имущество. Беше се представила за художничка от Калифорния и бе разгледала подробно помещението, но нищо не ѝ се бе сторило странно или не на място. Молеше се списъкът на сестра ѝ да се окаже по-продуктивен.

На първо място в него фигурираше името на Хектор Ривера. Спомняше си го смътно. Беше работил като портиер в жилищния блок на родителите ѝ. Според Джоуи, Моли била информирала управата на кооперацията, че преди шест месеца той се явил пиян на работа. В деня, в който бил уволнен, във фойето между двамата се разиграла грозна сцена.

Следваше името на Върна Ниемън, която се издържала с рисуване на костюми. Моли я бе измествала на няколко пъти, тъй като бе спечелвала обявения конкурс и бе получавала поръчката вместо нея. Джоуи бе изброила трите въпросни продукции, като обясняваше, че Моли споменала специално за тези случаи, тъй като Върна била приела доста лично загубите. Елизабет не бе чувала нищо за това. С удоволствие откри, че сестра ѝ бе написала адреса и телефонния номер на жената.

Измислих извинение за пред татко, за да го накарам да ми позволи да взема тези данни от телефонното тефтерче на мама — бе написала Джоуи.

Майкъл Уийвър беше трети поред. Той бил художник и ателието му се намирало под ателието на Моли. Тя споделила с Джоуи, че нещо

я смущавало в него през последните няколко месеца. Всеки път, когато се появил в ателието ѝ, тя изпитвала особено неудобство, нещо, което преди не се случвало никога. *Не ме питай какво означава това* — бе написала сестра ѝ, — *но той определено отговаря на условията, които ми постави за съставянето на списъка. С мама не сме обсъждали повече този въпрос.*

Последно бе описанието на някакъв четирийсетгодишен бездомник, който прекарвал доста от времето си край жилищния блок на родителите им. Джоуи го описваше с дълга, мазна коса и облечен с черен шлифер. Моли споменавала понякога за него, защото бил душевно болен и често изливал гнева си върху нея, когато минела покрай него. Моли споменала за него следобеда, в който той станал, за да я ритне, докато си вървяла. Това я уплашило и разстроило силно, както заради самия ритник, осъществен между другото с всичка сила, така и заради омразата в очите му. Синината останала на пресеца ѝ месеци след това.

Елизабет не бе чувала за този инцидент. Поклати глава. Боже, тя наистина не знаеше почти нищо за всекидневието на майка си.

Вдигна очи и установи с изненада, че приближава „Ноу Хоу Стар“ — мястото, където трябваше да се срещне с Кент Патърсън. Първоначалният ѝ план бе да седне пред някой компютър, за да направи справки за Рийда и за останалите четирима от списъка. Познанията ѝ за компютрите обаче се ограничаваха до електронната поща и даването на инструкции на служителите и другите помощници във фирмата. Нямаше да бъде достатъчно, за да се добере до имена и адреси. Само човек, който бе на ти с тази система, щеше да знае как да получи достъп до наистина ценна информация, и то — бързо.

Отвори вратата на ресторанта и влезе. Вътре имаше много хора и беше шумно. Взря се в посетителите през очилата си и прокара пръсти през косите; усещаше, че започва да привиква към намалената им дължина. *Май че ще я оставя толкова дълга* — помисли си тя. *По-лесно се поддържа в затвора* — обади се някакъв вътрешен глас.

— Престани с това — прошепна разпалено тя.

— С какво да престана?

До нея се бе приближило едно момиче с руса опашка и меню в ръка — очевидно метр д'отела.

Елизабет се усмихна.

— С нищо. Просто спорех със себе си.

— Аз го правя непрекъснато — отвърна през смях момичето. — Ще желаете ли маса?

— Всъщност имам среща с един човек. — Младата жена огледа помещението. Кент беше там, седнал пред една маса в далечния край на ресторанта, и прелистваше някакво списание. — Видях го, благодаря.

И тръгна към него. Той посегна към бутилката бира пред себе си, вдигна поглед и я видя. Изправи се, като се усмихна широко, и захвърли на масата списанието, брой на „Пърсънъл къмпютинг“.

— Моята тайнствена гостенка. Заповядайте при мен, мис Стейси, и кажете какво мога да сторя за вас.

Можеш да ме презърнеш и да ме целунеш. Думите се появиха толкова неочаквано в главата ѝ и с такава сила, че за момент се уплаши, да не би да ги е произнесла на глас. Потисна заплашващия да избликне смях.

— Нека просто си поговорим няколко минути, какво ще кажеш? Ей така, за нищо конкретно.

— Дадено. Какво ще пиеш?

— Чаша портокалов сок със сода.

Той подсвири тихичко.

— Аз самият не бих могъл да се справя с повече от едно-две от тези питиета. Трябва да ти се признае, че си голям пияч.

Младата жена се засмя.

— Абсолютно вярно.

Кент даде сигнал на сервитьора, като поръча и още една бира за себе си. А после впери очи в нея, като оглеждаше лицето ѝ, косите, раменете. Поглъщаше всеки сантиметър от нейната особа. Тя се размърда на мястото си, почувствала се неудобно под погледа му.

— И така...? — попита тихо той.

Тя свали бавно очилата и ги сгъна.

— Току-що се преселих тук. Засега съм отседнала в стая, където ми дават закуска. Все още не съм се ориентирала добре, но тук определено ми харесва.

— Откъде идваш?

Реши да се придържа към фактите.

— От покрайнините на града. Което, както знаеш, си е направо равносилно на друг град. Никога не съм прекарвала кой знае колко време тук.

Патърсън я изгледа с любопитство.

— И кое причини тази внезапна промяна в интересите?

Елизабет сви рамене.

— Започна да ми доскучава.

Той отпи от бутилката „Ролинг Рок“, която сервитьорът бе поставил пред него.

— Толкова просто, така ли? — попита той; очевидно не й вярваше.

— Почти.

Пъхна върха на пръста си в напитката и завъртя ледените кубчета.

— Семейството ти в Ню Йорк ли живее?

— Да.

Отпи от чашата си.

— Е, от всичко това научих едно голямо нищо за теб — заяви той и скръсти ръце върху масата като ученик. — Но няма опасност да питам.

— Нека да чуем какво имаш да кажеш ти — подметна тя.

Направи й впечатление колко дълги и тънки са пръстите му и й се прииска да протегна длан и да ги докосне. *Взemi се в ръце* — смъмри се тя.

— На трийсет и пет години съм, не съм се женил, нямам домашни животни, нито странни навици. Занимавах се с незначителни неща, за да се издържам, докато се отдавах на страстта си към ските в продължение на няколко години. Работата с компютрите просто ми се предостави сама. Добър съм в нея и тя ми допада.

Спря, за да отпие от бирата си. След това се приведе напред и я погледна право в очите.

— И, вече съвсем точно по въпроса, с радост ще ти помогна да откриеш каквото и да било, за когото и да било. Не е кой знае какво — информацията си е тук и само чака някой да я вземе. Приемам, че имаш основателна причина да желаеш да направиш тази справка, но дори да нямаш, можем да погледнем на това като на среща, на възможност да бъдем заедно и да си пъхнем носовете в живота на

твоите приятели или евентуално — врагове. Не си длъжна да обясняваш причината.

— Наистина ли? — Пое си дълбоко въздух. — Страшно много улесняваш нещата за мен. Трябва да получа информация за четирима... не за петима човека. Просто да разбере какво в тяхното минало може да има отношение към мен. Обещавам ти, става въпрос за добра кауза.

— Твоята кауза е и моя. — Постави някакви пари на масата, като се изправи и ѝ подаде ръка. — Ще тръгваме ли, мадам?

— Къде отиваме? — попита тя и стана на свой ред.

Кент наклони леко на една страна глава.

— Онова, което ти е нужно, изисква известно усамотение, не мислиш ли? Отиваме у нас. На две преки оттук.

— Разбира се — кимна тя.

Младият мъж се разсмя.

— Преди да си се изнервила във връзка с отиването ни в апартамента ми, нека си припомним кой кого помоли? Просто ще застанем пред компютъра, както съм ти обещал.

Елизабет се усмихна.

— Разбира се.

Сигурно изглеждам като последна глупачка — помисли си тя, като тръгна пред него. — Хващам го на улицата, заявявам най-безочливо, че искам да го използвам, а след това се облецам от уплаха, когато предлага да изпълни желанието ми. Какво ми става?

Знаеше много добре отговора. Ако не беше толкова привлекателен, и тя нямаше да бъде така нервна сега. *Уплашена съм повече от онова, което мога да направя аз, отколкото от това, което може да направи той. Като смених цвета на косите си, трябва да съм си сменила и възрастта. Чувствам се на дванайсет години.*

Тръгнаха заедно. Кент поддържаше безобиден разговор, а Елизабет се бе съсредоточила върху това да не допусне някоя грешка, която да я издаде. Оказа се, че апартаментът му е обширно таванско помещение. По-голямата част от съдържанието му бе скрита зад прегради. В предната част имаше няколко тапицирани с кожа фотьойла на колелца и три огромни бюра; върху всяко едно от тях имаше по един компютър и богат асортимент книжа и книги, натрупани на безредни купчини, които заплашваха да се срутят всеки миг.

Кент затвори входната врата и се настани пред най-близкото бюро.

— И така, кой е контестант номер едно? — попита той, като се завъртя към нея. — О, ако искаш да пиеш нещо, заповядай, обслужвай се. Кухнята е там.

И посочи най-общо към останалата част от таванското помещение.

— Благодаря — отвърна младата жена и придърпа един стол до него. — Искам да разбера някои неща за една жена на име Рийда Матайъс. Р-И-Й-Д-А. Адвокат е в „Рос, Дженингс и Трент“. На четирийсетина години, живее в Манхатън. Трябва да науча историята ѝ. Има ли нещо странно в миналото си? Или е напълно почтена гражданка?

Пръстите на Патърсън вече препускаха по клавиатурата.

— Случайно да знаеш осигурителния ѝ номер?

Тя поклати глава.

— Няма проблем. — Пишеше толкова бързо, че дори не успяваше да го види какво прави. — Първата задача е да получим достъп до компютъра, съдържащ информацията по националните престъпления. Той е предназначен да се ползва от правозащитните органи, но частните лица също могат да се възползват от него срещу определена такса.

— Ти спадаш ли към някоя от споменатите категории? — попита изненадана Елизабет.

Събеседникът ѝ се ухили.

— Не. Аз съм по-скоро към категорията на авантюристите. Ние можем да получим достъп почти навсякъде.

— О!

Не можеше да се каже, че е в положение, което ѝ даваше право да критикува.

— Рождената дата би ни била от огромна помощ.

Обърна се очаквателно към нея.

Елизабет понечи да отвърне, че не знае, но се поколеба. В кантората бяха правили тържество по случай рождения ден на Рийда. Кога беше станало това? Започна да се рови из паметта си. Валеше сняг, това го помнеше. И беше около Коледа.

— Сетих се — възкликна тя. — Двайсет и четвърти декември. Всички си тръгнахме за празника веднага след партито.

— Партито ли? — попита Кент.

— Хммм... няма значение. Двайсет и четвърти декември. Ако не се лъжа, тя е на четирийсет и шест.

Патърсън направи някакви бързи сметки наум.

— Това означава, че е родена през 1952 или 1953 година. Добре — додаде той, без да отделя поглед от екрана. — В компютъра с информацията за националните престъпления има субпрограма, наречена „Трите И-та“ — Интърстейт Идентификейшън Индекс. Като разполагаме с име и рождена дата, можем да разберем в кои щати е бил арестуван техният притежател. Както и щатският идентификационен номер на арестувания.

— Какво?

— Номерът на Щатското полицейско бюро за разследвания — обясни Кент, като продължаваше да пише. — Човек получава такъв, когато го арестуват. Така ще разберем и осигурителния номер и по този начин ще получим достъп и до друга информация. В „Трите И-та“ се намират фонетичните варианти на името, както и информация дали съответната личност е използвала други имена и кои точно са били те. Ще отидем в кредитните компании, за да получим адреса, взетите заеми, семейното положение, настояще и минало. Можем да научим страшно много неща, почти всичко. Лексис-Нексис ще ни запознае както с личната, така и с кредитната история — недвижимо имущество, съпрузи, рождени дати и други подобни.

— Страхотно.

Стана ѝ неудобно задето не бе обръщала почти никакво внимание на начина, по който персоналът на фирмата се бе снабдявал с необходимата информация. Обеща си да навакса пропуските си в това отношение веднага, щом се върне в „Рос, Дженингс“... ако изобщо някога се върнеше. Едно голямо ако.

— Ето ни и нас. — Посочи името на екрана. Рийда Матайъс.

Бавно зачетеха информацията за живота на Рийда, страница след страница. Елизабет бе сред комисията, която я бе интервюирала, преди да я наемат на работа, така че бе виждала автобиографията ѝ. Рийда бе пропуснала да отбележи няколко от работните си места в правни фирми в и около Ню Йорк. Те се оказаха напълно законни, уважавани

фирми, както големи, така и средни по размери. Всичко това озадачи младата жена. Не виждаше защо един адвокат не би споменал за работата си на подобни престижни места... освен ако не искаше да скрие нещо. Рийда бе живяла на няколко различни адреса в Манхатън, Ню Джърси и Уестчестър. На Елизабет броят им ѝ се стори доста голям, но в това нямаше нищо незаконно.

— Влизаме в Нюйоркската част на архивите по гражданско и наказателно право — обяви Кент и пръстите му отново започнаха да се движат пъргаво по клавиатурата. — Ще видим дали няма някакви доклади срещу нея.

Намръщи се, докато четеше появилите се върху екрана редове.

— Бинго! — Усмихна се и посочи напред. — Някоя си Мариан Линдън е дала под съд Рийда за емоционален тормоз през 1993 година.

Младата жена пое купчината страници, които Патърсън бе принтирал от предишната информация. Прелисти ги, за да открие къде бе работила Рийда през 1993 година. Ето: „Шафър, Линдън и Медоус“ на Трето Авеню.

— Линдън — произнесе тя. — Нали името на жената, дала под съд Рийда, беше Линдън? Вероятно това е една от съдружничките във фирмата, или съпругата на един от съдружниците.

Кент вече бе предприел следващата стъпка.

— „Харли Линдън — зачете от компютърния екран той, — роден през 1943 година, един от основателите и съдружниците в «Шафър, Линдън и Медоус», 1981 година.“

Елизабет придърпа по-близо до него стола си.

— Значи Мариан е съпругата му. Или по-скоро е била. „Разведен с Мариан Либоу Линдън, декември 1993 година.“ Добре, добре.

— Винаги би могла да се обадиш на въпросната Линдън и да я питаш за какво е ставало дума.

— Точно това си мислех и аз — отвърна младата жена. Погледна часовника си. — Смятам обаче, че да я събудя в един през нощта не би било особено разумно от моя страна, особено ако искам да я предразположа, за да открие душата си пред мен.

Кент замълча. Усещаше погледа му върху себе си. Столовете им бяха близко един до друг и под такъв ъгъл, че коленете им се докосваха. Внезапно Елизабет осъзна колко близо бяха един до друг и за натиска на крака му в нейния.

— Един часа достатъчно късно ли е, за да сложим край на тази част от срещата ни? — попита тихо той.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че просто нямаше как да не го чува и Кент.

— Много мило от твоя страна, че се съ согласи да ми помогнеш — успя да изрече тя.

— Не го направих, за да бъда мил. — Пое нежно едната ѝ ръка и сплете пръстите си с нейните. — Направих го, за да си помислиш, че съм мил.

Лицето му се приближаваше бавно към нейното. Младата жена усети нетърпение; знаеше, че щеше да я целуне.

— И аз наистина... мисля, че си мил — прошепна тя. — Много мил.

— Това е добре — промълви в отговор той.

Клепачите ѝ се затвориха, когато устните им се срещнаха. Целунаха се, дълбоко, като станаха от местата си, за да се притиснат един в друг; ръцете ѝ се обвиха около врата му, неговите я обгърнаха през кръста.

За момент ѝ се прииска да избяга. *Уязвима съм, защото съм самотна* — помисли си тя. В съзнанието ѝ се появи лицето на Питър и това за малко не я накара да се отдръпне. Но когато ръцете на Кент я прегърнаха, разбра, че няма да устои. Започна да отвърща жадно на целувките му. Придвижиха се до широката кушетка няколко крачки по-нататък; дланите му галеха гърба ѝ, гърдите, лицето.

— Стейси — шепнеше той. — Стейси.

За момент тялото ѝ замръзна, но след това прогони всяка мисъл за измамата, за Питър, за това, че тя самата вече не знаеше коя е. Когато устните му се спряха върху шията ѝ, Елизабет въздъхна продължително и се отдаде на желанието си за този непознат.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джоуи гледаше през прозореца, докато чакаше да доведат Лайза Мартин. Колко ли мъчителна беше гледката към ширналата се зелена ливада и дърветата за затворената ѝ приятелка? Валхала беше типично малко Уестчестърско градче, привлекателно и с много зеленина, с добре поддържани къщи, пръснати нарядко из прелестния пейзаж. Мрачният затвор беше в ярък контраст с всичко, което го заобикаляше и този факт вероятно караше неговите обитатели да се чувстват дори още по-отчаяни и изолирани.

— Здравей — заяви с престорена бодрост Лайза, когато униформеният пазач я придружи до стола срещу Джоуи.

Щом останаха сами, Джоуи я изгледа критично. Макар приятелката ѝ да не бе чак толкова бледа както при последната им среща в Ню Йорк, тя все още бе само бледа сянка на жената, която познаваше.

— Как си? — попита тя, като се ръкува с нея.

— Ами... ще мога да видя Хал и децата за малко в четвъртък — отвърна Лайза. — Карън е объркана, а Джош е ядосан, но поне знаят какво става.

Приятелката ѝ кимна със симпатия.

— Някой ден тази седмица ще вечеряме заедно. Обещах им да ги заведа на някое супер местенце. Какво харесват?

— Джош харесва онова, което не харесва Карън, и обратно. С две думи, желая ти късмет. — Усмивката ѝ не продължи дълго. — Наистина ценя страшно много помощта ти. Аз самата ги оставих ей така, няма на какво да разчитат.

— Както изглежда Хал се справя отлично — отвърна ентусиазирано Джоуи.

Всъщност от краткия си разговор с него бе останала с впечатлението, че той е не по-малко объркан от децата.

— Бедният Хал. В продължение на двайсет години си мислеше, че се е оженил за някаква комбинация от Марта Стюарт и Бети Крокър.

Представи си изумлението му...

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

Джоуи я погледна със симпатия; искаше ѝ се да разполага с магическа сила, за да я отърве от това непосилно бреме. *Не само, че не мога да ѝ предложа никакво вълшебство, ами ако продължавам да стоя и да бърбря празни приказки, няма да свърша изобщо нищо* — помисли си тя.

— Колкото по-скоро се захванем с работата, толкова по-бързо ще те измъкнем оттук — заяви тя, извади от дипломатическото си куфарче химикалка, папка с книга и празен бележник и ги постави на масата пред себе си.

Лайза я погледна безизразно.

— Нищо няма да ме измъкне оттук, Джоуи. — Въздъхна тежко. — Дори аз самата не бих се пуслала, ако зависеше от мен.

Приятелката ѝ присви очи.

— За щастие не зависи от теб. — Взе химикалката и я включи. — Трябва да науча нещо повече за хората, с които си била по време на банковия обир. — Повдигна листите пред себе си. — Изчетох всичко, което си написала, но остава да се отговори на още много въпроси.

Лайза сви рамене.

— Какво би променило това? Аз съм виновна при всяко положение.

— Направи го заради мен. Първо, Джейни Салцман ти е била съквартирантка, нали?

— Аха.

— Родителите ѝ са живели в Скарсдейл, а баща ѝ е бил зъболекар?

Лайза кимна в знак на съгласие.

— От време на време ходехме на вечеря там. — Пое си дълбоко въздух. — Те бяха наистина добри хора. Консервативни. Помня как една неделя следобед, малко преди коледната ваканция, дойдоха да ни вземат и ни заведоха в центъра на града да гледаме пиесата „Фантастика“. — Лицето ѝ придоби замечтано изражение. А после отидохме в една от сладкарниците, на същата улица, където беше и театърът, за да прием капучино. Боже, наистина бяха много мили. Колко развълнувани бяха само, че се намират в Гринич Вилидж и са заобиколени от хипита. Знаеш ли, наистина е странно — продължи тя,

— че обичаха толкова много дъщеря си, а нямаха представа коя е всъщност и какво се готви да направи.

— Джейни ли събуди интереса ти към това движение? — попита Джоуи.

Приятелката ѝ я погледна замислено.

— Трудно ми е да си спомня. Всичко беше толкова отдавна. — Обърна глава и погледна през прозореца. След няколко минути насочи отново очи към Джоуи. — Ами, може би в известен смисъл точно тя го събуди. През есента тя започна да ходи с Боби Саркалян. Искам да кажа, преди това всички се занимавахме с антивоенна дейност...

— Изражението ѝ стана печално. — Всички, които познавахме, бяха против войната, но Боби и неговите приятели имаха по-сериозни прояви на гражданско неподчинение от останалите. С Джейни си мислехме, че вършим кой знае какво, като излезем на протестна манифестация или окупираме кабинета на декана за два-три дена. Боби, Тони и Пол обаче бяха отишли много по-далеч.

— Какво имаш предвид?

— Ами и тримата бяха в последния курс по политически науки... не, Тони май следваше история. Така или иначе, те вярваха, че се налага да нарушат закона в знак на подкрепа за по-важното човешко право.

— И що за право беше това?

— О, огромното престъпление, каквото представляваше войната във Виетнам, лъжите, които се говореха по новините всяка вечер... неверните факти за броя на убитите и политиците, които служеха единствено на себе си. — Внезапно се усмихна на приятелката си. — Забравям колко си млада. Няма как да си спомняш. Повярвай ми, колкото и да се срамувам за онова, което стана, никога не съм съжалявала за отношението ни към войната.

— Да се върнем към другите петима.

— Добре. Тони произлизаше от семейство на политици. Дядо му бил профсъюзен лидер през двайсетте и трийсетте години. Пол пък беше в много отношения като мен. Родителите му бяха религиозни католици от Саутбери, Кънектикът, така че съпротивата му почиваше върху основите на човечността. Боби обаче беше по-различен. — Без да си дава сметка, Лайза се усмихна. — В която и епоха да бе живял, той щеше да вдига на бунт масите. През двайсетте години сигурно

щеше да пренася незаконно алкохол, а ако бе живял на Запад едно време, най-вероятно щеше да язди редом с Джес Джеймс.

Джоуи се приведе напред.

— Като че ли си го намирала привлекателен?

Приятелката ѝ кимна замислено.

— О, да, точно така. И не само аз...

— За момент лицето ѝ се оживи. — Той обаче обичаше Джейни. Единствено тя успяваше да го озапти от време на време.

— В какъв смисъл?

— Ами, той например искаше да нахлуе в офисите на военната комисия, която свикваше войниците, и да изгори документацията. Джейни го уговаряше да се придържа към не толкова незаконни действия. Поне докато не се захванахме с банката в Пийкскил.

— И какво ви накара да стигнете чак дотам?

— Знаеш ли, не съм напълно сигурна. По това време в групата ни се бе появил Фреди.

— Чий приятел беше той?

— Така и не разбрах. Както си бяхме петимата, изведнъж станахме шестима.

Джоуи вдигна очи от записките си.

— Той ли предложи да оберете банката?

Лайза сви рамене.

— Не знам... Не мисля. — Прокара длан по челото си. — Всичко това стана преди истинското развитие на движението за защита на правата на жените. В онези дни нас двете с Джейни ни информираха за решенията доста след тяхното вземане.

— И значи всички сте живели в студентското общежитие?

— Да, всички, с изключение на Фреди. Той всъщност не беше студент, така мисля.

Младата жена я изгледа объркана.

— Какво тогава правеше с вас?

Приятелката ѝ сви за пореден път рамене.

— В студентското градче имаше хиляди като Фреди, които предпочитаха да бъдат в компанията на студентите, вместо да пораснат наистина и да тръгнат на работа.

Усмихна се.

— Какво е толкова смешно? — попита Джоуи.

— О, мисълта за порастването или тръгването на работа на Фреди. Единственото му желание беше да играе на крибедж.

— Крибедж ли?

Недоумението ѝ се стори забавно на Лайза.

— Що за детство си имала? Това е игра на карти, при която точките се отбелязват на една дъсчица.

— Значи целта в живота на Фреди е била играта на крибедж?

Сега вече Лайза се разсмя на глас.

— Целта в живота му бе да побеждава на крибедж. Караше ни да играем по цяла нощ и буквално никога не губеше. Веднъж, по време на коледната ваканция, стана така, че печелих няколко пъти поред. Фреди хвърли чашата си с кафето в огледалото над моята тоалетка, толкова се вбеси. Боже — поклати глава тя, колко само мразеше да губи.

Джоуи прелистваше записките, които ѝ бе дала нейната приятелка, но очевидно не намираше онова, което търсеше.

— И така, от какво живееше Фреди? След като не е работел и само е играел на карти...

Лайза поклати безпомощно глава.

— Питаш ме за неща, станали преди почти три десетилетия. Вече не помня даже какво представлявах аз самата, камо ли подробности за другите.

Джоуи имаше само още няколко въпроса.

— Трима от вас така и не са били хванати — заяви тя, като подреди разбърканите листи. — Ти, Фреди и Тони. Свързвала ли си се с тях, след като смени самоличността си?

— Не точно. Подочух някои неща за Тони. Един от братовчедите му ми помага в продължение на няколко месеца, докато бях в Питсбърг. Според него Тони в крайна сметка се установил в Канада. За Фреди обаче не знам нищо.

Джоуи се изправи.

— Ще можеш ли да се свържеш отново с братовчедата на Тони?

Лайза стана на свой ред.

— Възможно е. Фамилията му беше Рафия, също като на Тони, така че ако не се е преселил...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато видя, че зад приятелката ѝ се появи човек от полицейската охрана.

— Свършихте ли? — попита той.

Джоуи я прегърна, но преди тръгне додаде:
— Ще дойда пак след два дена. Да предам нещо на Хал и децата?
Изражението на Лайза омекна.
— Че ги обичам, обичам и пак — обичам.
Младата адвокатка се усмихна.

* * *

Джоуи погледна нетърпеливо часовника си. Беше чакала двайсет минути на тясното шосе заради някаква катастрофа, станала на две-три мили южно от Валхала. Внезапно появилият се насреща ѝ светофар я свари неподготвена. Все забравяше, че по този път имаше три-четири светофара. Това бе основателна причина следващия път да не минава оттук. Впери разсеяно очи в огледалото за обратно виждане.

Човекът, седнал зад кормилото на червения форд зад нея, ѝ се стори познат.

Заоглежда го, докато чакаше зелената светлина. *Разбира се, —* осъзна изведнъж тя. — *Та той прилича много на Чарлс Дърнинг.* Припомни си образа на представителния актьор и отново се вгледа в лицето на непознатия отзад. Да, Чарлс Дърнинг определено можеше да изиграе във филм този мъж.

Потегли отново. В три следобед нямаше много коли и тя се отнесе в мисли. Трябваше да прегледа страшно много информация. Как щеше да се справи с всичко това, при положение, че от нея се очакваше да подготви легалната си стратегия? *А как смяташ да наместиш в живота си Гари Маккълору* — попита най-неочаквано някакъв глас в главата ѝ. Стъпалото ѝ натежа върху педала на газта. Точно за това нямаше време да мисли. Не беше се чувала с него от нощта, която бяха прекарвали заедно, нито пък имаше намерение да му се обажда. Това бе невъзможно, пълна лудост.

„По дяволите!“ — възкликна наум тя при вида на следващия светофар; в същия момент жълтата светлина премина в червена. Намръщи се с досада, намали скоростта и спря. Пропуснеше ли първия светофар, човек пропускаше и другите. Свали ръце от кормилото и ги вдигна над главата си дотам, докдето ѝ позволяваше колата. Не можеше да се протегне истински на двайсетината

сантиметра между главата си и тавана на автомобила. Натисна бутона за отваряне на шибидаха. Така поне щеше да влиза чист въздух.

Проследи с поглед плъзгащото се стъкло, а след това завъртя глава първо надясно, а след това — и наляво, за да си раздвижи врата. Червената кола беше отново зад нея, но този път — в съседното платно, двайсет — двайсет и пет метра по-нататък, макар помежду им да нямаше други коли.

По дяволите — даде си сметка внезапно тя. — *Той е ченге. Следи ме.* Това бе единственото възможно обяснение. Сега вече наистина раздражена, натисна газта веднага след светването на зелената светлина, а след това сви в една уличка. Разбира се, червената кола я следваше. Този път обаче младата жена намали скоростта и спря.

Червеният автомобил също намали и зачака на двайсетина метра зад нея. Джоуи стоя известно време неподвижно, тъй като не знаеше какво точно да предприеме. А след това изпъшка отвратно, отвори вратичката на колата и излезе. Приблужи се до червения автомобил, спря пред него и се взря в шофьора. Човекът се поколеба, а след това запраши нанякъде.

Видя го как поглежда в огледалото за обратно виждане. Съжаляваше, че няма възможност да остане тук още няколко часа. Не разполагаше с нито миг повече за губене. Влезе отново в колата си и подкара към ъгъла. Разбира се, червеният форд беше там. Спря успоредно на него. В началото шофьорът не направи нищо, дори не погледна към нея. Но в крайна сметка свали стъклото на прозореца.

— Оттук отивам на „Хенри Хъдсън“, след това ще свия по Уестсайдското шосе и ще карам по него, докато стигна до Петдесет и шеста улица — заяви с почти приятелски тон тя. — Трябва да стигна в офиса си към шест.

Мъжът ѝ се усмихна иронично. Това обаче не му попречи да тръгне отново след нея.

Едва доста часове по-късно успя най-сетне да привърши работата си и да се запъти към къщи. *Поне няма да събудя Том* — помисли си тя, като спря в малък френски ресторант на улица „Съливан“. Преди четири дни бе благодарила на Том и се бе преместила от дома му, в малкия двустаен апартамент, който бе наела за през следващите няколко месеца. Разположен в близост до улица „Хюстън“, той бе заобиколен от ресторанти с всевъзможен етнически

произход, но тя се бе хранила единствено в „Жан Клод“, откакто се бе преместила тук. Търсенето на нови местенца бе последното, за което бе в състояние да отдели време в момента. Освен това, реши тя, докато отпиваше от червеното вино, което бе поръчала и гледаше семплото меню, хубавите френски ресторанти не се срещаха на всяка крачка в Монтана.

Поръча стек с пържени картопки и се вгледа в бележките, които бе направила днес следобед. Питаше се как би могла да помогне на Лайза, докато четеше отделните записки, посветени на всеки един от участниците в банковия грабеж. Нямаше как да се отрече участието на приятелката ѝ; за това дори не можеше да става дума. В такъв случай все още не бе отговорила на въпроса какви бяха законовите възможности в този казус.

Докато състави в общи линии работния си план за следващите няколко дена, беше приключила с вечерята. Почти не бе докоснала нито говеждото, алангле, нито съвършено изпържените картофи. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху Лайза Мартин. Щом излезе от заведението и тръгна към апартамента си, изведнъж се сети за една нова възможност, за която никога досега не ѝ бе идвало наум. Вървеше из многолюдната улица и опитваше да прецени какви затруднения биха могли да възникнат.

Не обръщаше внимание къде върви, нито усещаше хората наоколо си, затова изпита истински шок, когато Гари Маккълou внезапно се озова до нея. Удоволствието от първия миг бе изместено от пристъп на гняв, когато се сети за човека в червения форд.

— Всеки ден непрекъснато ли ме следите или през уикендите ми давате почивка? — попита тя, като избягваше да го гледа в очите, докато вървяха един до друг.

— За злите няма почивка — отвърна той, като я хвана за ръката и преплете пръстите си с нейните.

Джоуи се дръпна и ускори крачка.

— Мъжът днес поне стоеше на разстояние. Защо не вземеш и ти да овладееш тази техника.

Гари прокара длан в къдравите кестеняви коси на тила ѝ.

— Ужасно трудна е. Съжалявам.

Тя се извъртя; по лицето ѝ бе изписан гняв.

— Аз не се шегувам, детектив. Ти демонстрира явно каква е целта ти. Това ми беше достатъчно.

Младият мъж спря; очите му не изразяваха нищо.

— Не спях с теб, за да демонстрирам... каквото и да било. Направих го, защото исках. И това, предполагам, бе също така причината и ти да спиш с мен.

Тя отстъпи назад.

— Аз спях с теб, защото те мислех за човешко същество. За жалост съм се лъгала. — Обърна се и впери невиждащ поглед във витрината, край която стояха. — Ти си полицай, а аз съм жената, която ти е нужна, за да следиш целта си.

— Полицейското управление те следи, не аз — заяви той и се приближи до нея. — Тук съм, защото искам.

Джоуи го изглежда.

— Да, точно така, всичките ти действия са продиктувани единствено от желанието.

Думите ѝ не го смутиха.

— Ако имаш предвид от желанието ми за теб, тогава отговорът е „да“.

— Виж какво, аз желая да разбера кой е убиецът на майка ми, но вас ченгетата това като че ли не ви интересува особено. Защо не отделяте повечко време, за да си вършите работата, и по-малко — за да ме тормозите?

Гари постави длан върху ръката ѝ.

— Чакай малко. Докога според теб ще мога да издържа на тази игра на криеница?

— Нямам представа за какво говориш — срязва го младата жена и издърпа ръка.

Полицаят отпусна длани от двете страни на тялото си.

— Говоря за тази глупост със сестра ти. Убеден съм, че знаеш къде се намира тя и предполагам не очакваш цялата нюйоркская полиция да си затваря очите пред факта, че помагаш на един престъпник.

— Изобщо нищо не очаквам от нюйоркската полиция... — Гласът ѝ секна. — Въпреки че, може би... — Обърна се и тръгна към апартамента си, — очаквах нещо по-добро от теб.

Без да погледне назад, ускори крачка. *Върви по дяволите, върви по дяволите, върви по дяволите* — повтаряше наум тя, като опитваше да сдържи сълзите си.

Не заплака и когато се отпусна в леглото си един час по-късно. Не можеше да повярва, че бе позволила на този мъж да нахлуе в живота ѝ и да я накара да се чувства толкова зле. След случилото се с Филип Галънт си бе дала дума да се пази по-внимателно, а ето, че бе станала жертва още на първия, който си бе направил труда да ѝ обърне внимание. Беше страшно ядосана на себе си, задето бе позволила това да се случи и дори още по-ядосана на Гари Маккълоу, че бе постъпил така. Обърна се в леглото, след минута се обърна отново, намести възглавницата си, но не след дълго позицията на краката ѝ се стори толкова неудобна, че се наложи да се обърне за пореден път.

Най-сетне се отказа от всякакви опити да спи. Просто лежеше по гръб и се взираше в тавана, докато започна да я обзема странно спокойствие.

Ти си лъжец — помисли си Джоуи, когато в съзнанието ѝ се появи образът на Гари. — *А ти не си ядосана, ти си самотна* — призна тя в притихналата стая. Остана дълго в това положение, без да помръдне, дори без да диша, докато я завладяваше някакво напълно непознато чувство, една дотолкова бездънна празнота, че заплашваше даже самото ѝ съществуване.

* * *

Гари стоеше пред нейната врата, поставил пръст върху звънеца. Не можеше да се накара да го натисне, нито пък да си тръгне. Закрачи из тесния коридор, като се молеше да не се появи някой от съседите ѝ.

Най-накрая успя да си наложи да си тръгне, но едва стигна до асансьора и се върна. По дяволите, трябваше да я види още веднъж. За малко не натисна бутона на звънеца, но в последния момент промени намерението си. Знаеше, че дори да позвънеше, тя нямаше да го пусне.

Да върви по дяволите — помисли си той със съзнанието, че ще направи нещо, което не би трябвало да прави. — *Не ми пука* — реши младият мъж, като изостави всякаква предпазливост. Все пак полицейската професия имаше и някои предимства.

Затършува из джоба на якето си и извади един малък, остър инструмент, който преди време бе взел от някакъв дребен крадец; беше го хванал точно като се опитваше да влезе с взлом в един магазин за алкохол на Лексингтън Авеню. Само след секунди вратата на Джоуи беше отворена. Огледа се и, когато очите му привикнаха с мрака, тръгна към вратата, която според него трябваше да води към спалнята.

Божичко, щеше да я уплаши до смърт. Чудеше се какво да каже. Но преди да бе успял да произнесе и дума, нощната лампа светна. Джоуи седеше в огромното си легло, увила около краката си сиво юрганче. Едната ѝ ръка беше поставена върху бутона на нощната лампа, а в другата имаше ножици, които държеше пред себе си за защита.

— Не можеш да ме уплашиш — заяви дрезгаво тя, но в очите ѝ се четеше силно, почти болезнено облекчение.

Гари се приближи до леглото, взе ножиците и ги остави до нощната лампа.

— Иска ми се и аз да можех да кажа същото — прошепна той, като вдигна длан и прибра падналия върху челото ѝ кичур коса. — С две думи — додаде той, като премести ръка към бузата ѝ и, след като я остави известно време там, я плъзна към шията, — ти ме плашиш до смърт.

Приведе се и прилепи нежно устни към нейните. А после се отпусна на леглото до нея и я обгърна в обятията си.

— Не — заяви Джоуи с потрепващ глас, докато цялото ѝ тяло трептеше в ръцете му. — Ти не ме плашиш ни най-малко.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Мисис Мариан Линдън?

Гласът от другата страна прозвуча нетърпеливо.

— Кой се обажда?

Елизабет си пое дълбоко въздух. Най-после. От два дена опитваше да се свърже с тази жена, но досега никой не бе отговорил.

— Казвам се Стейси Хюбърт. Извинявам се, че ви притеснявам, но правя справка във връзка с миналото на Рийда Матайъс. Тя кандидатства за работа в нашата фирма. Разбрах, че преди няколко години двете с нея сте имали недоразумения. Бихте ли могли да ми дадете известна информация за случилото се.

Последва остър смях.

— Недоразумения ли? Да, би могло да се каже и така. Ако смятате, че е недоразумение да откраднеш нечий съпруг.

— Не разбирам.

Елизабет се стараяше да не издаде нетърпението си да научи повече подробности.

Мариан Линдън се поколеба, но в крайна сметка очевидно реши да сподели случилото се.

— Тя беше адвокат във фирмата на моя съпруг. За да не се разпростирам надълго и нашироко върху цялата грозна история, ще кажа направо, че в резултат на тяхната връзка той ме изостави. Даде й много пари — нашите пари, трябва да уточня — а после тя го заряза. Просто така, веднага след като бе получил развод. — Тонът й стана зъл. — Сигурна съм, че не го е направила единствено заради парите, а и заради удоволствието да ни раздели. Наистина си пада по това да съсипва живота на другите. А съпругът ми така и не се върна при мен. Искам да кажа, че се разведохме и пред закона. Той се бе преместил в един апартамент в града, а аз все още живея тук, в Рай. Предполагам, че в началото е бил много оскърбен и ядосан, задето го заряза така. Но това е стара работа. Вече смени доста жени.

Елизабет опита да върне разговора към онова, което я интересуваше, като се стараеше да скрие неудобството си.

— И за какво дадохте под съд Рийда Матайъс?

— Моят съпруг бунак ѝ подари една моя огърлица. Представете ли си? Тя струваше цяло състояние, но, още по-важно, тя беше моя, не негова. Беше ми я подарил на десетгодишнината от сватбата ни. Така че я дадох под съд за емоционален тормоз. Многогодишното съвместно съжителство с адвокат ме научи, че винаги може да се намери причина да дадеш под съд някого. — Изсмя се остро. — Това е Америка, нали разбирате. Той е свободен да ме зареже, тя е свободна да го зареже, а всеки е свободен да направи нещастен всички останали.

Горчивината ѝ накара Елизабет да потръпне.

— Много ви благодаря, мисис Линдън. Ценя искреността ви.

Чу се звук от запалване на клечка кибрит и вдишване вероятно на цигарен дим.

— Знаете ли, аз не съм единствената, която има какво да каже за божествената Рийда. Открих, прекалено късно, разбира се, че тази повлекана е отнела съпруга на друга жена три години преди да насочи вниманието си към моя. Същата история. Работела за неговата фирма, накарала го да напусне съпругата си, а след това си заминала. Било някъде в Ню Джърси, Уикоф или нещо такова.

— Да знаете случайно името на жената или на адвокатската фирма?

Елизабет затаи дъх в очакване на отговора.

— Трудно ми е да си ги спомня — настана пауза и отново се чу всмукването на цигарения дим. — Сондърсон? Не. Сондърс. Името на съпругата беше глупаво, нещо като Санди Сондърс. Никога не съм я виждала. Само чух за това.

— Много ви благодаря, мисис Линдън.

Елизабет грабна един молив от бюрото и записа в бележника пред себе си *Санди Сондърс, Уикоф, Ню Джърси*.

— Надявам се, че няма да наемете тази кучка Матайъс. Истинско престъпление би било да ѝ позволите да продължава да играе мръсните си игрички, не смятате ли, мис...? Как ви беше името? За коя фирма казахте, че работите?

— Сега вече ще направим по-сериозни проучвания върху нея — побърза да отвърне Елизабет. — Благодаря ви.

Затвори телефона и се вгледа в думите, които бе написала току-що. Определено бе очаквала подобно развитие на нещата. Може би интересът на Рийда към Джак бе просто част от плана ѝ да олекотява значително кесията на тези мъже. В това нямаше нищо незаконно; тя просто ги водеше за носа, докато изкихат онова количество пари, което да я задоволи. Тя обаче си бе намерила майстора в лицето на Джак Рос; очевидно не е имала представа колко е предан на съпругата си. Нима провалът ѝ в този случай, прекъснал победоносната поредица, я бе вбесил дотолкова, че да убие Моли?

Не прави прибързани изводи — рече си тя. — По-добре продължи с разследванията.

Кент се появи иззад един от параваните с увита около кръста хавлиена кърпа. Току-що си бе взел душ и сега решише мокрите си коси.

— Хей, виж се, вече си напълно облечена — възкликна той, като се приближи до нея, наведе се и я целуна продължително.

Младата жена се изправи и свря лице в току-що избръснатата му буза. Бяха се любили през голяма част от нощта, но макар да бе заспала, когато небето бе започнало да изсветлява, пак се бе събудила точно в седем без помощта на будилник. Нямаше търпение да си тръгне. Това можеше да се окаже важен ден. Но преди да излезе от жилището на Кент бе искала да направи още един опит да се свърже с Мариан Линдън. И сега бе доволна, че го бе направила.

— Говорих с оцетената съпруга в Рай — обърна се към него тя, като се наслаждаваше на усещането на ръцете му, които се плъзгаха нагоре-надолу по гърба ѝ. — Както изглежда Рийда Матайъс е направила за смях поне неколцина от съдружниците в няколко адвокатски фирми, като при това се е обогатила и с някой и друг долар. Поне така изглежда на пръв поглед.

Кент се отдръпна леко и я изгледа засмян.

— Оу! Тя май ще се окаже доста забавна особа. Наистина се свързваш с чудесни хора, Стейси.

— Добре, добре. Знам, че не си наясно за какво точно става дума. — Не устоя на изкушението да го целуне по устата, преди да се отдели от него. — Искам да хапна корнфлейкс, преди да потегля.

Той се обърна към хладилника, където се бе насочила Елизабет.

— Хайде де, кога ще ми обясниш какво става? Четирийсет и осем часа е максимумът, на който съм способен относно дискретност и префиненост. Любознателните мозъци искат да бъдат наясно!

Младата жена извади кутия с прясно мляко от хладилника, а след това отвори вратичката на едно от шкафчетата, за да вземе пакет корнфлейкс. Въздъхна; знаеше, че неизбежното щеше да се случи. Смешно бе да се надява на любовен романс — или връзка, или както и по друг начин да я наречеаха — с Кент, без да му каже причината за своите разследвания. Освен това не беше честно да го намесва и същевременно да го държи на тъмно.

А след като бе прекарала почти цели две денонощия с него, вече бе почти сигурна, че нямаше да се втурне да я издава. По-вероятно бе да погледне на цялата тази работа като на игра. Така, както гледаше и на ровенето чрез компютъра в най-интимните подробности от живота на хората. Смущаваше се страшно при мисълта за невероятната информация, до която целият свят имаше моментален достъп чрез компютрите. Ако можеше да се намерят толкова много неща за другите хора, то със сигурност можеше да се научи много и за нея самата. *Вероятно вече съм се превърнала в отживелица* — помисли си тя, докато сипваше корнфлейкс в една купа, — *но това не намалява напрежението ми.*

Извади лъжица от чекмеджето с прибори и отнесе закуската си до малката кухненска маса, като даде знак на Кент да я последва. Той се приближи до плота и си наля чаша портокалов сок.

Елизабет задъвка бавно първата си хапка. Най-накрая заговори, все така с наведена глава и без да вдига поглед от купичката.

— Подозират ме в извършване на убийство, което не съм извършила. Готвеха се да ме арестуват, но аз избягах с надеждата да открия кой го е направил, преди да са ме затворили. Хората, за които правихме справка, са най-вероятните заподозрени.

Вдигна очи. Той я наблюдаваше, подпрян на мивката, а ръката с чашата портокалов сок бе замръзнала във въздуха.

Очите му се разшириха. Младият мъж остави чашата върху плота.

— Какво каза?

Тя вдигна рамене, сякаш това не бе кой знае какво, макар сърцето ѝ да тупкаше лудо в очакване на реакцията му.

— Това е моята история. Аз се крия. И точно затова ми трябваше помощта ти. Именно заради това не можех да се обърна към някой от хората, които бих потърсила при нормални обстоятелства.

— И що за хора са те? — попита той, като седна срещу нея на масата.

Тя се поколеба.

— Аз съм адвокат. Така че това са хората от адвокатската фирма, където работя. Фирмата на баща ми, „Рос, Дженингс анд Трент“.

Кент избухна в смях.

— Адвокат? Боже, това щеше да бъде последното, за което щях да се сетя. Предполагам не е нужно да отбелязвам, че наруши десетина, закона докато беше с мен. Не знам какво си правила преди това, но дори само изчезването ти е достатъчно сериозно нарушение в очите на полицията.

Елизабет го погледна право в очите, без да съзнава колко здраво стиска лъжицата.

— Мислиш ли да правиш нещо във връзка с това?

Въпросът ѝ очевидно го озадачи истински.

— Какво например?

— Да ме предадеш — промълви едва чуто тя.

Младият мъж протегна ръка през масата и взе дланта ѝ в своята, като набърчи чело.

— Да не си се побъркала? Разбира се, че не. Обиден съм, че дори си помислила такова нещо. Да не говорим, че именно аз направих възможно да нарушиш повечето от въпросните закони. Аз също ще бъда държан отговорен.

Елизабет си отдъхна шумно.

— Благодаря.

Кент се усмихна.

— Така всъщност става дори още по-забавно. Това е нещо истинско. И ми допада. — И додаде с престорено важен тон. — Имам честта да бъда свидетел на благородното ти старание.

Почувства се леко объркана, като осъзна доколко права бе в предположението си, че той щеше да приеме всичко като една голяма игра.

Младият мъж се облегна назад и повдигна стола си на двата му задни крака.

— Значи всичко друго, което си ми казала, е лъжа. Откъде си, защо сега живееш в центъра. — Внезапно се сети нещо. — Ами името ти? Името ти истинското ли е?

Тя поклати глава.

— Казвам се Елизабет Рос. Израснах в Грамърси Парк, но вече от доста години живея самостоятелно в Ъпър Уест Сайд. Може би името на баща ми ти е известно — Джак Рос. Двамата със сестра ми Джоуи са се заели да защитават Лайза Мартин, жената с радикални убеждения, замесена в банков обир през шейсетте години, която току-що се предаде. Случаят привлече всеобщото внимание.

Кент обърна нагоре длани.

— Напоследък не съм поглеждал вестник, така че не съм запознат с него. Съжалявам. — Очите му светнаха отново развеселено. — Но историята става все по-интересна с всеки следващ миг.

Предразположението му към хапливи духовитости я изпълни с досада.

— Това не е история. А аз наистина имам сериозни проблеми. — Изправи се и посегна към дамската си чанта. — Така че днес отивам да се срещна с онзи художник. Ще се видим след това.

Кент скочи и я прегърна изотзад.

— Хей, извинявай. Не исках да прозвучи така.

Младата жена се постара да запази спокойствие. Нямахше смисъл да вини него за собствените си неприятности.

— Няма нищо. Трябва да вървя. — Откъсна се от обятията му, като се стараяше да запази лековатия си тон. — До довечера.

Той не помръдна от мястото си.

— Имам работа между два и четири. Ще се видим след това.

Тя го погледна и се усмихна успокояващо.

— Между другото, в чие убийство те подозират? — извика след нея Кент.

— На майка ми — отвърна тя, без да се обръща.

И го чу да прошепва, точно преди да затвори вратата.

— О, Боже!

В гърдите си усещаше някаква празнота. *Това не е моят живот* — помисли си нещастно тя. — *Но всъщност аз вече нямам живот.*

Изпита облекчение, когато излезе от сградата. Докато вървеше си припомни всичко, научено за човека, с когото отиваше да се срещне.

Двамата с Кент се бяха добрави с лекота до доста плашещи факти. Майкъл Уийвър, трийсет и деветгодишният скулптор, чието ателие бе един етаж под ателието на Моли, на два пъти бил арестуван и затварян в психиатрични заведения.

Оказа се, че произлиза от изключително богато семейство. Бе израснал в Манхатън, на Пето Авеню, в огромна сграда от предвоенно време. Родителите му бяха съединили два апартамента, които обитаваха все още. След завършването на Художественото училище на Роуд Айланд, той бе живял на различни места из страната, преди да се завърне в Ню Йорк и да се установи в двустаен апартамент на Десета улица. Беше се оженил през 1987 година, за да се разведе две години по-късно. Затварянето в психиатрично заведение бе станало съответно през 1991 и 1994 година. Беше прекарал общо шест месеца там.

Елизабет съжаляваше, че не знае нищо повече за него. Но просто нямаше време да се рови за повече предварителна информация. Голяма част от предишния ден бе отишла в търсене следите на Хектор Ривера, портиера от списъка на Джоуи, уволнен в резултат на оплакване от страна на Моли. Той беше отишъл в Лос Анджелис и в продължение на два месеца бе работил в един хотел там. Кент бе успял дори да открие, че в деня, в който бе станало убийството, Ривера бе отлетял за Лас Вегас със съпругата си на триденна ваканция, платена с новата му кредитна карта. Не беше невъзможно да се е върнал тайно в Ню Йорк, за да убие Моли, но това бе малко вероятно.

Получената информация бе изключително полезна, но тя бе отклонила вниманието им от Майкъл Уийвър. Щом бе разбрала за психическите проблеми на скулптура, младата жена реши да се срещне с него. И без да чака повече, му бе телефонирала.

Като се стареше отчаяно да прикрие нервността си, тя обясни, че учи в художественото училище в Роуд Айланд, което бе завършил и той самият, и възнамерява да започне да се занимава изключително със скулптура. Заяви, че е виждала творбите му на изложби — местата, датите и описанието на изложените произведения дължеше на майсторството на Кент — и че творчеството му я изпълва с възхищение. Измъчените изражения на неговите бронзови мъже и жени и вплетените им в борба едно с друго тела я били покорили. Ласкателството даде нужния ефект. Когато го попита дали ще може да го наблюдава няколко дена в процеса на работа, той се съгласи.

— Освен това ще опитам да напиша статия за училищния вестник — подхвърли тя; предполагаше, че това щеше да ѝ даде основателно извинение за воденето на записки.

— Всеки вид реклама е добре дошла в света на изкуството — бе отвърнал Уийвър. — Тя няма да продаде нито една от моите творби, но може да предизвика завистта на някои от хората, с които се познаваме още от училищно време.

Внезапно Елизабет започна да усеща остро присъствието на другите хора наоколо. Кой знае поради каква причина се чувстваше неудобно. Затича се към празното такси, спряло няколко метра по-нататък на червения светофар. Като се стараше да стои така, че шофьорът да не вижда добре лицето ѝ, тя даде адреса на Уийвър... адреса, на който се намираще и ателието на Моли, помисли с тъга тя.

Щом излезе и плати, натисна нервно звънеца за ателието на скулптора. След като слезе от асансьора на петия етаж, поспря за момент, преди да почука на вратата. Едно беше да надничаш в живота на хората чрез компютъра и съвсем друго — да се изправиш лично пред тях. Пое си дълбоко въздух и почука. Вратата се отвори.

Надяваше се, че изражението не издаде силната ѝ изненада. Беше очаквала да види олицетворение на артистичния тип, може би покрити с прах дрехи и дълга опашка или съвсем къса подстрижка.

Майкъл Уийвър имаше сивеещи, дълги до раменете коси, които висяха на мазни фитили около лицето му. Черната му блуза бе изцапана от храна, а някога белите му шорти сега бяха мръсножълти. Беше бос. Ръката, която протегна към нея, беше също така мръсна, с изгрязани нокти. Когато му беше призрачно бяла, леко лъщяща от пот, макар в стаята да не бе особено горещо. Очите му бяха налети с кръв.

За момент Елизабет се сети как бе изглеждал баща ѝ, когато го видя на улицата преди няколко сутрини, блед и почти болен. Побърза да прогони неприятната мисъл.

Тя също протегна ръка.

— Здравейте, мистър Уийвър. Много ми е приятно да се запозная с вас.

— Мислех, че учите в художественото училище в Роуд Айланд — заяви разочаровано той. — Много по-възрастна сте, отколкото очаквах.

Младата жена успя да се пребори с отговора, който напираше да излезе от устата ѝ, а именно: *А вие сте много по-отвратителен, отколкото очаквах.* Вместо това се насили да се усмихне.

— Изгубих доста години да работя нещо, което мразех, преди да се върна в училище, за да уча изобразително изкуство. Това обяснява напредналата ми възраст.

— О!

Скулпторът повдигна леко рамене с видимо примирение.

С всеки следващ миг той ѝ ставаше все по-неприятен и по-неприятен. Очевидно бе очаквал някоя симпатична малка гимназистка, която да се впечатли веднага дотолкова, че да скочи без бавене в леглото му. Прииска ѝ се да заяви: *Животът е пълен с малки разочарования, нали?*

Успокой топката, Елизабет — рече си тя и пое дълбоко въздух.

— Може ли да вляза? — попита любезно младата жена.

— Разбира се — отвърна Майкъл и отстъпи встрани, за да ѝ направи път.

Елизабет се огледа. *Боже мили. Антъни Пъркинс в „Психо“.* Само дето сравнението не бе ни най-малко забавно. Дългите прозорци, които би трябвало да заливат помещението със светлина, бяха покрити с някакви стари, избелели чаршафи, през които светлината влизаше с мъка. Навсякъде бяха разхвърляни скулптурни материали и инструменти, книги, картини, скици и останките от десетина хранения. Кутии от пица и други, доставяни по домовете храни, се мотаеха по ъглите и върху масата, заедно с омазнени хартии. Кушетката бе буквално скрита под нахвърляни дрехи и неотворена кореспонденция, а зелената кадифена тапицерия бе цялата на петна и на места — заплашително изтънена.

Нямаше признаци от работа по каквато и да било скулптура. Не се виждаше нищо в какъвто и да било стадий на работа.

Той я наблюдаваше, кръстосал предизвикателно ръце пред гърди.

— Мисля за това, което възнамерявам да правя — заяви безгрижно той. Но в следващия миг лицето му придоби болезнено изражение. — Прекалено е трудно, всичко е прекалено трудно — проплака Майкъл. — Не мога да понасям повече това.

Елизабет преглътна мъчително. Нещо с този човек определено не беше наред. Що за връзка бе имала с него Моли? Той, разбира се, може

и да е бил по-добре преди, но сега явно състоянието му се влошаваше все повече и повече и скоро щеше да го отведе отново в психиатричната клиника. И това ѝ се струваше още по-логично, тъй като от последната му хоспитализация бяха изминали няколко години. Може би състоянието му се подобряваше за известно време, след което настъпваше поредната криза.

Колко ли време щеше да ѝ се наложи да го наблюдава? Ясно беше обаче, че нямаше да прекара тук няколко дена, както бе възнамерявала първоначално; той беше прекалено побъркан, за да може да стои часове и дни наред с него. По-добре беше да кара веднага по същество.

— Видях, че дават под наем едно ателие в тази сграда — рече тя. — Чудя се дали да не остана в Ню Йорк и да започна да работя.

Изражението му стана отново болезнено.

— Да, ателието на Моли. — Поклати глава и очите му се напълниха със сълзи. — Моята Моли. О, Боже, моята Моли.

Младата жена стоеше неподвижно, за да не прекъсне трескавите му мисли.

— Познавал ли си жената, която е работила в него? — попита тихо тя.

— Тя ми беше като майка — отвърна той, издал ръце напред с почти театрален жест. — Нямах представа какво ми причини това.

— Кое?

Майкъл я изгледа остро; явно я смяташе за пълна глупачка, след като не знаеше за какво ставаше дума.

— Някакъв маниак уби моята скъпа Моли. Застрелял я като див звяр.

По гръбнака на Елизабет пробягаха тръпки.

— Защо? Кой би извършил подобно нещо?

Надяваше се, че любопитството ѝ звучи правдоподобно невинно.

Уийвър затвори очи, изпълнен с болка.

— Светът е пълен с безсърдечни типове.

Внезапното избръмчаване на звънеца я стресна силно. Скулпторът прекоси стаята и отвори с досада вратата.

— Какво? — изляя той, преди да е видял кой звъни.

Човекът навън изглеждаше около двацет и седемгодишен. Носеше черно кожено яке и тесни дънки. На дясното му ухо

проблясваше диамантена обичка. *Колко добре изглежда* — помисли си младата жена. — *Би могъл да бъде модел.*

Новодошлият се впусна незабавно да изнася лекция на Уийвър.

— Мразя, когато не вдигаш телефона. Не ми казвай, че не си прослушал записите на обажданията ми. — Влезе и сграбчи Майкъл за раменете. — Погледни се. Оставих те сам за две седмици и... Не довърши мисълта си, тъй като погледът му попадна върху Елизабет.

— Какво прави тук тя? — обърна се остро към него той.

— Нищо. Някаква ученичка — отвърна безцеремонно Майкъл. — Ерик, моля те...

Непознатият се взря в нея с неприкрита неприязън, след което се обърна отново към скулптура.

— Все още не си се отказал, а? Бих искал да чуя какво си й казал. Кога ще престанеш с това?

Уийвър се дръпна.

— Защо не влезем вътре да поговорим за това? Бих искал да останем малко насаме.

С мрачна физиономия Ерик го хвана за ръката и го помъкна в друга стая, вероятно спалнята или кухнята. Затръшна вратата след себе си. Тя се приближи припряно, с надеждата да чуе какво си говорят. Това се оказа лесно, тъй като Ерик се разкрещя, без да губи и секунда.

— Семейството ти никога няма да те приеме, Майкъл. Не знам какво трябва да стане, за да го разбереш. Ти си това, което си. Те са онова, което са. Ти така и ще си умреш, като продължаваш да се преструваш, а на тях изобщо няма да им пука, че си опропастил целия си живот. Няма да си помогнеш, като водиш момичета тук. Какво, мислиш си, че изведнъж ще ти стане, само защото някое момиче стои пред теб?

О, Боже! — помисли си Елизабет и отстъпи крачка назад. Този човек се измъчваше от факта, че е обратен. Богатите му родители вероятно не искаха да имат нищо общо с това и то не му даваше мира. *Тя ми беше като майка* — бе казал той за Моли. Сигурно го бе обичала и го бе приемала, за разлика от истинската му майка.

Бедният човек — помисли си тя, изпълнена със симпатия. Не можеше да си представи, че убийството на Моли беше свързано с нещастиято, изпълнило живота му.

Измъкна се тихо от апартамента. Силно се съмняваше, че Майкъл щеше да се разстрои, когато откриеше липсата ѝ.
Броят на заподозрените определено намаляваше.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Благодаря ви, мистър Рафия. Много съм ви благодарна, че ми отделихте от времето си.

Джоуи затвори телефона. Отчаянието, което досега бе успявала да сдържа, внезапно заплашваше да избухне с пълна сила. Откакто се бе срещнала с Лайза във Валхала, се бе надявала братовчедът на Тони Рафия, Рей Рафия, да я отведе при Тони... а Тони на свой ред да я запознае с някакъв факт, благодарение на който нямаше да се наложи Лайза да лежи в затвора до осемдесет и петата си годишнина.

Да — помисли си мрачно тя, — колко глупава се оказа тази идея. Не можеше да се каже, че Рей Рафия нямаше желание да помогне. Всъщност Тони му се бил обадил, след като прочел в един вестник за арестуването на Лайза.

— Искаше му се да може да направи нещо за нея — бе признал Рей Рафия. — Това бе ужасно време в живота на Тони и той се старая да го компенсира по всички възможни начини... но все пак, без да се предаде. Променил се е напълно. Пораснал е. Ако дойдете в Питсбърг, ще ви покажа снимки на петте му деца.

През годините след банковия обир Тони Рафия бе емигрирал в някакъв град в Канада, но кой точно братовчед му, разбира се, отказваше да каже. Там работел като борсов агент, живеел щастливо вече повече от двайсет и няколко години със своята съпруга и тренирал футболния отбор, в който играели няколко от собствените му деца. С две думи, като се изключеше фактът, че живееше под друго име и все още бе търсен за обир с убийство, Тони можеше спокойно да спечели местната награда за най-съвестен гражданин на годината. Колкото до младежкото прегрешение, Рей я информира, че братовчед му все още чувствал достатъчно силна вина, за да изпраща всяка Коледа без изключение анонимно по хиляда долара на вдовицата на убития пазач.

Джоуи бе изненадана от силното си разочарование. Едва сега си бе дала сметка доколко бе разчитала Тони Рафия да я отведе до някаква следа, до някакво събитие, до някаква неизследвана територия, която

би помогнала на Лайза. Да, определено Лайза нямаше да има никаква полза от всичкия ентусиазъм и всичката подкрепа на Рей.

По дяволите! — изруга младата жена и се обърна да погледне слънцето. Беше едва осем сутринта, а ѝ се струваше, че целият ден бе минал безплодно. Не можеше да се каже, че няма какво да се свърши — на главата ѝ висяха безброй правни задачи. Очевидно баща ѝ нямаше да може да ѝ помогне с нищо и я чакаха десетки часове усилена работа. Нямаше да успее до деня, в който щеше да се разглежда делото, дори да работеше по двайсет и четири часа в денонощие. На всичкото отгоре запасът ѝ от вече готови отговори на Констънс Тръгл беше на привършване. През следващите дни трябваше да отдели време и за написването на нови.

Осъзна, че не може да си позволи дори да мисли за това. Най-важен в момента бе случаят на Лайза Мартин. И във връзка с това всички часове на света може би нямаше да се окажат достатъчно.

Онова, от което се нуждаеше, бе някоя голяма идея, цяла нова посока на мислене. Седна отново на стола, измъкна единия си крак от обувката и започна да свива разсеяно пръстите. Впи невиждащ поглед в черната кожена обувка с висок ток край стола. *Нова посока* — повтори с горчивина тя. Както изглежда се бе върнала в старата. И сега стоеше, пристегнатата в консервативен черен костюм и чорапогащи, макар да мечтаеше за коренно различен живот от този.

Погледна към улицата, заслушана в тихото жужене, което се носеше от външния офис. Всички вероятно правеха това, което искаха да правят. *Е* — поправи се тя, — *вероятно онова, което трябва да правят. Аз самата в крайна сметка открих какво желая наистина да правя и мислех, че ще мога да го върша до края на живота си. Определено съм се лъгала. Най-вероятно се лъжа по същия начин и за всичко останало в живота си.*

Като например по отношение на Гари Маккълou — обади се беззвучно някакъв глас в главата ѝ. — *Как можеш да вярваш, че му пука за теб.*

След последната си среща с него тя наистина вярваше на всичко, което ѝ бе казал. Дори начинът, по който се бе държал в апартамента ѝ, колкото и луд да бе в известен смисъл, ѝ се струваше романтичен и импулсивен. Всяка негова дума, всяко негово действие изглеждаше

галванизирано, сякаш той не владееше емоциите си и просто не можеше да си наложи да се отдели от нея.

И единствено благодарение на този факт собствените ѝ чувства по въпроса ѝ се струваха по-поносими. Тя се влюбваше в него, въпреки всичките си усилия да не го допусне и това беше наистина ужасно. Тъй като на дневна светлина бе повече от ясно, че намеренията му бяха свързани в много по-голяма степен с желанието му да държи под око заподозряната ѝ в убийство сестра, отколкото с нея самата. Искаше ѝ се да греши, но това бе повече от очевидно.

Едва предишния ден ѝ се бе обадила Корнилия и бе попитала каква е причината за големия интерес на нийоркската полиция към Джоана Рос.

— Детективът, който се обади, сигурно ми зададе един милион въпроса за теб и за сестра ти — беше казала Корнилия. — Колко често ти телефонирала и колко често идвала в Монтана да те види, кои са били приятелите ти в Ню Йорк и какво ли още не. А ти, Джоуи, почти не си споменавала за нея тук!

— О, той беше много мил и любезен. Мисля, че името му е Маккълou.

Джоуи едва сдържа стенанието си. *Да — помисли си тя, — името му наистина е Маккълou, въпреки че отговаря на Гари, когато лежи в леглото до мен.*

Вбесена, затвори телефона. *Колко пъти още ще се проявявам като последната глупачка — запита се тя; болката бе почти физическа. — Никога повече — закле се младата жена, като се мъчеше отчаяно да отклони мислите си в друга посока. Не можеше да се пребори обаче с желанието, което я обземаше всеки път, когато образи от прекараната заедно нощ залееха съзнанието ѝ. Помнеше пътя на неговите длани по тялото си, усещането на устните му върху кожата си. Всичко бе като някакво вълшебство, от мига, в който ѝ бе изкарал акъла с внезапната си поява в апартамента ѝ, до часовете, през които бяха лежали един до друг, с вплетени крайници, като непрекъснато докосваха една или друга част на тялото си, за да заспят едва на разсъмване.*

Но когато се бе събудила, него вече го нямаше. И у нея бе останало чувството, че си бе измислила всичко това. Макар да знаеше, че бе истина. Все още усещаше неговата миризма, останала по

възглавницата ѝ, все още чувстваше настойчивостта на устните му, топлината на дланите. Тя обаче знаеше много добре защо бе дошъл и това я смущаваше и вбесяваше. Той бе дошъл, за да я наблюдава, да държи под око всяко нейно движение, за да може в крайна сметка да се добере до Елизабет.

— Това обаче няма да стане — заяви на глас тя, с надеждата, че секретарката ѝ няма да я чуе.

Захващай се за работа — рече си Джоуи, — *и то без да отлагаш и миг повече.* Не можеше да промени случилото се миналата нощ, но затова пък можеше да направи всичко възможно за Лайза Мартин, а това определено не включваше мечтания във връзка с детектив Гари Маккълou.

Завъртя се на стола и огледа кабинета си, като опитваше да прецени какви възможности за действие ѝ остават. Инстинктът ѝ подсказваше, че няма какво повече да търси от Тони Рафия, тъй като всичко казано от братовчед му бе самата истина. Като млад радикал той бе кривнал встрани от правия път, но сега бе образцов гражданин, чийто единствен личен недостатък бе да направи всичко възможно да не го екстрадират в Съединените щати.

Имаше обаче още един човек, който не бе заловен. Младата жена започна да прелиства за пореден път записките на своята приятелка. Изчиташе страница след страница написаното от Лайза и се питаше дали не е пропуснала някой факт, който би могъл да им бъде от помощ. Прегледа отново имената. Джейни Салцман. Боби Саркалян. Пол Сейнт Джон. И тримата бяха заловени и все още излежаваха присъдата си.

Погледът ѝ спря върху името на Фреди Шор. Той също бе успял да се отърве до този момент. Припомни си отново какво ѝ бе казала Лайза. Фреди бе влязъл в групата им малко преди дейността им да доведе до нечие убийство. Всъщност появата му беше твърде подозрителна. Дали този факт можеше да означава нещо?

Къде ли бе отишъл Фреди, след като бе напуснал местопрестъплението? Лайза и Тони не се бяха виждали оттогава, но бяха останали във връзка с хората, които им бяха помогнали да намерят документите за новата си самоличност. Фреди като че ли не бе поел по този път. Лайза бе прекарала няколко месеца в повече от десет града, преди да се установи в Монтана, но не бе чувала и дума за него.

Освен това Фреди не е следвал. Внезапно почувства, че трябва да го открие на всяка цена.

Прегледа онова, което приятелката ѝ бе казала за него, но то бе съвсем малко. Навъртал се из студентското градче. Отличавал се с вечния си стремеж към съревнование и с любовта си към крибеджа. Да — реши тя, — *това действително не е почти никаква информация.* Усети, че отчаянието заплашва да я обземе отново. Изпълни я решимост обаче да не му позволи да я обсеби пак. Щеше да използва малкото, с което разполагаше. Забарабани с пръсти по бюрото, а след това посегна към телефона. Идеята можеше да се окаже смешна, но засега не това бе единствената ѝ идея.

Линда се обади при първото позвъняване на интеркома. След изчезването на Елизабет, тя бе започнала да работи с Джоуи.

— Да, мис Рос.

— Кой в този град има голяма фото библиотека? — попита тя.

Линда се поколеба за момент, преди да отговори.

— Ами — рече най-сетне тя, — момичето, което ми беше съквартирантка допреди две години, работеше в „Спортс Илюстрейтид“. Тя спомена, че едно от списанията в тяхната сграда разполагало с обширна библиотека.

— Виж дали ще може да ти осигури достъп в нея. На секундата, ако е възможно.

— Какво ще трябва да търся?

Вместо отговор секретарката чу щракването и в следващия момент Джоуи застана на вратата, която разделяше двата кабинета.

— Ако щеш вярвай, но ще трябва да търсиш информация за състезанията по крибедж, провеждани до началото на седемдесетте години, съпроводена със снимки.

Линда взе дамската си чантичка и се изправи.

— Да не мислите да се захващате с него като с хоби?

Джоуи поклати глава.

— Да. Крибеджът, заедно с колекцията ми от стикери би трябвало да ме занимават през свободното ми време. — Бръкна в джоба на самото си и извади дващсетдоларова банкнота. — Това е за таксито — обясни тя, като подаде парите на секретарката. — Мислиш ли, че хората могат да се променят? — попита внезапно тя.

— Да, разбира се — отговори момичето, като сви рамене. — Поне се надявам да е така.

Джоуи се усмихна мрачно.

— Напротив, всички се надяваме промените да не са особено големи.

* * *

— И така, какво смяташ? — попита Джоуи в мига, в който Лайза се появи в стаята за посещения.

Затупка нервно с химикалката по масата, докато приятелката ѝ разглеждаше многобройните фотографии, които ѝ бе донесла. Отиването в библиотеката за снимки се бе оказало страхотна идея. Бе открила, че не само всяка година се провеждаха турнири по крибедж, ами и се запечатваха за бъдещите поколения, като се снимаха победителите и носителите на втората награда. Не ѝ оставаше друго, освен да се моли любовта на Фреди Шор към крибеджа да не бе намаляла.

Лайза оглеждаше снимка след снимка, като започна от най-старите и се взираше внимателно във всяко лице.

— Трудничко е — заяви по едно време тя, като отдалечи леко една от фотографиите от себе си. — Лицата са много дребни. А и не съм виждала Фреди от почти трийсет години.

— Ти само продължавай да гледаш — окуражи я Джоуи.

Колкото и малка да бе вероятността за успех, това бе единствената им надежда.

— Хей — възкликна внезапно Лайза. И взе една голяма черно-бяла снимка. — Този мъж отпред, оплешивяващият. Би могъл да бъде Фреди Шор. — Вгледа се по-отблизо. — Знаеш ли, готова съм да се закълна, че е той.

Джоуи грабна снимката от ръцете ѝ и заби поглед във въпросната личност. Той не се отличаваше по нищо от другите мъже. На средна възраст, с тъмна, леко посивяла коса... по-точно онова, което бе останало от нея. Изглеждаше безкрайно доволен от себе си, докато се усмихваше пред фотоапарата. Зачете се в надписа в долния край на

лъскавата снимка. Името на третия човек отляво бе отбелязано като Робърт Малори.

— Добре, скъпа. Сега ще имам доста работа. — Надвеси се над масата и целуна Лайза по бузата. — Ще те уведомя за следващата си стъпка.

Изправи се и тръгна към вратата. Там я застигна жалният глас на приятелката ѝ.

— Наистина ли мислиш, че това би променило нещо?

Джоуи се обърна и я погледна, усмихната до уши.

— Нямам представа, но ще направя всичко, което мога, а ти стой тук и се моли или желей, или дори прави ритуали на черната магия в ума си. И все някак си ще успеем да те измъкнем оттук. Кълна се.

Излезе от помещението за посещения. Знаеше, че някой от пазаците щеше да затвори тежката метална врата зад гърба ѝ. *Божичко, надявам се да казвам истината* — помисли си тя, докато вървеше по коридора.

* * *

— Кюфтетата алангле ли ги искате или средно изпечени? — попита сервитьорката, като се усмихна на двете жени насреща си.

— Алангле — отговори Джоуи, като се взря към бара, за да се увери, че никой не ги наблюдава.

Елизабет беше с лице към нея и с гръб към повечето от останалите посетители. Ресторантът на Четирийсет и осма улица, в който бяха седнали, бе винаги пълен по обяд и след пет следобед, но в три и половина в работен ден беше почти празен. Джоуи беше сменила на два пъти метрото, а след това бе взела и такси, за да бъде сигурна, че не са я проследили.

— Ето това са снимките — рече тя и ѝ подаде един плик. — Твоята мисия, ако решиш да я поемеш, е да направиш справка за мистър Робърт Малори.

— Сякаш аз самата разполагам с неограничено време, че да ходя да правя справки и за липсващи особи — отвърна с очевидна досада Елизабет.

Джоуи я изглежда отвратена. С тези тесни дънки и наскоро изрусена коса сестра ѝ приличаше на обитателка на Ийст Вилидж, но поведението ѝ определено не се бе променило.

— Надявах се, че промените във външния вид и начина на обличане ще се отразят благотворно и върху характера ти — отбеляза цинично тя. — Със съжаление признавам, че съм допуснала голяма грешка.

— Не може да се каже, че няма какво да правя, знаеш ли?

Джоуи присви устни, но не отговори.

Елизабет се присегна към плика и го отвори. Заразглежда снимките.

— По принцип, когато молят за помощ, хората се стараят да бъдат любезни.

Сервитьорката се приближи с две чинии, препълнени с кюфтета и пържени картофки. Джоуи я изчака, докато ги сервира пред тях и се отдалечи, а след това заговори отегчено.

— Лайза Мартин се е крила от полицията през по-голямата част от живота си. Ти повече от всички останали би трябвало да изпитваш симпатия към нея. Повярвай ми — додаде тя, — никога не бих те помолила за това, ако не се страхувах, че полицията може да ме проследи. А тя точно това и прави, и то заради теб. Само това ми трябва — да ги отведе при този човек, преди да съм успяла да разбера с какво евентуално би могъл да помогне на Лайза. В този случай просто нямам избор.

Точно такава физиономия бе виждала на лицето на Елизабет и по времето, когато бе седемгодишна и запращаше на пода всички фигурки от играта на дама, след като изгубеше.

— Добре — рече Джоуи и промени тона. — Моля те, би ли открила този мъж и моля те, разбери ако обичаш с какво се е занимавал през последните няколко десетилетия.

Елизабет пъкна хапка кюфте в устата си. Сдъвка я мъчително бавно, след което отпи от газиранията си вода.

— Е, след като ме молиш така мило...

* * *

Джоуи бе заспала, когато телефонът иззвъня. Сърцето ѝ затупка учестено. Само двама човека можеше да ѝ се обяд в един и половина сутринта.

— Събудих ли те?

Изпита разочарование, като чу гласа на сестра си.

— Е, и до какво се добра? — запита отривисто тя.

— Семейството на Робърт Малори се състои от съпруга с безупречни маникюр и прическа и шест коня. Всички те живеят в разкош в Бедфорд, щата Ню Йорк, в имение с размерите на цяло графство. Пише, че бил директор на „Морис Корпорейшън“.

— Доста дълъг път е изминал. Какъв щастливец е само този Робърт Малори — отвърна замислено Джоуи.

— Аз също. Както разбирам, никога вече не трябва да се сещам за него — заяви Елизабет и затвори решително телефона.

Изненадана, Джоуи все още държеше слушалката. Когато посегна да я сложи на място, чу леко щракване.

Божичко — помисли си тя, — кучият син подслушва телефона ми. Заля я неописуем гняв. Не само към Гари, а и към самата себе си. Колко пъти още щеше да прави опити да се самозаблуждава, че този човек има някакви чувства към нея? Ако доказателствата досега не ѝ бяха достатъчни, този път вече не можеше да си затваря очите. Беше ясно като бял ден. За Гари Маккълоу тя бе просто средство за постигане на целта. *О, Боже — помисли си паникьосано тя, — да не би точно аз да издадох сестра си?*

Опита се да си припомни разговора. Елизабет не се бе представила, така че Гари нямаше как да бъде сигурен. Освен това бяха говорили кратко, така че полицията просто нямаше как да е открила местонахождението ѝ. Поне така се надяваше. *Елизабет — замоли се безмълвно тя, — дано си се обадила от някой уличен телефон по-далеч от мястото, където си отседнала.*

Щеше да бъде ужасно, ако арестуваха сестра ѝ за убийство в резултат на услугата, която ѝ бе направила. Тези дни наистина изобщо не ѝ вървеше.

Всички тези разсъждения я наведоха на друга мисъл. Късметът на Робърт Малори ѝ се струваше наистина невероятен.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джоуи разтърка уморено очи, докато крачеше из кабинета си. Не знаеше колко точно е часът, но последния път, когато бе забелязала часовника, минаваше единайсет, а ѝ се струваше, че оттогава бяха минали векове. Телефонът звънеше вече за кой ли път, но тя дори не направи опит да отговори. Беше почти сигурна кой я търси и нямаше намерение да говори с него.

Проклет да си, Гари — помисли си тя. Първоначалното ѝ желание телефонът да престане да звъни се замени много бързо точно с противоположното искане — да продължи да звъни вечно. Приблужи се до прозореца. Повечето светлини в съседните административни сгради бяха загасени за през нощта. Всички се бяха прибрали в домовете си, при своя любящ съпруг или безупречна съпруга, при двете си деца и немската овчарка.

Внезапно изпита срам. Приятелката ѝ Лайза можеше да бъде осъдена за убийство, а тя се бе фокусирала върху жалкия си любовен живот. Какво от това, че мъжът, по когото си бе изгубила ума, се интересуваше единствено от това как да пипне сестра ѝ? Тя поне можеше да си стои в офиса, или да се разхожда по улиците, или да отлети до Занзибар, изобщо каквото ѝ хрумнеше. Само ако Лайза имаше подобен избор. Само ако Лайза изобщо имаше някакъв избор.

Приблужи се до дивана и се отпусна отгоре му.

Тук имаше отговор. Не можеше да няма. Стана бавно, домъкна се уморено до бюрото си, седна пред него и взе книжата, върху които бе работила цял ден. Името Робърт Малори фигурираше на всяка страница. Заедно с един асистент бяха преровили възможно най-дискретно Интернет, за да открият всяка дума, написана някога за него. Вестниците и професионалните списания бяха започнали да го споменават едва, когато вече бе в доста зряла възраст. Това обаче бе прекалено малко и за прекалено късен период от живота му. Все още не бе успяла да изнамери нещо, което би могло да помогне на Лайза Мартин.

Едно по едно — рече си тя не за първи път този ден. Препрочете отново отделните извадки. Сред тях имаше няколко статии, посветени на турнирите по крибедж, в които бе участвал. Както и доста информация за неговата корпорация. Нищо от това обаче не ѝ вършеше работа. Компанията, която бе оглавил, бе стара, с многогодишен опит в многобройните аспекти на хартиената индустрия. Тя притежаваше няколко фабрики из страната, в това число и за гофрирани материали, както и голям завод в Алабама за производството на тоалетна хартия и хартиени салфетки и кърпи.

Фреди Шор може и да не бе ходил в колеж, но очевидно бе умен. Възхищението на Джоуи нарастваше все повече и повече, докато пресмяташе размерите на неговия бизнес. Трябва да се бе скъсал от работа, за да се издигне толкова високо в компанията. Особено пък когато ставаше дума за такава компания, която от създаването си се бе намирала неизменно в ръцете на едно семейство.

Насочи внимание към информацията, която бе събрала за неговото семейство. Неговата съпруга, Дебора Малори, участваше в управителния съвет на библиотеката в Бедфорд. Името ѝ се появяваше и в няколко вестникарски статии, посветени на местни благотворителни събития.

След това идваше ред на децата. Робърт младши, шестнайсетгодишен, беше красиво момче, ако се съдеше по снимката във вестника, публикувана във връзка с победата му в състезание по плуване. А по-малката му сестра Мелиса, заснета във филмчето на осмокласниците в гимназията, в която учеше, имаше вид на типично тринайсетгодишно момиче.

Божичко — помисли си младата жена. — *Този човек не само е успял да си остане на свобода, ами и е станал главен герой на една истинска американска история за невероятния успех. Направо като роман на Хорейшо Алджър.* — Тази мисъл я депресираща още повече. — *Всички останали се кроят или прекарват десетилетия в затвора, докато Робърт Малори или Фреди Шор, или каквото и да е истинското му име, язди из хълмовете на Бедфорд на гърба на личния си черен жребец.* Вдигна следващата изрезка от вестник и я прегледа с отвращение. Това бяха три колонки от светската страница на местния вестник. „*Следобедът бе особено силно осветен от присъствието на домакинята на това събитие Дебора Малори.*“

— Направо да му се повдигне на човек! — възкликна Джоуи.

Гласът ѝ прозвуча плашещо силно в притихналите офиси. Почувства се глупаво, като малко момиченце, което се е държало неприлично пред хората. А след това се разсмя.

— Тук няма кой да ме чуе и мога да говоря каквото си искам — извика с всичка сила тя. — Майната ти, мистър Робърт Малори, както и на прелестната мисис Малори...

Знаеше, че звучи истерично, но в действителност се забавляваше. Нямаше кой да стане свидетел на лудостта ѝ. Всъщност никак не беше лошо да си побъркан. Но се смъмри веднага. Ако продължаваше в този дух, наистина щеше да се побърка. Очевидно беше прекалено уморена, за да свърши някаква работа и ако не се прибереше, за да поспи, на следващия ден също нямаше да бъде работоспособна.

Събра уморено книгата върху бюрото и ги прибра грижливо в дипломатическото си куфарче. Може би, преди да заспи щеше да ѝ дойде някоя идея. Изгаси светлината и затвори вратата зад гърба си.

За щастие хвана такси веднага, след като излезе от сградата. Даде адреса си и се облегна назад. Затвори очи и почти заспа, изтощена от огромното количество ненужна информация, която бе събрала. И тогава изведнъж в главата ѝ се появи една мисъл. Като дете наистина бе чела някои от романите на Хорейшо Алджър. Изучаваха ги в седми или осми клас. И си спомняше нещичко от тях. Техните герои, олицетворение на човек, постигнал всичко със собствени усилия, млади хора, устремени по пътя към върховете, всъщност не постигаха всичко сами. Неизменно по някое време се женеха за дъщерята на своя шеф.

Внезапно обзета от любопитство, Джоуи започна да рови из дипломатическото си куфарче и запрелиства книгата, докато стигна до статиите за Дебора Малори. Изчете няколко, преди да стигне до едно изречение, което отне дъха ѝ. „Дебора Лангдън Малори през 1968 година завършва колежа «Сара Лорънс».“

— Дебора Лангдън Малори — повтори младата жена.

И продължи да върти името ѝ из устата си, докато шофьорът погледна леко притеснен от отражението ѝ в огледалото за обратно виждане.

В гърдите на Джоуи започваше да се надига все по-силно и по-силно вълнение. Името на пазача на банката, когото Фреди Шор бе застрелял и заради което трима вече лежах в затвора, беше Хенри Лангдън.

Таксито спря и Джоуи откри с изненада, че се намираха пред нейния блок. Измъкна двайсетдоларова банкнота от портфейла си и я подаде на шофьора.

— Ваши са — заяви радостно тя, когато той опита да ѝ върне остатъка — повече от десет долара.

Втурна се във входа, като едвам поемаше въздух от възбуда. Най-после поне разполагаше с нещо, което да изследва, нещо реално. Това не можеше да е инцидент. Стрелбата бе абсолютно нелогична. Грабежът вече бил приключен и парите били на сигурно място в ръцете на четиримата, които вече били напуснали мястото. И изобщо защо Фреди е трябвало да застреля Лангдън? Най-сетне поне разполагаше с известни насоки относно причината, но тя определено нямаше нищо общо с Лайза Мартин.

Джоуи се спусна нагоре по стълбите, отвори входната врата на апартамента си и се втурна към печката, за да си направи кафе. Докато чакаше водата да заври, извади книгата от чантата си и ги остави върху кухненската маса. След известно търсене откри онова, което ѝ трябваше — кратката корпоративна справка, придружавала някакво бизнес предложение отпреди повече от трийсет години.

На пета страница Джоуи откри подобната на анекдот история на „Морис Корпорейшън“. Прегледа списъка на служителите в компанията и спря, когато попадна на името на Емили Уестмън, притежавала най-голям брой акции от началото на четирийсетте до началото на седемдесетте години. Младата жена се прехвърли трескаво към друг свитък книга и измъкна от него копието от друг от ежегодните отчети на компанията, направен няколко години по-късно.

Преглеждаше грижливо страница след страница, като отбелязваше семейните имена и опитваше да направи връзката помежду им. И най-сетне се натъкна на чисто злато — родословното дърво на семейство Уестмън.

Онова, което видя, я накара да се усмихне до уши. Емили Лангдън Уестмън беше омъжена за Уилям Уестмън, умрял по време на Втората световна война. Единствената му сестра бе умряла на

единайсетгодишна възраст. Най-близкият роднина на Емили пък беше брат ѝ, Хари Лангдън. Той бе умрял в началото на петдесетте години.

Готова съм да заложа живота си обаче, че е имал син — помисли си тя, като поклати глава, — и че той е бил жив. Не се съмняваше, че истинското име на Хенри Лангдън е било Хари Лангдън младши. Това можеше да провери още на другия ден. Чу, че водата ври и стана да напълни кафе машината с прясно смляно кафе. Не можеше да си обясни защо обаче Хенри Лангдън, бъдещ наследник на цяло богатство, е работел като ченге и още повече — като нощен пазач на банка.

Надали щеше да намери отговора на този въпрос сред документацията на банката или из вестникарските статии. Той трябваше да почака. Чувстваше обаче, че най-после бе намерила отговора за Лайза. Не съществуваше съмнение за участието на нейната клиентка в банковия обир. Убийството обаче бе съвсем друга работа.

Мислите ѝ бяха прекъснати от звънене на вратата. Звукът я накара да замръзне. Взя се замислено в каничката в ръката си, без да реагира, когато водата, която наливаше от нея в кафе машината, започна да прелива.

— Джоуи, знам, че си там.

Гласът на Гари бе тих, но се чуваше чудесно. Младата жена се почувства така, сякаш той вече стоеше до нея и плъзгаше длани по лицето ѝ, и я целуваше...

Трябваше да го накара да си тръгне, да го държи на безопасно разстояние, така че да го вижда такъв, какъвто е и какво иска всъщност от нея.

— Знаеш, че мога да вляза — продължи той, дори още по-тихо от преди. — Искам обаче ти да ме желаеш при себе си.

— Онова, което искаш, е да ти кажа къде е сестра ми, ето какво искаш! — извика Джоуи, като остави каничката на кухненския плот и се приближи до входната врата.

Гари помълча известно време, след което заговори жално.

— Моля те, отвори вратата и позволи и на мен да кажа онова, което имам да казвам. Ако решиш, че трябва да си тръгна, ще си тръгна. Без да задавам въпроси, обещавам.

Младата жена не помръдваше, замръзнала нерешително, после сложи веригата. Едва тогава отвори вратата или по-скоро я открехна на

десет-петнайсет сантиметра, толкова, колкото позволяваше веригата.

Гари не се опита да я докосне, даже не протегна ръка. Само я съзерцаваше с напълно сериозно изражение.

— Не знам от какво се страхуваш — започна тихо той, — но виждам точно това — страх. Това не е истината, не е гласът на здравия разум, а на ужаса.

Не можеше да повярва, че е възможно да звучи така искрено, дори наранено. Но разбира се, точно така трябваше да звучи. Наистина беше добър артист.

— Гари, аз не знам къде се намира Елизабет. Не ми се е доверила. Двете с нея не сме близки и никога не сме били. — Знаеше, че трябва да спре тук, но не успя да се сдържи. — И, независимо какво мислиш, тя никога не би могла да убие майка ни.

Маккълоу присви устни, а тя продължи:

— Питай, когото и да било — от нас двете всички добродетели са се паднали именно на нея. Тя не е нагрубявала човек в живота си, камо ли да го нарани...

— Знам, че обичаш сестра си — прекъсна я Гари, — но аз не съм тук заради това.

Джоуи не се сдържа и се изсмя.

— Да обичам сестра си ли? — повтори подигравателно тя. — Та аз дори не я харесвам. Вече повече от трийсет години не сме си казали поне по една цивилизована дума.

— Всъщност това не ме интересува.

Очите на младата жена блеснаха гневно.

— Е, все пак те интересува достатъчно, за да подслушваш телефона ми!

Мълчанието от негова страна я вбеси още повече. Знаеше, че трябва да престане да говори, но за нищо на света не можеше да се сдържи.

— Интересува те достатъчно, за да легнеш с мен. Достатъчно, за да ме преследваш, за да нахлуваш в апартамента ми, да идваш тук в... — Потърси с поглед най-близкия часовник. — ... в три часа сутринта — довърши тя.

Гари се хвана за рамката на отворената врата и я изгледа изумено.

— Наистина ли смяташ, че именно това ме интересува? Нима мислиш, че съм си поставил за цел да прелъстявам роднините на всичките си заподозрени?

— Откъде да знам какво правиш? — отвърна буйно Джоуи; близостта му я влудяваше.

— Боже мой, Джоуи — възкликна Маккълou, като провря ръка през отвора и я погали по бузата. — Не можеш ли да разбереш кога някой те обича? Възможно ли е да бъдеш толкова сляпа?

Младата жена замръзна на мястото си, неспособна да помръдне. Мъжът пред нея ѝ се струваше като отговор на молитва. Тя обаче не вярваше в силата на молитвите. Никога не бе вярвала. Как, за Бога, можеше да повярва сега?

Гари я съзерцава няколко секунди, после се обърна и тръгна към асансьора. Думите му увиснаха във въздуха след него.

— Не мога да те принудя да видиш онова, което стои пред теб. Не мога и няма да го направя. Ще трябва да го направиш сама.

Джоуи затаи дъх, когато вратата се отвори и той влезе в асансьора. Продължи да стои безпомощно и когато Маккълou вдигна ръка и натисна един от бутоните. Вратата се затвори и шумът на мотора прозвуча в ушите ѝ силно като изстрел. Остана още доста време така, неспособна да помръдне, вперила немиждащ поглед в коридора.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Звънът на интеркома я стресна. Потънала в мисли, точно преглеждаше книгата в поставената върху бюрото ѝ папка.

— Мис Рос — съобщи гласът на секретарката, — някой си Денис Фоули иска да ви види. Няма уговорена среща, но казва, че бил приятел на майка ви.

— Кой? — попита изненадана младата жена. Какво търсеше в офиса ѝ някакъв приятел на майка ѝ, за когото не бе чувала никога? — Няма значение. Покани го вътре, ако обичаш.

Вратата се отвори почти веднага. На вратата се показва мъж на средна възраст с приятна външност. Джоуи се изправи.

— Здравейте, мистър...

И тръгна към него.

Той се приближи с протегната ръка.

— Денис Фоули. Работех с майка ви.

Ръкуваха се. Младата жена го покани към приемната част на кабинета и двамата се настаниха в два от фотьойлите.

— Съжалявам, но ми се струва, че не сме се виждали.

— Така е — усмихна се той, — не сме се виждали. С майка ви работихме заедно върху поставянето на „Уестсайдска история“. Днес имах среща на петия етаж в тази сграда с моя адвокат и забелязах името на вашата фирма. Познах го, но не толкова, защото Моли бе споменала за нея, а защото напоследък се появяваше доста често в новините. Отбих се с единствената надежда, че ще мога да се запозная с вас. Моли ми е говорила често за вас и вашата сестра. — Спря да говори и направи гримаса. — Съжалявам, не беше особено деликатно от моя страна. Прочетох за положението, в което се намира сестра ви.

Джоуи сви рамене.

— Също като всеки друг човек на този свят. Всичко е наред.

Денис я изгледа поразен.

— При нормални обстоятелства нямаше да заваря вас тук, а Елизабет. Обикновено вие не сте тук. Вие живеете в... в Мичиган ли

беше?

— Монтана.

Той кимна.

— Точно така. Извинявам се.

— И защо искахте да се срещнете с мен, мистър Фоули?

— Денис, ако обичате. — Усмихна се. — Вероятно просто исках да видя дъщерята на Моли. — Изражението му стана сериозно. — И определено исках да разбера дали някой има представа кой я е убил.

Младата жена го съзерцава известно време; от погледа ѝ не убягна нито добротата в очите му, нито очевидният интерес, който се криеше зад въпроса.

— Ще имате ли нещо против, ако попитам какви бяха отношенията ви с майка ми?

— Просто се сприятелихме покрай работата си. Но аз я харесвах. Много. Ако трябва да бъда честен, желанието ми беше да се превърна в нещо повече от обикновен приятел. Тя обаче беше омъжена и вярна и нямаше да се съгласи на подобно развитие.

Джоуи се бе ококорила. В продължение на няколко секунди изгуби дар слово.

— Проклетата да съм...

— Моля ви. — Денис повдигна напред длан. — Не съм дошъл, за да създавам неприятности нито на вас, нито на когото и да било от вашето семейство. Помежду ни не е имало нищо. Смъртта ѝ обаче бе голям удар за мен и нещо просто ме привлече тук да ви видя.

— Кой би се досетил? — промърмори под носа си младата жена и поклати глава.

— Тя беше наистина талантлива, знаете ли — продължи замислено Фоули. — Много се възхищавах на работата ѝ.

— Благодаря — отвърна Джоуи. — Аз бях на същото мнение.

— Аз всъщност съм продуцент и възнамерявах да я покана да работим заедно и за следващото ми представление. Тя щеше да направи няколко скици. Действието на пиесата се развива в Ирландия, така че обсъждахме как костюмите биха могли да помогнат на зрителя да разбере къде се намират героите. — Лицето му се изкриви от мъка. — Аз, разбира се, наех друг, но ми се иска да можем да работим заедно.

— Тя направи ли скиците за вас? — попита младата жена.

Той сви рамене.

— Нямам представа. Не съм я виждал след края на единствената ни съвместна работа.

Джоуи наклони на една страна глава.

— Бихте ли ги искали все още, ако успея да ги намеря?

— Сега? — Погледна я изненадано. — Ами, не знам дали бихме могли да ги използваме. Искам да кажа, аз ще искам тя да получи заслуженото за своя принос, но това вероятно няма да се хареса особено на новата ни художничка. Тя несъмнено ще експлодира, ако изляза с подобно предложение. От друга страна бих искал да ги имам, дори и само по сантиментални причини. Смятате ли, че ще можете да ги намерите?

— Не знам. Но ще опитам. Можете ли да ми дадете телефонен номер, на който да ви позвъня?

Фоули бръкна в портфейла си и извади визитната си картичка.

— Майка ви беше много мил и деликатен човек и беше готова винаги да помогне. Виждам, че вие сте наследили това й качество.

Джоуи сведе глава с театрална скромност.

— Благодаря ви.

Той се засмя.

— Не, говоря сериозно. Моли беше наистина невероятна жена. Аз поне винаги съм мислел така. — Изправи се. — Няма да ви отнемам повече време. Радвам се, че се запознах с вас. Благодаря, че доставихте удоволствие на един сантиментален човек.

Джоуи се изправи също и се ръкува с него.

— Беше ми много приятно да се запозная с вас. И смайващо. Трябва да призная, макар и със съжаление, че никога не съм се замисляла за професионалните приятелства на майка си.

— За съжаление — заяви той, докато се приближаваха към вратата, — нашите конкретни задачи не предполагаха особено задълбочени взаимоотношения. Търсех я повече, отколкото бе необходимо от професионална гледна точка. Беше ни приятно да се намираме в компанията си един на друг. В нея имаше нещо...

Младата жена се усмихна.

— Аз също я харесвах — рече тя.

— Надявам се, че не съм ви разстроил — добави Денис, вече поставил едната си ръка върху дръжката на вратата. — Не обмислих

предварително постъпката си. Не беше особено мило от моя страна.

Джоуи махна с ръка, за да прогони притесненията му.

— Ни най-малко. И обещавам да направя каквото мога за издирването на въпросните скици, стига изобщо да има такива.

— Довиждане, Джоуи. И благодаря.

— Довиждане. — Вратата се затвори зад него, но тя продължи да се взира в нея. — Довиждане, бели рицарю на бял кон — додаде тихо тя.

Върна се до бюрото си.

— Какво е било това, мамо? — попита на глас тя. — Беше ли влюбена в него? — Въздъхна и седна на мястото си. — Вероятно никога няма да получа отговор на този въпрос.

Срещата с Денис Фоули я накара да се замисли за връзката си с Гари. Дали беше казал истината за себе си? Дали точно той бе нейният бял рицар? Всичко беше толкова объркано.

Когато се върна същата вечер в апартамента си, установи с изненада колко се зарадва, щом вдигна звънящия телефон и чу гласа на сестра си. В същия момент обаче я обзе паника, като се сети, че я подслушват.

— Точно на теб исках да разкажа тази история, — побърза да изрече тя, но точно сега не мога да говоря, Натали.

Настъпи моментна пауза.

— О! — промълви бавно Елизабет. — Разбирам.

Джоуи изпита огромно облекчение. Очевидно сестра ѝ се бе досетила какво искаше да ѝ каже.

— Тогава нека се срещнем колкото се може по-скоро — додаде Елизабет. — Можем да го направим в ресторант „Танг“.

И затвори телефона. Джоуи скочи, навлече панталони и риза и на път към вратата грабна едно яке. Хукна към китайския ресторант на ъгъла на улицата. Докато чакаше уличният телефон, който се намираше на няколко крачки от входа да звънне, успя да нормализира дишането си.

Грабна слушалката още след първото позвъняване.

— Най-после — заяви тя.

— Съжалявам — отговори сестра ѝ.

— Слушай, направо няма да повярваш. Днес дойде да ме види един човек, Денис Фоули. Той работел с мама и от думите му — и от онова, което видях на лицето му — разбрах, че е бил влюбен в нея.

На другата страна настъпи изумено мълчание.

— Чуваш ли ме? — попита Джоуи.

— Мама имала ли е любовна връзка?

Елизабет очевидно бе възвърнала дар слово.

— Той каза, че не, но не поради липса на желание от негова страна.

— Божичко! — прошепна Елизабет.

— Точно така — потвърди сестра ѝ. — Нямаше и намек за подобно развитие на нещата.

Елизабет като че ли се поколеба.

— Джоуи, трябва да ти кажа нещо, което досега се страхувах да споделя с теб. Или може би просто не исках. Не знам... а и няма значение. Но беше време. — Пое си дълбоко въздух. — Мама се готвеше да напусне татко, преди да умре.

— Какво?

Джоуи не можеше да проумее току-що чутото.

— Тя искаше развод. Искаше да се изнесе.

— Сериозно ли говориш? — Сега бе ред на Джоуи да бъде изненадана. — Как разбра?

— Тя ми каза — отвърна печално младата жена. — Всъщност това бе последният ни разговор. Аз заявих, че не може да постъпва така, че това е жестока и ужасна грешка от нейна страна.

— Божичко, Елизабет — отвърна отвратена Джоу, — напълно в твой стил.

Сестра ѝ настръхна.

— Благодаря ти за симпатията. Сякаш не ми стига, че нито денем, нито нощем нямам мира заради факта, че последната ни среща премина в кавга.

— Съжалявам. Предполагам, че това наистина те е разстроило много.

— Е, сега вече знаеш.

— Какво, по дяволите, е ставало с мама и татко? Той пиеше, а тя откриваше любовта и започваше нов живот. Никога не съм очаквала подобен обрат.

— Не знам — отвърна Елизабет. — Но всичко това дава повод за доста размисъл.

— Този Денис каза, че мама щяла да прави скици за новата му постановка. Искал да я наеме за оцветяването на костюмите.

— О!

— Обещах да опитам да намеря въпросните скици. Нали разбираш, да му ги дам като спомен.

Елизабет не каза нищо в продължение на минута.

— Джоуи, нека да отида в апартамента и да ги потърся. Може да открия и нещо друго, което да се окаже от полза. Мога да отида през деня, когато татко е на работа.

Джоуи се замисли върху предложението.

— Добре. Не знам какво се надяваш да откриеш, но заповядай. Скиците трябва да бъдат свързани с Ирландия.

— Чудесно. Ще отида утре през деня.

— Късмет.

Елизабет въздъхна.

— Имам нужда от много.

И затвори телефона.

Джоуи сложи бавно слушалката на мястото ѝ. Дали баща ѝ щеше да позволи съпругата му да го напусне?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Щом наближи ъгъла, Елизабет се наведе, като се престори, че си завързва връзките на ботите. От това положение можеше да надникне от другата страна на ъгъла и да види портиера. Той стоеше пред жилищния блок на родителите ѝ, като се поклащаше напред-назад на пети, стиснал длани пред тялото. Позна го; беше същият възрастен човек на име Джими, който работеше тук вече повече от десет години. Той вероятно също щеше да я познае, въпреки промените във външността ѝ.

Трябваше да намери подходяща възможност да се плъзне незабелязано край него. Входът беше на около пет метра от мястото, където стоеше в момента; от нея се искаше само да изчака да се представи сгоден случай, за да изтича вътре.

Не се наложи да чака дълго. От сградата се показа човек. Той каза нещо на Джими и портиерът излезе на улицата, за да спре такси. И двамата бяха с гръб към нея. Елизабет се изправи и спринтира към блока, а после, без да се огледа назад, отвори рязко вратата към стълбището и хукна нагоре. Не чу нито стъпки зад себе си, нито викове, докато вземаше стъпалата две по две.

Намали темпото. Най-сетне видя табелката за единайсетия етаж. Отвори вратата и тръгна по празната междуетажна площадка, като бъркаше в джоба на дънките за ключа.

С трепереща ръка опита да го пъхне в ключалката на апартамента на своите родители. Огледа се; не се виждаше никой. Едва след няколко неуспешни опита успя да отключи и да влезе вътре. Затвори веднага и включи осветлението. Облегна се на стената с бясно тупкащо сърце и изчака, докато дишането ѝ се поуспокои.

Въпреки яркото слънце навън, вътре беше полутъмно; очевидно пердетата по прозорците на всички стаи около вестибюла бяха спуснати.

— Ехо? — провикна се неуверено тя.

Никакъв отговор. Добре. Не беше и очаквала да види някой тук, но нямаше да бъде никак приятно да бъде изненадана.

Тръгна по коридора, като хвърляше поглед към стаите; не знаеше откъде да започне.

Чувстваше се странно: от една страна знаеше, че не трябва да бъде в апартамента, а от друга — всичко в дома на нейното детство ѝ се струваше непознато. Струваше ѝ се, че не бе стъпвала тук от месеци, дори от години. Сякаш самият апартамент също бе остарял. Не беше мръсен, но някак си изглеждаше овехтял, занемарен. Всичко се бе случило изненадващо бързо. Явно сега, след като майка ѝ вече я нямаше, чистенето и поддържането бяха сведени до минимум. Заизкачва стълбите, решила да започне от спалнята на родителите си. Плъзна длан по перилото; формата и гладкостта на дървото ѝ се сториха до болка познати.

Теоретично бе дошла, за да потърси скиците, които Моли бе направила за Денис Фоули. Надяваше се обаче да открие нещо повече... не можеше да каже точно какво.

Кент бе установил, че в деня на убийството на майка ѝ бездомникът от списъка на Джоуи, някой си Кристофър Лайли, бил в болницата „Сейнт Винсът“, където лежал с две счупени ребра и счупен нос в резултат на улично сбиване. Бяха научили, че Моли съвсем не бе първата атакувана от него особа; мнозина други били подали оплаквания в полицията, довели до арестуването му. Рано или късно обаче той неизменно се озовавал отново в същия квартал. Елизабет нямаше представа какви са били обстоятелствата около последното сбиване. Знаеше само, че повече не можеше да гледа на него като на заподозрян в убийството на майка ѝ.

Оставаше Рийда Матайъс. Тя всъщност бе играла по един и същ сценарий, като бе унищожавала семействата на някой от съдружниците на три адвокатски фирми. След като бе разказала истината на Кент, на него не му бе трябвало много време, за да свърже нещата. Той откри местата, където бе работила и имената на управляващите съдружници, които се бяха развели по това време. Бе успял да разбере кой е теглил големи суми от банковите си сметки, вероятно за да уреди развода и да направи щастлива приятелката си Рийда. Елизабет бе учудена както от неговата находчивост, така и от лекотата, с която сглоби пъзела.

По всичко личеше, че Джак Рос действително бе следващата жертва на Рийда. Той отговаряше на всички условия. Елизабет се чудеше защо тази жена имаше такъв зъб на адвокатите. Но когато откри, че баща ѝ е бил барман, всичко ѝ се изясни. Очевидно имаше непоносимост към адвокатите и донжуаните или съчетанието между двете. В заключение реши, че отговорът трябваше да се търси не от нея, а от психиатър.

Макар подозренията ѝ, че Рийда е обикаляла край Джак като паяк край муха, да се бяха оказали верни, тя имаше стабилно алиби. В деня на убийството Рийда бе през целия ден в съда, а вечерта бе прекарала в ресторант с група адвокати. Очевидно каквито и злини да бе сторила, смъртта на Моли не бе сред тях. Въпреки това при първа възможност Елизабет щеше да я махне от фирмата.

Върна Ниємън, съперничката на Моли в областта на рисуването на театрални костюми, беше по-проблематична. Елизабет се бе срещнала с нея под предлог, че пише статия за театралните костюми и се надява след това да я продаде на някое списание. Върна се бе държала мило и с желание да помогне, но ѝ се бе сторила някак си напрегната. Може би това обясняваше и бурната ѝ реакция при загубата на предложенията за работа, спечелени от Моли. Тя определено бе нервна натура и не беше трудно човек да си представи как изпуска юздите. Доста по-невероятно изглеждаше, че може да убие някого, но Елизабет отдавна се бе научила да не съди за другите по външността им. Част от най-ужасните престъпления бяха извършвани именно от хора с ангелски вид.

По време на „интервюто“ бе станало дума за професионалните изяви на Върна през последните няколко седмици. Елизабет я помоли да опише един типичен ден. И избра уж случайно датата, когато бе убита майка ѝ. На Ниємън подобна молба ѝ се стори странна, но все пак взе бележника си и отвори на съответната дата. След това каза, че през въпросния ден рисувала в продължение на няколко часа в ателието си. За това обаче нямаше доказателство. Елизабет си тръгна, без да е научила почти нищо повече от онова, което знаеше и при идването си.

Всичко това нямаше да доведе доникъде. Можеше само да се моли сега да открие в апартамента нещо, което да ѝ бъде в помощ —

някоя дреболия, оставена от майка ѝ, способна да ѝ проговори по начин, който полицията не е била в състояние да разбере.

Влезе в спалнята на своите родители и гърдите ѝ се стегнаха, когато усети лекото ухание от парфюма на майка си; то все още се носеше из въздуха. Отвори едно по едно чекмеджетата на тоалетката и огледа съдържанието им, като внимаваше да не отмести нещо. Беше мъчително да гледа пуловерите и чорапогащниците на Моли, които като че ли все още бяха част от нечий живот. Очевидно баща ѝ не бе предприел нищо, за да се отърве от вещите на Моли. Доколкото виждаше, всичко си стоеше по местата, както в чекмеджетата, така и на повърхността на тоалетката.

Следващата цел бе стенният гардероб на майка ѝ. Прегледа джобовите на всички дрехи с надеждата да открие някаква бележчица или списък, който би могъл да ѝ бъде от помощ. Отвори един по един несесерите ѝ, подредени прилежно върху най-горния рафт и в онзи, който бе използвала най-често, откри гримове, чековата книжка и портфейла на Моли; в другите имаше само фиби, шноли, химикалки, квитанции и други подобни дреболии. Претърси сред шапките и обувките, ръкавиците и шалове. Коленичи и надникна под леглото, но не се изненада, когато видя само прах. Ако в тази стая бе имало нещо интересно, полицията несъмнено вече го бе отнесла.

Обезкуражена, слезе на долния етаж; щеше да се върне горе покъсно, за да огледа своята стая и стаята на Джоуи като последно средство. Първо искаше да прегледа другото лично място на майка си в апартамента, така наречената стая за шиене. Мястото, където бе видяла за последен път Моли жива и където ѝ се бе накрещяла, преди да излети навън вбесена.

Натежала от мисли за собствената си вина, младата жена заоглежда полиците с книги, като вадеше наслуки ту един, ту друг том и го разлистваше с отчаяната надежда измежду страниците да изпадне нещо, което да отговори на всичките ѝ въпроси. Щяха да бъдат нужни часове, за да огледа всички книги, а и се съмняваше, че това щеше да доведе до някакъв резултат. Малко вероятно бе майка ѝ да бе скрила скиците в книга. *Да не би да се надяваш да откриеш в някое копие на Шекспир или Ъндайк бележка от рода на: „Уби ме този и този“?* — помисли си цинично Елизабет.

Обърна се към бюрото в ъгъла. В чекмеджетата имаше предложения за работа, квитанции от покупката на различни материали за рисуване, благодарствени или препоръчителни писма от клиенти, снимки на Моли с този или онзи изпълнител, продуцент или режисьор на театрални и оперни премиери, използвали рисувани от нея костюми. Видя и една папка с надпис „Къщата“, дебела седем-осем сантиметра; в нея се намираха сметките и квитанциите от всички покупки на мебели и строително декоративни работи, извършвани в апартамента от 1975 година насам.

В друга, тънка папка без надпис се натъкна на два листа хартия за рисуване. Върху единия пишеше: „Елизабет, 6 години“.

А върху другата: „Джоуи, 4 години“.

Моли бе запазила по една от детинските рисунки на двете си дъщери. Тази на Елизабет вероятно беше на къща, която изглеждаше съвсем малка до огромното разлистено дърво. Джоуи пък бе нарисувала кон и ездач; конят бе пурпурен на звезди, докато ездачът почти не приличаше на човешко същество, с дебели червени устни и дълги, руси, навити като спирала коси.

Фактът, че майка ѝ бе запазила тези рисунки, трогна младата жена. Взира се още известно време в тях, в поизбелелите им, някога ярки, цветове.

Върна листовете на мястото им. В последното чекмедже откри препълнени със скици папки, а надписите им показваха датата и името на продукцията. Върху най-дебелите от тях пишеше: „Идеи“ или „Изследване“. Докато ги прелистваше я заляха спомени за продукциите, за които бе работила Моли, за часовете, които бе отдала на костюмите, за многократните ходения в театрите, за провежданите по телефона „съвещания“, за трескавото рисуване в ранния стадий на работата върху всяко, попаднало ѝ под ръка, парче хартия.

Истинската сила на въображението на Моли обаче се виждаше в папката с надпис „Идеи“. Младата жена прелистваше като хипнотизирана страница след страница и се възхищаваше на разнообразието от поли и шапки, рокли и ръкавици, всички украсени с невероятна фантазия. Много от тези рисунки сигурно никога нямаше да бъдат използвани; невинаги бе практично или дори възможно да се носят на сцената, нито пък да се изпълнят на някаква разумна цена. Те обаче показваха артистичния талант на Моли. *Никога не съм*

предполагала, че е толкова даровита — помисли си Елизабет, смазана от угризения. — *Добра — да. Компетентна — да.* От онова, което виждаше пред себе си й бе станало ясно, че майка й не бе постигнала всичко, на което е била способна.

Върна с въздишка папката на мястото й и прегледа набързо съдържанието на останалите. Пелерини, балетни рокли, вълшебни костюми от тюл и други подобни преминаваха пред очите й. Не видя обаче нищо, което да отговаря на даденото от Денис Фоули описание за търсените скици.

Затвори чекмеджето и посегна към голямата черна лакирана кутия, която Моли държеше винаги върху бюрото си. Елизабет и Джоуи бяха обичали много да си играят с нея и я наричаха „вълшебната кутия“. Тя бе ръчно изработена кутия за бижута с изрисувани на черен фон деликатни златни и оранжеви мотиви. Веднъж Моли им бе показала как да отварят тайното й чекмедженце. То бе широко и плоско и бе винаги празно, а над него майка им слагаше изрезки от вестници и скоч. Елизабет помнеше как двете със сестра й бяха слагали вътре своите малки съкровища и когато дни или седмици по-късно ги намираха отново там, изпищяваха от щастие.

Вдигна кутията и заопипва в долната й част. Когато откри познатото местенце, натисна, за да освободи ръчката. Чекмедженцето се отвори. Този път обаче не беше празно.

Младата жена извади няколко сгънати страници отвътре. Остави кутията и ги разгърна внимателно. Бяха изписани от ръката на Моли, само дето почеркът й бе по-неясен и забързан от обикновено.

„Скъпи мои дъщери,

Дали някога това писмо ще достигне до вас? Дали някога ще намеря смелост да ви разкажа историята, която се готвя да напиша? Надявам се. И мисля, че ще го направя. Но засега имам нужда първо да видя тези думи.

Едва тогава ще имате майка, способна да направи живота си свой собствен.

Бях на седемнайсет години, когато се случи събитието, променило цялото ми съществуване. Живеех с родителите си в една голяма къща в Ривърсдейл. Учех в

единайсети клас. Бях ученолюбива. Дори обичана и търсена от съучениците си. Беше понеделник. Обядвах в училищното барче, когато почувствах болки в стомаха. Те се усилиха дотолкова, че най-накрая отидох при училищната сестра. Тя поиска да се обади на мама, но мама бе заминала при сестра си в Чикаго. Щеше да се прибере късно вечерта. Възмици нямаше да има никой в два следобед, така че сестрата ме пусна да си вървя.

Когато наближих до нас, спрях да поздравя съседката мисис Хендерсън. Всичко ми изглеждаше нормално, докато наближих входната врата. Готвех се да превъртя ключа в ключалката, когато чух гласове. Понечих да се върна и да повикам мисис Хендерсън, но в този момент разбрах, че единият от тях принадлежеше на баща ми. Преди да успея да го извикам обаче, чух женски писък.

Влязох вътре и се ослушах. Звучите идваха от дневната. Жената продължаваше да крещи ужасено. Последва тъп удар и тогава баща ми извиси разгневено глас.

— Млъквай, кучко!

Не можех да повярвам на ушите си. Помня как учебниците ми се пръснаха на пода. Чух как жената му извика да спре. Осъзнах, че това бе гласът на неговата секретарка, Пая.

Никога няма да забравя какво стана по-нататък. Баща ми крещеше:

— Казах ти. Петдесет пъти ти казах да се освободиш от него.

И всяка една дума бе съпроводена от удар. Всеки удар бе последван от болезнените стенания на Пая.

— Мислиш, че ще можеш да ме изнудиш да оставя съпругата си? Заради някакво копеле, така ли? Сякаш давам пет пари за него!

Сърцето ми биеше толкова силно, че най-сетне ме принуди да се размърдам. Хукнах по коридора, но спрях, когато видях както ставаше. Баща ми я беше хванал и я налагаше ли налагаше. Пая бе закрила с една ръка корема

си, очевидно опитваше да го предпази, и се дърпаше, за да се освободи. Той обаче бе много по-силен и по-тежък. Усилията ѝ не доведоха до никакъв резултат.

От мястото си виждах рукналата от носа ѝ кръв. Клепачите ѝ вече бяха дотолкова подути, че закриваха очите.

Тя плачеше и молеше баща ми да спре.

— Ще убиеш бебето! Ще убиеш и мен!

Баща ми продължаваше да я удря.

— И на кой ще му пука, дори да го направя?

Не мога да ви опиша колко ужасена бях. В този момент той удари секретарката си толкова силно, че главата ѝ се изви рязко назад.

Не можех да понасям повече това, което ставаше.

— Татко! — извиках с всичка сила аз. — Престани!

Прекосих бежешком стаята и го сграбчих, като се опитвах да го възпра, но той разтърси така мощно рамене, че аз полетях към пода. Останах неподвижно няколко секунди, докато се осъзная и тогава видях, че я удря още по-силно и този път — право в корема.

Не помня кога и как взех медния часовник. Сякаш някой друг решаваше какво да прави вместо мен. Той стоеше върху камината. Като малка обичах да слушам мелодийката, която изпълняваше на всеки кръгъл час. В този миг обаче той бе само средство да го възпра. Вдигнах го високо над главата си и го стоварих върху него. Не се сещах какво друго да сторя. Имаше толкова много кръв. Толкова много.

Не помня кога разбрах, че е мъртъв. Че съм го убила. Нито пък кога открих, че Пая също е умряла. Всичките ми усилия бяха отишли напразно.

Не помня точно и кога осъзнах, че баща ви е влязъл. Джак Рос. Младежът, който събираше опадалите листа и вършеше различни работи из къщата, за да се издържа, докато следва право. Оказа се, че е стоял през цялото време отвън, до прозореца. И е видял баща ми и Пая. И мен.

Никога не съм споделяла с никого случилото се. Нито с полицията, нито дори с майка си. Джак бе извънредно настоятелен в това отношение.

— Не казвай нищо. Говорих с един приятел, адвокат, и той обясни, че дори една думичка за случилото се може да доведе до присъда за убийство.

Успя да ми го набие в главата, преди пристигането на полицията. Така и не разбрах кога бе успял да се обади. Не знам даже как е дошла полицията и какво ѝ е казал. Единственото, което знаех със сигурност, бе, че баща ми и Пая вече ги нямаше. И че ръцете ми бяха изцапани с кръв.“

Елизабет спря да чете за момент. Опитваше да си представи Моли като девойка, станала неволен свидетел на яростния скандал между баща си и неговата любовница. Мъчеше се да си я представи в момента, в който осъзнава, че баща ѝ е извън всякакъв контрол. И че единствена тя можеше да го спре. Седемнайсетгодишна. И бе буквално принудена да го убие.

„След всичко това какво друго можех да направя, освен да се омъжа за Джак Рос, човека, който се бе погрижил за мен? Страшно се измъчвам като си помисля колко по-различен би бил животът ми, ако бях посрещнала последствията. Аз обаче бях замаяна. Колкото до Джак, за него това бе възможност да ме има и той се възползва от нея. Не го интересуваше, че не го обичам. Моите желания няхаха никакво значение. Той искаше да ме притежава; единствено това бе важно.

Сега обаче искам да отнема силата от вечната му заплаха да издаде тайната ми. Смятам, че съм му се отплатила напълно, като в продължение на трийсет и шест години бях желаното от него притежание. Аз спазих моята част от пазарлъка.“

На следващата страница Моли описваше накратко мъчителните години на своята агорафобия, оздравяването си и непоносимата тъга от това, че бе предала отговорността за своя живот в ръцете на един мъж, когото не обичаше.

„Той все още заплашва, че ще ме изобличи като чудовищен убиец. Не може да понесе идеята, че съм способна да го напусна — бе написала за заключение Моли. — Аз обаче вече съм взела своето решение.“

Елизабет остави листите върху бюрото. Бе вперила право пред себе си невиждащ поглед. Остана така в продължение на няколко минути, като размишляваше върху току-що прочетеното. А после закри лице с длани и заплака.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Елизабет пхна двайсет и петцентовата монета и набра пейджъра на Кент. Отбеляза номера на телефона, а след това го затвори и зачака той да ѝ се обади. Нямахте да се наложи да чака дълго — Кент ходеше навсякъде с клетъчния си телефон. Радваше се, че беше сама на редицата автомати във фоайето на хотел „Плаза“.

След по-малко от минута телефонът иззвъня. Вдигна незабавно слушалката.

— Здравей — рече тихо тя. — Аз съм.

— Какво? Не те чувам — провикна се от другата страна на линията Кент, за да надвика заобикалящия го шум.

— Аз съм — повтори тя, този път толкова силно, колкото се осмеляваше. — Как върви играта?

— Добре. Положението се затегна, три на три — звучеше разсеяно. — Какво има?

— Извинявай, че те прекъсвам. Имам нужда от една услуга. След играта ще можеш ли да отидеш в кабинета на Джоуи? Не смея да се обадя там. Кажи ѝ, че трябва да се видя с нея. Тази вечер. В седем.

— В колко часа каза? — възкликна той, когато тълпата край него се развика въодушевено.

— Седем. Кажи ѝ да ме чака край тюлените в зоопарка в Сентръл Парк.

— Тюлени, зоопарк, седем. Ясно.

— Аз се връщам в апартамента. Обади ми се там, ако срещнеш някакви проблеми.

— Разбрано — този път до ушите ѝ достигна истински рев. — Боже, не мога да повярвам! — възкликна той като реакция на онова, което бе станало на игрището.

— Благодаря, Кент. Важно е.

— Не се притеснявай, скъпа. Ще се видим по-късно.

— Като се върна от срещата със сестра си.

— Добре. Чао.

И той прекъсна връзката.

Младата жена окачи слушалката и побърза да излезе от притихналото фоайе; нямаше търпение да се върне на улицата и да се слее с безразличната тълпа по Пето Авеню. Погледна часовника си. Беше почти три и половина. Съжaliaваше, че трябваше да прекъсне гледането на футболния мач на Кент, но просто нямаше друг избор. Беше си купил билети за него преди няколко месеца и бе отишъл на него с приятел, с когото не се бе виждал от доста време. Тя обаче знаеше, че на въпросния приятел му се налагаше да си тръгне веднага след края на мача и затова не нарушаваше кой знае какви планове.

Страхуваше се да се обади на сестра си, тъй като рискуваше секретарката да познае гласа ѝ или, още по-зле, телефонът да се подслушва. Нямаше представа докъде бе стигнала полицията в стремежа си да открие следите ѝ чрез Джоуи. Кент обаче можеше спокойно да отиде в кабинета ѝ и да ѝ предаде съобщението. Вече бяха обсъждали възможността да бъде като свръзка със сестра ѝ.

Тръгна към центъра на града. Трябваше да се върне в апартамента на Кент, за да може той да ѝ се обади, в случай, че не е успял да се свърже с Джоуи или пък ако тя няма възможност да отиде на срещата. Беше избрала седем часа, тъй като тогава имаше най-голяма вероятност сестра ѝ да може да дойде; така нямаше да се налага да напуска работното си място през деня и вероятно нямаше да наруши и плановете ѝ за вечерта, каквито и да бяха те.

Елизабет се надяваше, дори се молеше Джоуи да може да дойде. Трябваше да сподели с нея онова, което бе научила. Може би сестра ѝ щеше да хвърли известна светлина върху някои от нещата. Може би дори тя знаеше за родителите им повече от Елизабет. Джоуи винаги бе поддържала Моли и може би това се дължеше на някакви факти, на някаква причина, която не бе известна на нея самата. Възможно ли бе сестра ѝ да е била информирана за това, с което Елизабет се бе запознала едва днес? Съмняваше се, но искаше да разбере със сигурност, и освен това трябваше да уведоми Джоуи, в случай, че тя наистина не знаеше.

През целия ден мислите ѝ бяха объркани. Сякаш беше неспособна да направи обективна преценка на собствените си погрешни представи, поддържани в продължение на повече от двайсет години. Всичко това беше прекалено много и днес просто не беше в

състояние да го възприеме. Нейният любим баща не бе преданата, всеотдайна жертва на любовта, както си бе мислила. Той се бе възползвал от един трагичен инцидент и бе манипулирал едно самотно и уплашено до смърт момиче, неспособно да мисли трезво. Да не говорим, че я бе накарал да повярва в сигурната тежка присъда, която я очаква за стореното от нея.

Моли бе нещастно, уплашено момиче, хванато като в капан чрез една ужасна тайна. Годишите, в които бе останала затворена вкъщи, бяха симптом за нейните ужас и самоомраза. Писмото ѝ бе изпълнено с агония. Затова, че не бе могла да отгледа децата си. И че е била толкова слаба и депресирана, та не е могла да стори единственото, способно да я направи щастлива. И според написаното, съпругът ѝ не бе помогнал с нищо, за да я окуражи да оздравее. Напълно го е устройвало да държи под ключ своята малка принцеса. Макар да е разполагал с достатъчно пари и връзки, за да потърси помощ за нейното състояние, той не предприел абсолютно нищо във връзка с това.

Не мога да си представя подобно нещо — помисли тревожно младата жена. — А на всичкото отгоре аз непрекъснато я тормозех, гледах я отвисоко, почти не благоволявах да говоря с нея. В крайна сметка аз бях великата добронамерена адвокатка, учтива и услужлива и в същото време — безкрайно високомерна и самонадеяна.

Зави по Шесто Авеню, свела глава от срам. Очевидно не бе имала представа за много неща между своите родители, но кой знае как бе решила, че е наясно абсолютно с всичко. *Как съм могла да бъда толкова глупава — запита се тя. — И надменна.*

Не можеше да си представи как се бе чувствала Моли; тя бе живяла с ужасния спомен за това как разбива черепа на баща си и го оставя да умре в краката си. Беше ѝ много трудно да свърже тази картина с образа на жената, която бе нейна майка. Внезапно всичките години, през които бе толкова разсеяна, толкова отнесена, намериха своето обяснение. *И аз бих се отнасяла, ако трябваше да виждам пред себе си два трупа всеки път, когато затворя очи. Боже мили.*

Чувстваше се изтощена от многото часове, които бе прекарала в размисли над това. Движеше се, без да мисли повече, без да иска да чувства нищо. На Хюстън стрийт спря да си купи сандвич за вкъщи и продължи пътя си, докато стигна до апартамента на Кент.

Изяде сандвича, а времето, което ѝ оставаше до срещата, прекара в преглеждане на записките, нахвърляни във връзка със смъртта на майка си. Върна Ниемън все още беше под въпрос, но инстинктът ѝ подсказваше, че там просто нямаше какво да търси.

С всеки следващ миг възбудата ѝ нарастваше. Нямаше търпение да сподели наученото със сестра си. Шест и трийсет наближи, както ѝ се стори след цяла вечност, а Кент все още не се бе обадил. Тя грабна с благодарност дамската си чантичка и скочи в първото минаващо такси. Какво облекчение щеше да бъде да обсъди всичко това с Джоуи.

Вечерта бе мека и зоопаркът бе пълен с хора, излезли да се насладят на приятното лятно време. Елизабет се приближи до басейна с тюлените и се огледа. Нямаше и следа от Джоуи, но беше още едва седем без пет. Младата жена подпря лакти на стената на басейна, приведе се напред и се взря в лъскавите гърбове на животните, някои от които плуваха в зелената вода, а други си почиваха върху скалите. Това тюлени ли бяха или морски лъвове? Така и не успя да запомни разликата.

В седем и петнайсет се протегна и започна да обикаля около басейна. В седем и трийсет сбърчи вежди; наистина беше много подозрително да се навърта така все на едно и също място. Тръгна в друга посока, но неизменно оставаше достатъчно близко, за да държи под око района около тюлените. Слънцето започваше да залязва. *Е* — помисли си тя. — *Един милион неща може да се задържали Джоуи.* Сестра ѝ обаче знаеше колко сериозно бе положението на Елизабет и не би си позволила да я накара да стои толкова дълго тук пред очите на хората.

В осем и половина младата жена реши, че става опасно да остава повече тук. Излезе от парка и хвана такси. С въздишка се запита какво да предприеме. Трябваше непременно да се види с Джоуи.

Когато влезе в апартамента, завари Кент да яде пица от отворената пред него кутия.

— Здравей. Не знаех колко ще се бавиш, затова поръчах да донесат тук вечерята — обясни той.

Елизабет пусна чантата си на масата.

— Джоуи така и не дойде. Не мога да си обясня какво е станало.

Изражението, което се появи на лицето на младия мъж, обясни веднага причината.

— О, Боже, извинявай — трепна той. — Дадоха продължение на играта и аз забравих напълно. Напуснахме игрището малко преди седем.

Елизабет го изгледа строго.

— И ти изобщо не си й предал моето съобщение, така ли?

— Не можах — отговори с оправдателен тон той. — Задържаха ме на стадион „Янки“.

— Задържаха ли те? Възпрепятстваха те, така ли?

— Не — отвърна с досада той. — Знаеш какво имам предвид. — И додаде умиротворяващо. — Беше три на три и се наложи да дадат няколко продължения. В крайна сметка победиха „Янките“.

Младата жена не помръдваше от мястото си и го гледаше невярващо.

— Казах, че съжалявам — продължи той, — и ще се реванширам, обещавам. Първата ми работа утре ще бъде да отида при нея.

В последния момент Елизабет се отказа да казва каквото и да било. Ако досега не бе разбрал какво означаваше да остави една бегълка, търсена от полицията, да виси с часове на публично място, надали щеше да успее да му го обясни. И всичко това, само и само да не пропусне края на футболния си мач. Той, разбира се, смяташе, че може да отиде и утре. Всичко това за него бе една игра, един голям майтап. Какво значение имаше ден повече или по-малко? Утрешният ден обаче щеше да бъде пълен с всевъзможни задължения за сестра й. А за Елизабет това щеше да означава още един ден повече в тази ужасна каша. Очевидно Кент не виждаше нищо спешно в настоящото й положение. През цялото време бе имала неприятното усещане, че ситуацията просто го забавляваше безкрайно. Внезапно осъзна, че подобен проблем никога не би възникнал с Питър. Питър разбираше кое е важно в живота.

Обърна се.

— Утре не е необходимо да ходиш. Прекалено късно ще бъде.

— Не, не, ще го направя — възпротиви се Кент. — Нямам нищо против.

Погледите им се срещнаха, но тя не се усмихна.

— Не, Кент, не се притеснявай.

Той сви рамене.

— Както искаш.

Младата жена се приближи до раклата край леглото, където бе сложила малкото си вещи. Кент ѝ бе оказал огромна помощ с компютъра и за това щеше да му бъде вечно благодарна. Но онова, което си бе мислила, че вижда в него, просто не съществуваше. Бе допуснала сериозна грешка заради самотата и нуждата от близост.

Време беше да се връща в наетата стая на Хорейшо стрийт. Време беше да престане да се самозаблуждава, че не е съвсем сама.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Съдебният пристав влезе в обширната съдебна зала, застлана със син килим и Джоуи докосна Лайза по лакътя. Усети как приятелката ѝ се вцепени от страх, когато мъжът постави тежко длан върху тъмната ламперия на стената.

— Всички да станат — обяви той. — Почитаемият съдия Уилард Шнайдер ще председателства на делото „Съединените щати срещу Алис Лин Картър“.

Лайза се изправи; ръцете ѝ трепереха. Джоуи забеляза, изпълнена със съчувствие, как впи пръсти в бежовата си пола, също като бебе, вкопчило се в одеялцето си. Джоуи погледна успокояващо вдясно, като я накара също да насочи очи към първите три реда, където бяха насядали съпругът, децата, родителите, братята и сестрите на Лайза, плюс цяла армия от племенници, за чието съществуване само допреди две-три седмици не бе и предполагала. До тях седеше и Корнилия Райтсън, която бе долетяла от Монтана предишния ден. Трите си бяха уредили среща във Валхала и тя бе протекла доста радостно, въпреки обстоятелствата.

Джоуи знаеше колко важно е да поддържа жива надеждата на своята приятелка. В противен случай депресията, която я бе налегнала, след като се бе предала, можеше да се превърне в постоянно нейно състояние, независимо от изхода на днешното съдебно разглеждане. Лично се бе обадила на нейните братя и сестри и ги бе помолила да дойдат. За някои от тях това бе трудно. В крайна сметка сестра им бе изчезнала преди почти три десетилетия. Вероятно смятаха, че тя не се интересуваше от тях, нито проявяваше симпатия към най-черните страхове, които ги бяха измъчвали през всичките тези години.

Въпреки това повечето от тях бяха дошли. Внезапно младата жена се запита кой от нейното семейство щеше да дойде, ако тя самата се нуждаеше от помощ. *Мама* — осъзна с тъга тя. Моли щеше да пристигне на минутата. Баща ѝ очевидно нямаше да го направи. Преди

това просто нямаше да го заинтересува достатъчно. Докато сега вече той се бе превърнал в марионетка, която едвам изкарваше ден след ден.

Разбира се, не трябваше да забравя и Елизабет. *Как не — помисли си автоматично тя, — сестра ми не би повдигнала дори малкия си пръст.* Но веднага се поправи. В крайна сметка именно Елизабет ѝ бе помогнала за делото на Лайза. Това може би все пак беше някакво начало, макар да нямаше представа доколко би могла да разчита на нея.

В този момент забеляза своя приятел Том Ейбрахамс, седнал в задния край на залата. Имаше цяла седмица отпуск; училището, където преподаваше, бе затворено за ремонтни работи. Може би Том ѝ бе като роднина.

Стига си се занимавала със себе си — смъмри се тя. — Имаш клиент, за когото да се грижиш. И този клиент бе ужасен, когато го оставихме снощи с Корнилия в ареста.

Усмихна се топло, успокояващо на Лайза.

— Разбира се, не мога да обещавам нищо — заяви тя, — но ще се боря с всяка своя фибра колкото се може по-скоро трите да се върнем в Монтана и да подновим прекрасната традиция за общите закуски.

Приятелката ѝ отвърна на усмивката. Днес, в присъствието на цялото ѝ семейство, тази усмивка ѝ се стори изпълнена с повече надежда. Близостта и подкрепата на хората, които обичаше, очевидно я правеха щастлива, разбира се, дотолкова, доколкото можеше да бъде при дадените обстоятелства. Лайза изправи почти незабележимо рамене, докато съдия Шнайдер заемаше мястото си.

Разбира се, че ще бъде нервна — помисли си със симпатия Джоуи. Това разглеждане, което предшестваше делото, щеше да изпробва силата на тяхната подготовка. Джоуи се бе добрала до изумителна информация, която би могла да оневини приятелката ѝ от най-сериозните обвинения срещу нея. Ако обвинението в преднамерено убийство отпаднаше, тогава би могла да изиска минималната присъда.

Нямаше гаранция обаче, че делото щеше да се развие в желаната посока. Всичко зависеше от съдия Шнайдер. На този етап нямаше съдебни заседатели; съдбата на Лайза се намираще в ръцете на строгия мъж на средна възраст с черната роба.

Присъстващите насядаха отново. Съдията подреждаше книгата пред себе си, след това размени няколко думи със съдебния секретар, седнал на маса от дясната му страна. Най-накрая погледна към залата, първо към Лайза и Джоуи, настанени на масата на защитата, после към Франк Уорнър, niskия, плешив прокурор с агресивен мустак, чиято задача бе да постави Лайза зад решетките за колкото се може по-дълго време.

— И така, с какви факти разполагаме? — започна съдия Шнайдер с измамна сърдечност.

Франк Уорнър се изправи, поставил длан върху купчина книга.

— Както знаете, ваша светлост, случаят срещу обвиняемата включва...

— Преди да започнем, ваша светлост...

Гласът на Джоуи стресна прокурора. Съдия Шнайдер също я изгледа с любопитство. Беше доста необичайно адвокатът да прекъсва в този стадий на разглеждането на делото.

— Какво има, мис Рос? — попита съдията.

Сърдечността на тона му бе намаляла значително.

— Благодаря ви, ваша светлост.

Стомахът ѝ се бе стегнал от напрежение, но гласът ѝ звучеше уверено. Следващите няколко минути щяха да определят хода на делото.

— Алис Лин Картър днес е тук заради обвинение в грабеж и убийство, извършени преди почти трийсет години. По времето, когато мис Картър се предаде на федералните власти, бяха известни едни факти. — Обърна се, за да може да вижда и прокурора. — Сега обаче се добрахме до нови факти, които биха променили природата и същността на обвинителния акт.

Досадата на съдията бе видима от начина, по който присви уста.

— Каквито и да са тези факти, те е трябвало да бъдат представени пред прокурора дълго преди днешния ден.

— Разбира се, ваша светлост — отвърна с уважение младата жена, — обещавам, че няма да губя времето на съда. Всъщност... — Постави покровителствено длан върху рамото на своята клиентка, — ... смятам, че онова, което имам да кажа на съда, ще ни спести доста неприятности и... — Погледна отново към съдията. — ... ще оформи

основата за съвсем ново съдебно разследване за убийство първа степен.

Внезапно залата притихна.

— Добре, мис Рос — рече съдия Шнайдер, — нека чуем какво имате да ни кажете.

Франк Уорнър седна недоволно на мястото си, леко приведен напред, сякаш готов да стане отново всеки момент.

— Господа — Джоуи направи няколко крачки, за да застане между съдията и прокурора. С ъгълчето на окото си забеляза един художник, който започна да нахвърля някаква скица, вероятно и на тримата, за да бъде използвана евентуално по-късно при някакво излъчване. — Престъплението, за което Лайза Мартин... простете, че използвам името, с което обвиняемата се е представяла през последните двайсет и девет години. Тя е живяла под това име, отгледала е две деца, беше ми дълго време приятелка под това име — обърна се отново за момент към своята клиентка и ѝ се усмихна окуражаващо. След което насочи вниманието си към делото. — По времето, когато Лайза Мартин изчезва, убийството на Хенри Лангдън, пазачът на банката, който е бил също така член на полицията в Пийкскил, се е смятало за част от банковия обир, което е дало основата за обвинението в убийство. А участието на Лайза Мартин в обира никога не е подлежало на съмнение. Тя призна открито, че е участвала в нещо, което и тя, и нейните приятели са смятали за политически акт в един доста нагорещен климат, разделил цялата страна, всъщност дори целия свят — забеляза нарастващото нетърпение на прокурора. Последното, от което имаше нужда, бе да бъде прекъсната от Франк Уорнър, затова побърза нататък. — Сега обаче успях да разбера, че убийството на Хенри Лангдън... — присви очи. — А това наистина е било убийство, искам да ви уверя, не е било резултат на банковия обир, а изолиран и недобронамерен акт на един от участниците, който тогава се е наричал Фреди Шор.

Уорнър скочи на крака.

— През всичките тези години срещу мистър Шор е било отправено съдебно обвинение. Знаем за участието му в престъплението.

— Не — отвърна Джоуи, — не знаете.

Прокурорът разтърси глава.

— Ваша светлост, не е работа на защитата да ми казва какво знам.

Съдията го прекъсна.

— Нека оставим мис Рос да ни каже каквото има — обърна се строго към младата жена. — Предполагам, че стигате до същността на въпроса.

Джоуи си пое дълбоко въздух.

— Благодаря, ваша светлост. Човекът, представял се тогава като Фреди Шор, не се е включил в групата, станала известна като Шестимата от Пийкскил, поради политическите причини, споделяни от останалите петима членове. Фреди Шор, понастоящем известен като Робърт Малори, използва идеализма на петима наивни млади студенти за собствена изгода.

Изведнъж притихналата зала зашумя, представители на пресата, които стояха отзад, се приведоха напред на местата си, за да чуват поясно, роднините на Лайза възкликнаха изненадано.

Джоуи продължи невъзмутимо.

— От край време е известно, че четирима от младежите, в това число и Лайза Мартин, напускат сцената на престъплението няколко минути преди Фреди Шор да застреля Хенри Лангдън — направи пауза, докато се върне до своята маса, отпи вода от чашата и се обърна отново към съдията. — Фреди Шор, известен също като Робърт Малори, несъмнено е човекът, насочил оръжието към жертвата. А защо е трябвало да застрелва пазача дълго след привършване на обира, остава и до днес загадка както за полицията, разследваща случая, така и за моя клиент и нейните приятели. За това обаче е имало доста основателна причина, както се изясни едва тази сутрин. И тази причина са приблизително петдесет хиляди акции на „Морис Корпорейшън“.

Франк Уорнър се изправи, с почервено лице.

— Нима намекувате, че един двайсетгодишен противник на войната е прибягнал до подобни смехотворни средства, за да пипне бъдещото наследство на жена, за която дори не е бил женен? Откъде е можел да знае, че е щяла да наследи тези акции? И как е можел да бъде сигурен, че ще се оженият?

— Знам го благодарение на доказателствата — отвърна търпеливо Джоуи, — които получих в осем и петнайсет тази сутрин.

Присегна се към масата и взе няколко листа.

Франк Уорнър се присъедини към нея, когато тя наближи скамейката на съдията. Листът, който постави пред съдия Шнайдер, беше факсимиле с печата на щата Мериленд. Официалният документ, носещ дата 15 май 1967 година, свидетелстваше, че Дебора Лангдън и Робърт Малори се свързват в брак... доста преди убийството.

Съдията огледа документа, а след това вдигна очи към Джоуи.

— Това действително не е безинтересно, но откъде да знае съдът дали мистър Малори е имал причини да подозира, че в резултата на смъртта на Хенри Лангдън, съпругата му ще получи подобно наследство?

Младата жена си пое дълбоко въздух.

— Разполагам с потвърдено доказателство, че мистър Малори е бил запознат със съдържанието на завещанието на Емили Уестман, според което след смъртта на Хенри Лангдън акциите отиват в ръцете на Дебора Лангдън.

— И твърдите, че Робърт Малори е изфабрикувал всичко това, за да прикрие едно предумишлено убийство? И че този Малори е едно и също лице с Фреди Шор?

Джоуи кимна тържествено. През следващите трийсет минути тя запозна аудиторията в подробности с онова, което бе открила, като измъкна цели топове хартия, в това число и многобройните разговори с прислугата в дома на Емили Уестмън във връзка с общуването ѝ с Робърт Малори. Показа им различни документи, като се започне със завещанието на Емили Уестмън и двете свидетелства за сключването на брак между Робърт Малори и Дебора Лангдън, първото преди смъртта на Емили Уестмън и второто — година по-късно.

След като представи по-голямата част от доказателствата, които бе събрала, младата жена се върна при масата, където седеше приятелката ѝ с обляно от сълзи лице. Джоуи застана зад стола на своята клиентка и постави длани върху раменете ѝ.

— По времето, по което се е наричал Фреди Шор — идеалист и противник на войната, Робърт Малори вече е бил съставил в основни линии плана за убийство, продиктувано единствено от изискванията на джоба му. — Стисна леко раменете на Лайза. — Уверявам съда, че всичко това е не по-малка изненада за Лайза Мартин, отколкото за съда. В продължение на почти три десетилетия тя се е измъчвала от

чувство за смазваща вина заради убийство, в което няма абсолютно никакво участие, пряко или косвено. Онова, което е представено да изглежда като гаф на радикалистите, всъщност е било плод на алчността и бездушието на един човек.

Франк Уорнър изглеждаше като ударен от гръм, когато съдия Шнайдер обяви обедна почивка.

— Ще продължим в два и трийсет — излая той, преди да излезе от залата.

— Какво ще стане сега? — попита Лайза, набърчила тревожно чело.

Джоуи се отпусна с въздишка на стола си.

— Зависи от решението на съдията.

Един от федералните полицаи се приближи, за да отведе Лайза. Приятелката ѝ я прегърна продължително.

— Търси четирилистна детелина, докато ядеш сандвича си с риба тон върху филийка ръжен хляб — заяви тя.

Лицето на Лайза светна.

— На кой му трябва четирилистна детелина, когато ти си на неговата страна!

Младата жена я проследи с поглед, докато я отведоха от залата, а после започна да прибира книжата. Беше направила всичко, каквото можеше. Сега вече развоят на делото зависеше от съдията.

— Джоуи, беше великолепна.

Корнилия се бе озовала внезапно до нея, заедно с най-големия брат на Лайза, Карл, и майка ѝ Рут Картър. В началото младата жена отвърна топло на приветствията, но след това се отдръпна.

— Все още нищо не е решено — заяви предпазливо тя. — Човек никога не знае какво може да направи един съдия.

— Аз съм нейната майка — отвърна твърдо Рут Картър. — Аз знам.

Изведнъж младата жена се почувства безпомощна. Всичко това щеше да засегне толкова много хора. Не само Лайза. Не само Хал и децата. Животът на мнозина щеше да се промени завинаги. Молеше се да е направила достатъчно.

Съпругът на Лайза се приближи до нея.

— Позволи ми да те поканя на обяд.

Вдигна поглед към Хал Мартин и внезапно остана поразена от смелостта му. Колцина биха останали така последователни и грижливи след подобно взривяване на живота им, както продължаваше да бъде съпругът на нейната приятелка? Беше дошъл тук, на две хиляди мили от дома си и правеше дори невъзможното, за да поддържа духа на Лайза. Дали някой мъж щеше да стори същото за нея? Внезапно в съзнанието ѝ нахлу образът на Гари Маккълou. При тази мисъл ѝ се приплака, но сега не бе моментът да се поддава на подобни чувства. Ако Хал можеше да изпитва надежда в подобен миг, тя бе длъжна, заради него и децата, да направи същото.

— Умирам от глад — излъга тя и се усмихна.

* * *

Точно в два и половина съдия Шнайдер седна на мястото си. Джоуи и Лайза стояха една до друга, стиснали ръце за късмет.

— Въз основа на документацията, която се намира пред мен, отменям обвинението в убийство срещу Лайза Мартин. Обвинението за обир остава.

С тези думи той се изправи и излезе от залата.

— Всички да станат — нареди съдебният пристав, въпреки че по това време съдията вече бе напуснал помещението.

Лайза и Джоуи се спогледаха. За момент не бяха в състояние да помръднат, смазани от емоциите. И двете реагираха едва когато близките на Лайза ги заобиколиха. Лайза праметна ръце около врата ѝ и се вкопчи в нея така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Ти си изумителна — прошепна тя. — Наистина изумителна.

Корнилия Райтсън прегърна и двете изотзад; от очите ѝ се стичаха сълзи.

— Точно така — потвърди тя.

Най-сетне Лайза се отдели от малката групичка и затърси с поглед своя съпруг сред тълпата. Щом го откри, се хвърли в обятията му, а след това се обърна и сграбчи и децата си.

Карл протегна ръка, за да поздрави Джоуи.

— Какво ще стане сега? — попита той.

Младата жена го погледна замислено.

— Само по обвинението в банков обир Лайза ще получи най-вероятно една или двегодишна присъда. Възможно е да бъде дори още по-малка, като се има предвид инициативата на Фреди Шор за банковия обир. — Усмихна се. — Ще трябва да чакаме, за да разберем, но най-лошото мина.

— Божичко! — възкликна той, като друсаше енергично ръката ѝ. — Вие сте много умна жена.

Приблужи се Том и я прегърна през раменете. Очевидно бе дочул разговора им.

— Винаги сме знаели, че има мозък — рече той, като ѝ разроши косите. — А сега да видим дали има смелост и сърце.

Джоуи се намръщи. Не попита, но беше сигурна, че последните му думи не бяха свързани с делото. Не помнеше дали друг път бе чувствала подобно изтощение. Или клаустрофобия. Представителната федерална съдебна зала беше почти елегантна, но в момента тя като че ли я задушаваше.

— Превъзходно свършена работа, госпожице адвокат — рече Том и я целуна по бузата.

— Би ли ми направил една услуга?

Той се усмихна.

— Всичко на света.

— Нуждая се от малко въздух. Какво ще кажеш да огледаме красотите на Уестчестър каунти? Спортният екип е в багажника.

И се запътиха към изхода.

Той сведе поглед към дрехите си.

— Мислиш си, че ще можеш да бягаш в крак с мен, защото съм с дънки и мокасини — заяви шеговито той. — Аз обаче си нося гуменки в колата. Нямах никакъв шанс.

Петнайсет минути по-късно двамата тичаха бавно по Бронкс Ривър Паркуей, една наистина изключително красива и потънала в зеленина отсечка.

Джоуи въздъхна с облекчение. Изминалият ден наистина я бе оставил без капчица сила.

— Благодаря — промълви тя и се усмихна на Том. — Имах нужда от приятел.

Той я изгледа, повдигнал цинично вежди.

— Какво? — попита младата жена и намали темпото.

Младият мъж сви рамене.

— Не знам. Може би наистина имаш нужда от приятел. А може би така ти се иска да мислиш.

Джоуи не отговори. Струваше й се, че знае накъде бие, и не възнамеряваше да улесни задачата му.

— Да не би да си изгубихте гласа, госпожице адвокат?

— Какво точно желаяш да кажа? — отвърна най-сетне със сарказъм тя. — Че онова, което всъщност ми е нужно, е едно здраво...

— Недей да се унижаваш, Джоуи — прекъсна я Том. Хвана я за лакътя и я подръпна назад, така че двамата спряха край едно голямо дърво. — Това, което ти е нужно, по дяволите, е да признаеш, че си влюбена в мъжа, който те обича.

Младата жена усети, че диша тежко, но не можеше да каже дали от джогинга или в резултат на думите на своя приятел. Искеше й се никога да не му бе казвала за Гари Маккълую. Той не разбираше. Просто нямаше как да разбере.

— Том — заговори тихо тя, — наистина ценя желанието ти да помогнеш. И знам, че кой знае поради каква причина, искрено вярваш във възможността някой да ме обикне. Честно казано — погледна го жално тя, — ако съществуваше дори най-малка вероятност въпросният мъж поне да си мисли за мен от време на време, щях да опитам да направя нещо в тази връзка. Но...

— Какво, по дяволите, става с теб? — възкликна раздразнено Том. А след това я хвана за ръката, повдигна я във въздуха и попита: — Какво е това?

— Ръката ми.

— А това? — посочи към краката й той.

— Копита. Трийсет и осми номер. — Погледна го право в очите. — И какво от това?

— Е, поне си в състояние да видиш някои от нещата, които ще ти извадят очите.

Дори не си правеше труда да звучи ядосано. Просто продължаваше да я гледа със симпатия.

— Не нужно да правиш това — озъби се в самозащита Джоуи.

— Напротив — отвърна търпеливо младият мъж, — нужно е. Този мъж те обича, готов е буквално да разбива с главата си врати заради теб, а ти бягаш от него като някое четиригодишно дете. —

Тръгна, но спря при следващото дърво, за да разтегне мускула на прасеца. — Предпочиташ да си измисляш истории, които дори един бавноразвиващ се би изхвърлил от съда, камо ли един завършил Харвард адвокат. — Привърши с разтягането на единия крак и протегна другия. — Като например, че някой красив млад манхатънски детектив ще ти се обяснява в любов, за да може да те следи.

Джоуи едва смогваше да се бори с тъгата, която я заливаше. *Само ако беше прав, само ако разбираше доколко невъзможно е* — помисли си тя.

— Том, ти си ми приятел и наистина вярваш, че това може да се случи. На никой никога не му е пукало в какво се обяснява Гари. Защо този път да бъде по-различно? Как би могло да бъде различно?

Том привърши с разтяганията и се върна при нея. Обхвана я за раменете и започна да я друса ритмично, сякаш беше безпомощно детенце.

— Можеше да бъде по-различно, Джоуи, стига да беше позволила. Всичките тези години и всичката тази враждебност... скъпа, това винаги е зависело от теб.

Младата жена отпусна глава върху рамото му. Не знаеше дали казаното от него бе истина, но нещо я караше да го слуша, действително да чува думите му, вместо да ги отрича автоматично, както бе правила многократно в миналото.

— Нима вярваш на всички тези глупости? — попита най-сетне тя, като едвам сдържаше риданията си.

Вместо да отговори, Том, като продължаваше да я държи в обятията си, запя със същия онзи глас, който Джоуи бе използвала в детството, за да дразни сестра си.

— Гаари обиича Джоуии... Гаари обиича Джоуии.

Младата жена усети, че вместо да го наругае, се усмихва като глупачка.

* * *

Джоуи приближаваше бавно към ресторанта. Ами ако той не се хранеше вече тук? Ами ако бе идвал и вече си бе тръгнал? Ами ако

беше тук и наистина ѝ се наложи да каже онова, което мислеше? Тази перспектива вече бе наистина страшничка.

Младата жена си наложи да влезе в ресторанта и да продължи да върви, докато напредне достатъчно, че да може да вижда и задната част. *О, Боже* — помисли си тя, — *ето го*. Гари седеше самичък, заровил поглед в някаква книга.

Отстъпи страхливо няколко крачки, като се молеше да не я забележи. Погледите им обаче се срещнаха почти незабавно. Той като че ли я преценяваше хладно. Нито стана, нито даде знак, че я кани при себе си. Просто седеше и я принуждаваше да реши сама.

Краката ѝ се раздвижиха, макар да не им бе давала никакви команди. Усети, че вече е до него, че го съзерцава, без да е сигурна какво ще каже, без да е сигурна дори какво иска всъщност.

Той все така не я притесняваше. Дори с бавни и отмерени движения пъкна в устата си хапка месо от чинията и го сдъвка замислено, като я наблюдаваше безмълвно.

— Наистина ли го мислеше? — попита най-сетне Джоуи; думите прозвучаха несвързано и безсмислено даже в собствените ѝ уши.

Той обаче не ѝ се присмя. Нито пък се престори, че не разбира.

— Наистина мисля всичко, което казвам. Това е характерно за мен. Казвам абсолютната истина. Винаги. Независимо дали искаш или не искаш да я чуеш.

Младата жена се отпусна неуверено на стола срещу него.

— Точно това казваше и за мен сестра ми, когато бяхме деца. Че съм казвала прекалено често истината. Че съм можела да се науча да бъда любезна, вместо да разтърсвам хората с откровенията си.

— Разтърси ме с истината, Джоуи — заяви Гари, като остави вилицата си. — Нека я чуя.

Гледаше я право в очите, а изражението му беше непроницаемо.

Усети, че не може да го гледа повече. Прииска ѝ се да се появи торнадо и да я отнесе оттук или пък внезапно да се събуди и да се окаже, че всичко е само сън. Въпреки това думите излязоха като че ли сами от устата ѝ:

— Обичам те. — Неканени сълзи щипеха в очите ѝ. — И дори да се интересуваш единствено от откриването на сестра ми, пак те обичам.

В погледа, който отправи към него, се четеше въпрос.

И остана шокирана при вида на щастието, което озари лицето му.
— Време беше, скъпа — промълви Гари, протегна ръка и привлече главата ѝ към себе си.

Целувката му се проточи часове, както ѝ се стори.

Най-сетне се отдръпна.

— И така, какво искаш да ядеш? — попита с усмивка той и стисна дланта ѝ с вид на човек, който няма намерение да я пуска.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Елизабет огледа внимателно помещението. Вторият етаж на „Мис Ели“, уютен ресторант на Седемдесет и девета улица, беше почти празен, както се случваше обикновено по средата на следобед. Беше рискувала, като се обади на Джоуи, но гласът на секретарката, която отговори, беше непознат. Въпреки това се бе постарала да измени тембъра си, докато разговаряше с нея.

„Е — помисли си тя, — сега вече не мога да променя нищо.“ Погледна часовника си. Сестра ѝ щеше да пристигне всеки момент. Извади от чантата си изписаните от Моли страници и ги разположи върху масата пред себе си, като ги прикри с длани, когато хубавата млада сервитьорка се приближи, за да вземе поръчката.

— Ще започна само с една кола — рече Елизабет и отдъхна с облекчение при вида на Джоуи, която се появи на стълбите.

Младата жена захвърли дамската чанта и дипломатическото куфарче върху стола до сестра си и седна срещу нея.

— Е, скъпа сестричке, кое ни доведе на красивия Тъпър Уест Сайд?

Елизабет я изгледа с любопитство.

— Май си в добро настроение, а?

Джоуи се ухили до уши; подобна усмивка сестра ѝ не помнеше да бе виждала друг път на лицето ѝ.

— Имам доста причини да бъда в добро настроение. Първо, повече няма да бъда адвокат. Отново.

— Четох за решението относно случая „Лайза Мартин“ — отвърна топло Елизабет. — Поздравления.

Сестра ѝ кимна.

— Правото почти ми се стори нещо добро. — Усмихна се отново. — Но не достатъчно добро.

— Това означава ли, че се връщаш в Монтана?

На лицето на Джоуи се появи дори още по-необичайно изражение.

— Ами, може би не. Т.е., може би известно време ще списвам моята рубрика от Ню Йорк. — Очевидно оспорваше някаква своя мисъл, но вместо да обясни какво става, промени темата. — И така, защо съм тук?

Елизабет побутна към нея посланието на майка си. Джоуи обърна страниците към себе си и започна да чете. Бяха ѝ нужни не повече от пет минути.

— Боже мили — възкликна дрезгаво тя. От доброто ѝ настроение не бе останала и следа. — Къде го откри?

— Във вълшебната кутия — отговори Елизабет; знаеше, че не е необходимо да дава повече обяснения.

Сестра ѝ не помръдваше; очевидно премисляше току-що прочетеното. На Елизабет ѝ се струваше, че може да прочете мислите ѝ. Симпатия към майка им. Гняв към баща им. А когато забележа светлинката в очите ѝ, разбра какво щеше да каже. Стори ѝ се някак си по-лесно сама да изрече тази мисъл.

— Трябва да е бил татко, нали?

Джоуи я погледна.

— Не предполагам, че ще те чуя да го изречеш.

Младата жена присви устни.

— Това бе очевидно за всеки, който знаеше, че се е готвела да го напусне. Аз просто отказвах да го видя.

Джоуи издиша тежко.

— Както знаеш, той твърдеше, че през този ден е бил с клиент.

— Аз пък си мисля, че това твърдение може да се окаже неподплатено. Ти на какво мнение си?

Спокойното приемане на евентуалната вина на баща им бе последното, на което Джоуи бе очаквала да стане свидетел.

— Смятам, че трябва да проверим онова, което е казал на полицията — продължи Елизабет с чисто професионален тон.

Сестра ѝ я изгледа с възхищение.

— Е, аз мога да разбера без проблем точно какво е казал. А след това ще решим как да разберем истината.

Изправи се и напусна масата за няколко минути. Когато се върна държеше в ръце парче хартия, върху което бе написала някакво име и място.

— Това е името на клиента, с който татко е казал, че е бил в деня на убийството на мама.

Елизабет сведе поглед към листчето.

— Ели Казарски. — Замисли се за момент. — Татко го защитава преди около две години по обвинение в пощенски измами. Отърва го, така че да не лежи дори минутка в затвора, макар срещу него да имаше безброй доказателства.

— Как го направи? — попита Джоуи, впечатлена, въпреки неодобрението си.

— Оказа се, че повечето доказателства са събрани от полицията малко преди издаването на заповедта за претърсване. Всичко бе отречено от съда... абсолютно всичко. — Поклати глава. — Щяха да го затворят минимум за десет години, ако не бяхме забелязали несъответствието в двете дати.

Джоуи я изгледа продължително.

— Ние ли?

Сестра ѝ не трепна от намека.

— Аз открих несъответствието. Татко каза на клиента за него.

Джоуи въздъхна. Това бе стара история и нямаше смисъл да се захваща отново с нея. Елизабет взе хартийката.

— Тук пише, че мистър Казарски живее на Амстердам Авеню. Предлагам да го посетим.

Джоуи не вярваше на ушите си, като слушаше безстрастния тон на сестра си. Готвеха се да изобличат алибито на баща си във връзка с убийството на майка им, а на Елизабет дори окото не ѝ мигваше. Не можеше да ѝ го отрече.

— Аз съм с теб — заяви протичко тя, като взе вещите си и я последва надолу по стълбите.

Излязоха на Седемдесет и девета улица в мига, в който слънцето увисна над река Хъдзън.

— Красиво е, нали? — отбеляза Джоуи, след което тръгна надясно, към Амстердам Авеню.

Сестра ѝ погледна на запад, а след това я настигна.

— Предполагам, че все нещо в днешния ден трябва да бъде красиво — отбеляза тя.

Бяха им нужни петнайсет минути, за да отидат на Амстердам Авеню и да открият адреса. Сградата, в която живееше Ели Казарски,

не изглеждаше особено представителна отвън, но когато се представиха по домофона и изкачиха стълбите, се озоваха в приятен, макар и малко овехтял двустаен апартамент, с дълга и тясна дневна и подобна на галерия кухня, която несъмнено водеше към спалнята.

— Много се радвам да те видя, Елизабет — рече Казарски, след като ги покани да влязат. — Променила си си косата.

Ели Казарски или не знаеше за изчезването ѝ, или се преструваше майсторски.

— Това е сестра ми, Джоана — обясни младата жена. — Струва ми се, че не сте се срещали.

— Е, заповядайте, седнете. Ще пиете ли чаша газирана вода? Или може би предпочитате вино?

Елизабет го хвана за ръката, докато седна на дивана, към който бе посочил, и го принуди да седне до нея.

— Дошли сме по работа, Ели. Но аз съм сигурна, че си се досетил.

Макар да виждаше, че Казарски няма намерение да признава каквото и да било, не се отказа да настоява.

— В деня, в който бе убита майка ми, сте обядвали с баща ми, така ли?

— Разбира се, скъпа. Точно това и казах на полицията, когато ме попита.

Облегна се спокойно на дивана и се усмихна любезно.

Джоуи седеше срещу тях; беше избрала стол с дълга права облегалка и го бе преместила така, че да бъде точно насреща им.

— Мистър Казарски — заяви строго тя, — лъжесвидетелстването е изключително сериозно закононарушение. Всъщност в щата Ню Йорк на прикриването на убиец се гледа като на съучастие.

Казарски се засмя смутено.

— Вас момичетата ви бива по големите думи. „Съучастник“, боже мили.

— А как звучи „съучастие в убийство“? — сопна се Джоуи. — Така достатъчно ясно ли е?

— Няма как да докажете, че през този ден не съм бил с баща ви. — Усмивката бе изчезнала от лицето му. — Полицията бе задоволена. Тя дори разговаря с нашия сервитър.

Елизабет се премести по-близко до него на дивана.

— Защо ми се струва, че ако разпитаме останалата част от персонала и другите хора, които са се хранили, ще можем да докажем, че двамата с баща ми не сте били там по времето, по което твърдите? — Гледаше го право в очите. — Бас държа, че ако направим внимателно проучване сред твоите съседи и познати, ще открием точно къде си бил по това време.

— Защо ще ви казвам нещо по-различно от това, което казах на полицията? То само може да ми навлече неприятности, а това е последното, от което се нуждая.

Не можеше да скрие нарастващата си тревога.

Елизабет взе отново думата.

— Ели, научих доста неща за теб по време на делото. И ги помня всичките.

Казарски скочи от дивана.

— Не мога да бъда съден отново за това престъпление. Запознат съм добре със закона в този случай.

Елизабет го наблюдаваше как крачи нервно напред-назад.

— Онова, което знам, не е свързано с въпросното закононарушение.

— Но ти ми беше адвокат, за Бога. Не можеш да им кажеш, че съм виновен в едно или друго — възкликна жално той.

Погледът на младата жена не трепна.

— Съществуват всевъзможни начини за получаване на информация.

С нещастен вид Казарски обърна гръб на сестрите. Раменете му увиснаха... всъщност цялата му стойка бе като на пребит човек.

— Какво искате да ви кажа? Баща ви беше много добър с мен. Бях щастлив да му отвърна със същото.

Джоуи вдигна очи.

— Това означава ли, че не сте бил с него през онзи ден?

Ели кимна нещастно.

— Направих го, защото той ме помоли. Дължах му го.

— А колко плати на сервитьора, за да излъже? — попита тихо Елизабет.

Джоуи погледна сестра си. Лицето ѝ не изразяваше нито триумф, нито особена тъга. По-скоро то напомняше боксьор, който излиза на

ринга за последния решаващ рунд.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

От апартамента на Ели Казарски до ресторанта на Седемдесет и пета улица имаше малко повече от миля. Джоуи се бе запътила към „Рос, Дженингс“, а Елизабет трябваше да свърши нещо лично. Докато вървеше, си повтаряше, че трябва да си подготви нещо като реч, но думите просто не идваха. Разкъсвана между сериозността на онова, което бе научила за баща си и ужасяващата перспектива за онова, с което можеше да се сблъска, тя просто не смееше да планира каквото и да било.

Изпълни я щастие при вида на надписа „Хей, там“ върху навеса над входа на ресторанта. Някаква двойка слезе от едно такси и мъжът отвори вратата пред жената, с която беше. Всичко това бе успокояващо познато.

„Може би не трябва да се чувствам чак толкова спокойна — помисли си нещастно тя. — Може би отсега нататък ще бъде просто един от минаващите наблизо хора, просто един от многобройните клиенти, дошли да вечерят.“ Което нямаше да се случи никога. Ако онова, от което се страхуваше, се превърнеше в истина, никога нямаше да понесе да види отново ресторанта.

Пое си дълбоко въздух и застана пред един от прозорците. Вътре беше препълнено с народ. Приблужи се още една крачка и се взря съсредоточено.

И го видя. Питър стоеше малко встрани и разговаряше с някакъв човек със зелена риза, обърнат с гръб към Елизабет. Смееше се. Усети пробождане в стомаха, комбинация от страх, желание и радост. Прекрасната гледка на неговата усмивка, на спокойната му стойка, на начина, по който косата падаше върху челото му, я обгърна като топлата вода във ваната.

Моля те, нека не съм разрушила всичко — помисли пламенно младата жена.

Питър погледна към нея и очите им се срещнаха през стъклото. Тя се усмихна. Той се усмихна бегло в отговор и насочи отново

внимание към разговора си.

Не, не — помисли си Елизабет, — *не е възможно. Моля те, нека не е чак толкова безразличен към мен, че да не може да ми отдели нищо повече от един кратък поглед.* Най-вероятно не бе я познал. Свали слънчевите очила и се приближи още повече до прозореца.

Движението ѝ привлече вниманието на младия мъж и той погледна отново към нея. Този път не отклони очи. Взира се в продължение на няколко секунди, с изписано на лицето изумление, което се смени с шок. Тя се усмихна отново, този път широко. Без да отделя очи от нея, той постави длан върху ръката на своя събеседник, каза нещо и тръгна. Видя го как си проправя бързо път през тълпата на бара. След това вратата се отвори и той се озова пред нея, достатъчно близо, за да го докосне.

Сграбчи я за раменете.

— Това си ти, наистина си ти, нали? — попита припряно той.

Елизабет кимна.

— Слава Богу, че си добре.

Затвори очи от облекчение. А след това, сякаш си бе припомнил нещо, ги отвори и я пусна, а изражението му стана дистанцирано и безлично.

— Е, радвам се, че се получи — заяви хладно той. — Поне вярвам, че се е получило.

Усмивката се изпари от лицето ѝ.

— Аз не бих го определила по този начин, но все пак благодаря.

Тонът ѝ бе като ехо на неговия.

Питър я оглеждаше от горе на долу и отбелязваше всички промени във външността ѝ.

— Значи, това е новото ти лице?

— Ами, да. — Надяваше се, че не е забелязал колко бе съкрушена от хладния му прием. — Може да се каже, че съм нова.

Не успя да разчете изражението на очите му.

— Просто се отби, за да ме видиш?

— Всъщност, аз...

Не довърши мисълта си. Старата Елизабет щеше да кара в този дух още няколко минути, заради фасадата. А след това щеше да продължи по типичния за нея начин и нямаше да позволи да видят колко е разстроена. Тя обаче вече не беше същата.

— Питър, моля те. — Гласът ѝ бе пълен с емоциите, които сдържаше, — знам, че си ми ядосан. И не мога да те виня за това. Но докато бях принудена да се крия, осъзнах колко силно се нуждая от теб.

— Нуждаеш се от мен ли? — повтори решително младият мъж. — За какво? Може би като компания за някое парти? Или да вземеш назаем колата ми?

Елизабет се почувства така, сякаш я бе зашлевил.

— Питър, за Бога, опитвам да ти кажа, че те обичам. Винаги съм те обичала.

— Готова си да се върнеш, за да подновим нещата пак по стария начин, така ли? — Кръстоса ръце пред гърди. — Не, благодаря, но не.

Младата жена знаеше, че звучи отчаяно, но не ѝ пукаше.

— Не, не така. Признавам, че те държах на разстояние. Но моля те, опитай да ме разбереш. Аз самата едва сега започвам да проумявам. През всичките тези години аз бях пазителката на баща си. Не можех да си позволя да се разсейвам, да имам свой собствен живот, своя собствена истинска любов, тъй като това щеше да ме отклонява от основната ми мисия. Знам, че звучи налудничаво. Но истината е такава. Това е тъжната истина, която остава, след като се премахнат всички външни слоеве. Не можех да си позволя да имам нещо или някой, които да намекуват за нелоялност от моя страна. — Чувстваше се изтощена. — Това е нередно при всякакви обстоятелства, — завърши тъжно тя, — но е особено патетично след всичко, което научих за него.

Питър стисна устни.

— И значи сега вече се предполага, че всичко помежду ни ще бъде наред? Ти изчезваш, без да ми кажеш къде или за колко време; нямаш ми достатъчно доверие да споделиш с мен дори това.

— Не исках да те излагам на риск, да те карам да лъжеш.

Той се обърна с намерението да се върне в ресторанта.

— Довиждане, Елизабет.

Тя го проследи вцепенено с поглед как влиза през вратата и се смесва с посетителите.

Най-големите ѝ страхове се бяха превърнали в истина. Не можеше да поправи грешките си. Беше избягала, тъй като тогава ѝ се бе струвало най-подходящо да го отстрани пренебрежително. Не беше обяснила нищо, дори не бе обещала да се върне.

Навела глава и стиснала слънчевите очила и дръжката на дамската си чанта, тя побърза да се отдалечи от ресторанта и закри по улиците, обзета от сляпа паника. *Аз унищожих единственото, за което бях достатъчно умна да се държа през всичките тези години — мислеше нещастно тя. — Колкото и заблудена да бях, със сърцето си осъзнавах, че не трябва да прогонвам Питър от живота си. Този път обаче успях да го прогоня веднъж завинаги.*

Страхуваше се да не избухне в сълзи наред улицата. Играта на послушно момиче бе станала автоматична, но покрай нея почти не бе останало ред да бъде истинско човешко същество. С Питър понякога бе забравяла да бъде съвършената Елизабет и той я бе обичал, въпреки всичко. Той бе единственото реално нещо в живота ѝ. Само дето вече нямаше да бъде част от нейния живот.

Зави зад ъгъла, без да знае къде отива; просто имаше отчаяна нужда да върви нанякъде. И тогава внезапно спря.

Не можеше да позволи това да свърши така. Гневът му бе съвсем естествен при дадената ситуация. Имаше право да бъде вбесен. Не можеше да очаква просто да падне в обятията ѝ, изпълнен единствено с благодарност, че се е върнала. Беше се лъгала, като си бе въобразявала, че ще бъде толкова лесно. Ако възнамеряваше сериозно да си го върне, трябваше да направи всичко, което се налагаше при тези обстоятелства.

Обърна се и тръгна обратно в посоката, от която идваше. Когато наближи ресторанта, видя с изненада Питър, застанал пред входа. Трябва да бе излязъл, след като си бе тръгнала. Беше с гръб към нея, така че не я забеляза.

— Имаш право, знаеш ли.

Младият мъж се обърна, щом чу гласа ѝ.

— Абсолютно си прав — додаде припряно Елизабет. — Аз не заслужавам още един шанс. Но не ми пука. Въпреки всичко искам още един шанс.

Той продължаваше да я наблюдава мълчаливо и безизразно.

— Да бъда без теб е най-лошото нещо на света — възкликна тя. — Моля те, прости ми. Трябва да ми простиш. Няма да ти позволя да не ми простиш.

— Какво искаш от мен? — проговори най-сетне той.

— Всичко. Искам брак. Искам деца. Искам дом. И всичко това искам да го имам заедно с теб.

Питър се приближи до нея и я погледна право в очите.

— Сигурна ли си? — попита дрезгаво той.

Младата жена го целуна в отговор.

— Сто процента.

Ръцете му вече я обгръщаха.

— Свободна ли си да дойдеш вкъщи веднага?

Тя направи гримаса.

— Съвсем скоро ще бъда свободна. Но първо трябва да направя още едно нещо. — Отдръпна се. — Ще се видим след няколко часа. И тогава ще остана завинаги с теб.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Елизабет събираше сили, докато се движеше по коридора, изпълнена с ужас от онова, което ѝ предстоеше да направи. Но нямаше търпение да свърши с него. Най-сетне всички тайни щяха да бъдат разобличени.

Когато наближи апартамента на своите родители, тя реши да не си отключва сама. Джоуи бе обещала да осигури присъствието на баща им вкъщи около седем часа. Младата жена не искаше да го изплаши, като се появи внезапно на вратата. Натисна звънеца.

Чу чаткането на токчетата на Джоуи, която се приближаваше към входа. Отвори вратата; изражението ѝ беше напрегнато.

— Готова ли си? — попита тя.

Елизабет кимна. Очевидно сестра ѝ също очакваше със страх това. Преди да успеят да си кажат нещо повече, чуха приближаването на Джек. В следващия миг го видяха, облечен в син костюм, да рови из пощата вървейки.

— Кой беше? — попита той, без да отделя поглед от писмата в ръката си. — Защо портиерът не...

Вдигна очи и видя Елизабет. В първия момент на лицето му се изписа учудване, последвано от объркване и страх. *Разбира се — помисли си тя, — косата и целият ми външен вид са го объркали.*

Тя влезе вътре и остави на пода край себе си чантата, която носеше през рамо.

— Здравей, татко — рече тихо тя. — Това съм аз, Елизабет.

Като че ли думите отнеха цвета от лицето му. Той пребледня толкова, че тя се уплаши, да не би да припадне. Джек пусна пощата върху съседната масичка и за момент се подпря на ръба ѝ.

— Боже мили! — прошепна той. — Елизабет.

Дъщеря му кимна.

— Точно така.

Той се спусна към нея и я прегърна.

— Не знаех какво е станало с теб... Толкова се притеснявах...

— Аз съм добре, татко, наистина съм добре — хвърли поглед към сестра си, която наблюдаваше мрачно. Сега беше моментът. — Трябва да поговорим с теб.

Възрастният мъж я пусна и отстъпи крачка назад, сякаш се страхуваше от онова, което предстоеше.

— Скъпа — рече той, като си налагаше да звучи радостно, — влизай. Толкова съм щастлив да те видя жива и здрава. Ще отворим шампанско, за да отпразнуваме завръщането ти.

— Хайде — хвана го за ръката Джоуи. — Да влизаме. Не искаме шампанско.

В очите му премина паника.

— Не, не.

Елизабет го изгледа с тъга.

— Татко, моля те...

Той спря и лицето му прие ожесточено изражение.

— Е, добре тогава — заяви с почти детински предизвикателен тон той и се обърна, за да влезе в дневната, — казвайте каквото искате да казвате.

И се отпусна тежко в един фотьойл.

Джоуи се изправи пред него.

— Не, че в действителност искаме да го казваме.

Настъпи продължително мълчание; никой не искаше да направи първата стъпка, която щеше да промени завинаги всичко. Най-сетне Елизабет се престаши.

— Беше ти, нали, татко? — попита едва чуто тя.

Джак вдигна поглед, без да помръдне. Очакваше да изрази възмущение или изумление. Той обаче само затвори очи, без да каже нищо. Раменете му увиснаха видимо, сякаш всякаква сила и желание за борба го бяха напуснали. Когато отвори отново очи, те бяха пълни със сълзи.

— Очаквах този миг — промълви той. — Знаех, че ще дойде.

Джоуи се приближи.

— Татко — изрече дрезгаво тя, сякаш не можеше да проумее това, което чуваше, — наистина ли уби мама?

Той прокара длан през косите си.

— Господ ми е свидетел, че не исках. Знаеш колко много я обичах.

— Застрелял си я! — избухна Елизабет. — Убил си собствената си съпруга. Това не може да се нарече любов.

Баща ѝ вдигна тревожно очи.

— Тя се готвеше да ме напусне. Вече не ме обичаше.

Младата жена го изглежда студено.

— Тя никога не те е обичала. Но преди това изглежда не те е притеснявало.

Изумен, Джак скочи от мястото си и я стисна за ръката.

— Защо говориш така? Разбира се, че ме обичаше. Бяхме женени трийсет и шест години.

— Не, татко — заяви Елизабет, — ти... — спря, за да намери подходящата дума, — ... си си я присвоил в момент, когато е била особено уязвима. Възползвал си се от едно безпомощно младо момиче, озовало се в центъра на ужасни, трагични събития.

Баща ѝ я изглежда така, сякаш виждаше призрак.

— Ти знаеш?

— И двете знаем — обади се Джоуи. — Мама е описала цялата история. — Повиши глас. — Искане да ни бе сметнал за достойни да ни кажеш. Може би щяхме да успеем да се справим заедно със ситуацията. Вместо това, през цялото време сме живели сред лъжа и всички са се престрували.

— Но аз я обичах повече от всичко на света — проплака жално възрастният мъж. — Нямах да мога да живея, ако ме напуснеш. Наистина нямах да мога.

— Затова я възпря, като я уби — изрече невярващо Джоуи.

Раменете на баща ѝ увиснаха отново.

— През нощта, през която ми съобщи, че ме напуска, отидох и се напих. Когато на сутринта се прибрах, за да опитам да я разубедя отново, изобщо не съм планирал подобно ужасно нещо. Но, не знам... — закри лице с дланите си. — Трябва да е станало след твоето идване тук, Елизабет, след като двете с майка ти сте спорили. Бях безкрайно ядосан и наранен. И тогава видях пистолета, същия, който ти дадох, след като получи онази заплаха във връзка с осъждането на Ендърс. Той стоеше точно срещу мен, в чекмеджето на нощната масичка. Даже не предполагах, че майка ти го е взела.

— Аз ти казах, че не искам оръжие — отвърна тихо Елизабет. — Дадох ѝ го, за да се избавя от него. Не исках да стои в дома ми.

Джак погледна дъщерите си, сякаш се мъчеше да ги накара да разберат.

— Изгубих контрол. Не можех да я оставя да се разведе с мен. Когато излезе от стенния гардероб и целият ѝ вид говореше по-скоро, че се приготвя за екскурзия, а не да сложи край на живота ми... аз я застрелях. А после излязох. Върнах се по-късно и се престорих, че открих тялото — потрепери. — Тази гледка ще бъде винаги с мен — замълча за малко, а след това продължи. — Никой не ме видя като дойдох първия път. Полицаяте, разбира се, разпитаха портиерите дали сутринта е идвал някой, но никой не знаеше, че това всъщност бе второто ми идване. Така че успях да скалъпя алиби.

— Аз обаче нямах такъв късмет — изрече остро Елизабет.

— Това бе най-лошото от всичко — отвърна разтревожено Джак, — да гледам как полицията насочва подозренията си срещу теб. То ми разкъса сърцето.

— Татко, за Бога! — възкликна младата жена.

Той я погледна.

— Миличка, нима не разбираш? Винаги си била изпълнена с такова разбиране, била си толкова добра с мен.

Дъщеря му започна да крачи напред-назад из дневната.

— Точно това беше и проблемът. Аз бях глупачката, задето вярвах, че мама те мами и те съжелявах. Всъщност ти си мамил всички. А след това вдигна пистолета и я застреля — очите ѝ го изгаряха. — За какво? За какво трябваше да умира тя?

Възрастният човек сграбчи главата си с две ръце.

— Не знам, не знам! Какво мъчение е само да мисля за това денем и нощем, отново и отново. Да виждам лицето ѝ, кръвта. Да знам, че дъщеря ми се крие от полицията — риданията го задушиха. — През целия си живот най-много от всичко съм се страхувал да не изгубя тези, които обичам. Вече бях изгубил толкова много. Не можех да понеса да изгубя още. И тогава унищожих всичко.

Джоуи постави длан върху ръката му.

— Успокой се, татко.

И го побутна обратно във фотьойла.

Елизабет я изгледа изненадано.

— Сега на теб ли ти дожаля за него? Ти го мразеше през всичките тези години.

Сестра ѝ я изгледа мрачно.

— Елизабет, моля те. Виковете няма да помогнат.

— Но той предаде мама — възкликна тя. — Предаде и нас.

— Всъщност не става дума за нас — отговори тъжно Джоуи.

Сестра ѝ се обърна, като се стараяше да запази самообладание.

— Ти винаги си го виждала такъв, какъвто е — промърмори тя, осъзнала за първи път реалността на своето признание.

Джоуи коленичи пред баща си и остана така, безмълвна и неподвижна. Най-сетне заговори и силата на думите ѝ изненада и него, и сестра ѝ.

— Мразя те. Ти уби майка ми, защото си безгръбначен кучи син — изправи се и тонът ѝ се изпълни с отвращение. — Но аз почти те съжалявам.

Джак потрепна от презрението в тона на малката си дъщеря.

— Е, аз пък не те съжалявам — намеси се възмутено Елизабет. — Ти използва и мама, и мен — извика тя. — Ти си едно егоистично копеле. И си мислеше, че ще се отървеш безнаказано с убийството, нали?

Възрастният мъж премести поглед от едната си дъщеря към другата; мъката в очите му бе очевидна. Изправи се тежко.

— Беше само въпрос на време, докато излезе наяве, не виждате ли? В мига, в който натиснах спусъка, с живота ми бе свършено. Беше въпрос само точно в кой ден, в кой час.

— Но не и ако затвореха първо мен — додаде гневно Елизабет.

Баща ѝ кимна.

— Заслужавам това, разбира се.

Обърна се и тръгна към бюрото, където стоеше телефонът. Вдигна слушалката и погледна през рамо към двете жени.

— Знаете ли кого да търся в полицията във връзка с този случай? Вече съм готов да говоря с тях.

Джоуи се поколеба.

— Трябва да се свържеш с Гари Маккълоу. Това е директния му номер.

И го изрецитира наизуст.

Баща ѝ не попита откъде и защо знае номера наизуст; набра го с леко трепереща ръка. Дъщерите му стояха, неспособни да помръднат. Чува как Джак информира човека от другата страна, вероятно Гари, че

той е убиецът на Моли Рос. После той замълча на свой ред и се заслуша в указанията на Маккълору.

— Добре — отговори той. — Да, разбрах. Довиждане.

И затвори телефона.

— Ще си приготвя някои неща. Детективът тръгва насам.

— О, Боже, татко — проплака Елизабет. — Защо трябваше да я убиваш?

Баща ѝ я изгледа с безкрайна тъга.

— Съжалявам, принцесо — промълви той.

Това бе специалния ѝ детски прякор, за който вече бе забравила.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти беше моят герой. Моят идол.

— А ти ме изпълваше с гордост през всеки ден от моя живот — отговори нежно Джак. — Съжалявам, че те разочаровах.

Младата жена се обърна разплакана на другата страна.

— Нужна ли ти е помощ, татко? — попита Джоуи.

Той поклати разсеяно глава.

— Не, не мога да взема кой знае какво. Както знаем, човек не може да вземе много багаж, когато го арестуват. Ще сменя костюма, ще взема очилата за четене, неща от този род, струва ми се...

И излезе бавно, сякаш останал без сили, от дневната. Чуха тежките му стъпки нагоре по стълбите.

Елизабет избърса очи.

— Все още не мога да повярвам, че всичко това става наистина.

Сестра ѝ въздъхна.

— За жалост аз не съм така шокирана като теб. Макар да не съм предполагала, че е способен на подобно нещо. Но определено не го боготворях — замълча за момент. — И въпреки това говорех сериозно, когато казах, че ми е жал за него. Да бъдеш толкова отчаян, когато някой иска да те остави, да вярваш, че нямаш друг избор, освен да го убиеш...

— Ти си щастлива, че можеш да го съжаляваш — отвърна Елизабет. — А аз се чувствам само вбесена. И измамена. Всичко, в което съм вярвала, е било само една лъжа.

Джоуи се приближи до нея и я прегърна.

— Ние бяхме малки деца, а те двамата са правели маскарад. Нищо чудно, че сме били замесени в цялата тази история.

Елизабет облегна глава на рамото ѝ и затвори очи; внезапно се почувства безкрайно изтощена и безсилна. Напрежението от вечното криене, ужаса да не бъде арестувана и чувството за вина от несправедливото ѝ отношение към Моли ѝ бяха тежали повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Дори пред себе си.

Усмихна се слабо.

— Хей, мисля, че е време да започнем от нулата... Ами така де.

Джоуи се засмя.

— Мнозина само могат да си мечтаят да започнат от начало.

Сестра ѝ кимна и отиде да седне на дивана. В известен смисъл тя наистина щеше да започне от начало. А това означаваше, че щеше да има шанс да постъпи по-добре този път.

— Знаеш ли — заговори бавно тя, — пропуснах своята възможност в живота да бъда с мама. Както и с теб — погледна я право в очите. — Но не искам това да продължава. Можем да променим нещата между нас. Не мислиш ли?

— Искаш да кажеш, че очакваш двете да започнем да се разбираме? — попита кисело Джоуи.

— Добре, добре, това никога не е било силната ни страна — каза Елизабет. — Аз те мислех за безотговорна, а се оказа, че и за това съм се лъгала. Ти наистина направи много за мен, да не говорим за твоята приятелка Лайза. Очевидно нямаш нищо общо с образа, който си бях изградила за теб. Съжалявам за това, наистина съжалявам.

Сестра ѝ изглеждаше замислена.

— В такъв случай май и аз ще трябва да направя своите признания. Тъй като, макар да бях готова да отричам дори да ме мъчеха, аз ти завиждах до побъркване. А и кой не би ти завиждал? Ти беше съвършеното момиче, великолепната, умната, с всички възможни достойнства, която привличаше всеобщото внимание. С това не можех никога да се състезавам. И освен това татко винаги заставаше помежду ни. Ти и той... ти просто изгубваше разсъдъка си, когато станеше дума за него.

Елизабет поклати глава.

— Това съм аз — мъченица и защитница. И селският шут.

— Не бъди толкова строга към себе си — усмихна се сестра ѝ. — Позволи ми да ти помогна.

Елизабет почувства, че също се усмихва. Погледна сестра си с усещането, че я вижда за първи път. Приблужи се и я прегърна.

Джоуи отвърна на прегръдката.

Обърнаха се при звука на стъпките на баща си, който се бе върнал в стаята. Беше се преоблякъл и сега беше със сиви панталони и бяла тениска. Косата му бе сресана.

Той спря рязко при непривичната гледка.

— Е — промълви той, — няма ли да бъде истинско чудо, ако от всичко това все пак се получи и нещо добро?

Елизабет се приближи и го хвана за ръката.

— Готов ли си, татко? Имаш ли нужда да направим нещо за теб?

Джак се обърна към нея; на лицето му бе изписана мъка.

— Единственото, което винаги бих искал... Ако можете някога да ми простите...

Двете жени се спогледаха, но не казаха нищо. Мълчанието бе прекъснато от позвъняването на вратата.

— Това трябва да е Гари — прошепна Джоуи.

— За детектива ли говориш? Да, и аз така предполагам — отвърна баща ѝ.

Възрастният мъж изправи рамене и се изкашля.

— Добре. Аз съм готов.

Джоуи кимна и отиде да отвори.

ЕПИЛОГ

Десет месеца по-късно

— Можете да си оставите тук горните дрехи. — Елизабет пусна блейзера си на пейката край входната врата и тръгна към кухнята. Ще взема малко сирене и нещо друго за хапване. Питър, ще налееш ли вино?

Младият мъж свали коженото си яке и кимна. Погледна към гостите.

— Червено или бяло?

— Червено, ако има — отговори Джоуи. — А ти?

— За мен също — отвърна Гари.

Питър последва Елизабет в кухнята, за да вземе виното.

— В колко часа летите? — провикна се през рамо той.

— В осем сутринта — отговори Джоуи. — Излишно е да казвам, че още не сме си приготвили багажа.

— Не, че трябва да вземаме много неща, нали, скъпа? — попита лукаво Гари. — Заминаваме само за две седмици. Нали така?

На лицето на Джоуи се появи ангелска усмивка.

— Естествено. Но ще видиш, че Монтана ще ти хареса много, точно както те уверих. И изобщо няма да искаш да се върнеш в Ню Йорк. Така че по-добре да вземем всичко още сега.

Елизабет се появи от кухнята с табла, натежала от няколко вида сирене, бисквитки и плодове.

— Джоуи може да бъде изключително убедителна, Гари. Щом казва, че двамата ще се установите в Монтана, нещо ми говори, че точно така и ще стане.

Маккълоу въздъхна.

— Точно от това се страхувам и аз.

Джоуи се засмя.

— Обещавам, няма да се налага да правиш нищо против волята си. — След това стана вече по-сериозна. — Но съм дала на Лайза дума,

че ще отидем на партито на дванайсети във връзка със завръщането ѝ у дома.

Питър влезе в дневната с бутилка вино в едната ръка и с четири винени чаши, които бе хванал обратно за столчетата с другата.

— Не можете ли да запазите един апартамент тук, за да можете да отивате и да се връщате безпроблемно?

— Опитваме всички възможности — отвърна Джоуи, — но не можем да решим нищо, преди Гари да е видял Монтана.

Елизабет се настани на дивана. Той бе един от многото мебели, които бе донесла в апартамента на Питър след сватбата им преди шест месеца. Това бе направило промяната по-лесна. Разбираше много добре чувствата на Гари във връзка с евентуалното напускане на града; на нея самата ѝ бе доста трудно да остави своя апартамент и да се премести да живее само няколко преки по-нататък. В крайна сметка обаче това решение се бе оказало чудесно. Сега апартаментът бе смесица от вещите и на двамата. *И освен това* — помисли си младата жена, — *от личностите на двамата*. Каквото и да решаха да правят Гари и сестра ѝ, в крайна сметка щеше да се окаже чудесно за тях.

Последните няколко месеца с Питър бяха почти безупречни и тяхното щастие се помрачаваше единствено от тъжния контраст между нейния нов живот и новия живот на баща ѝ.

В началото, когато Джак бе изпратен в затвора, Елизабет бе страняла от него, изпълнена с гняв и горчивина. Но с времето бе започнала да изпитва към баща си единствено съжаление. Той четеше по цял ден в килията си и бе заявил, че най-последно имал време да изучава правото и да размишлява върху него така, както му се искало. Бе блед и слаб, а раменете му бяха увиснали под тежестта на собствената му самоомраза. Блясъкът бе изчезнал от косите му, искриците — от очите. Беше почти покорен, когато му ходеха на посещение, благодарен за компанията им. Той просто прекарваше времето, което го делеше от... Елизабет не искаше да мисли повече по този въпрос. Дори ако доживееше до момента, когато щяха да имат възможност да изискат пускането му под гаранция, щеше да бъде много стар.

Той като че ли се оживяваше единствено, когато обсъждаше въпроси на адвокатската фирма с Елизабет. Тя бе поела поста му на управителен директор на „Рос, Дженингс“. В началото бе приела с

неохота, тъй като смяташе, че трябва да заработи самостоятелно. Но скоро си даде сметка, че не беше задължително нещата да си останат същите. Малко по малко започна да прави промени, отказваше да приема случаите, които преценяваше като отблъскващи; сега вече си даваше сметка как баща ѝ се бе съгласявал да защитава казуси, за които бе чувствал със сърцето си, че са осъдителни в морално отношение. Направи промени в персонала и създаде една по-интимна атмосфера. Джак винаги бе окуражавал съперничеството между адвокатите, за да ги накара да дават най-доброто от себе си в работата. Младата жена предпочиташе да окуражава екипния принцип. Фирмата все още не бе там, където ѝ се искаше да я види, но посоката, в която се бе насочила, определено ѝ допадаше.

Въпреки това, многократно през деня нещо ѝ напомняше за баща ѝ. Неговото присъствие беше навсякъде — във всяка стая, в коридорите, на всяка среща. Често я обземаше смазваща тъга. Джоуи се чувстваше по същия начин и двете бяха щастливи, че се разбират една с друга и че могат взаимно да потърсят утеха и морална подкрепа, колкото и необичайно да им се струваше това в началото.

Днес всъщност бяха посетили за първи път заедно баща си, съпроводени от Питър и Гари. Елизабет виждаше, че Гари се чувства безкрайно неудобно в това положение, но той сам усещаше, че трябва да дойде. Джоуи искаше да бъде до нея, когато каже на Джак, че двамата мислят да се оженят през есента. Джак бе достатъчно умен да не се преструва, че нещата между него и Гари са нормални. Той изказа поздравленията си и смени темата на разговор.

— О, между другото. — Гласът на Джоуи прекъсна размислите на Елизабет. — Утре ще изпратя някои книжа в офиса ти. Просто останки от делото на Лайза и някои други дреболии.

— Благодаря. — Елизабет взе чепка грозде и заговори замислено. — Като си заминеш, в Ню Йорк ще стане много тихо и спокойно. — Усмихна се. — Ще се живее по-лесно, но и по-скучно.

— Не се захващай отново с мен — отвърна сестра ѝ. — Знаеш ли, имам право да избира каквато аз реша рокля за теб като моя шаферка.

— Чакай малко — прекъсна я Гари. — Какво стана с вечерята в тесен кръг в уютен ресторант? Доколкото бях разбрал, на венчавката щяхме да присъстваме само трима човека и половина.

— Точно така — отговори Джоуи, — но това не пречи да имаме нужда от шаферка за церемонията и аз да мога да я облека както ми харесва. Право на булката.

— Няма да го направиш! — възкликна ужасено Елизабет.

Сестра ѝ затвори очи и започна да си представя.

— Широка виолетова пола с обръчи. Да, и може би някоя хубава, голяма пандела от тафта на главата.

Питър се разсмя.

— Бих дал всичко за такава гледка.

— Не се настройвай предварително — отвърна с усмивка Елизабет. — Не е изключено поканените на сватбата да се разболеят от грип в последната минута.

Гари пресуши чашата си.

— Неприятно ми е да прекъсвам планирането, но трябва да тръгваме. Готова ли си?

— Да. — Джоуи се приближи до скамейката, за да си вземе якето. — Ще ви се обадя, когато се приберем у дома в Монтана. — Поколеба се. — От толкова време не съм била там, като че ли вече не върви да го наричам така.

— Абсолютно съм съгласен — възкликна окуражаващо Гари. — Ню Йорк... той звучи повече като твой дом, нали?

Елизабет се изправи и отиде да прегърне сестра си.

— Не изчезвай, а?

Джоуи я целуна по бузата и я прегърна силно.

— Никога вече.

Елизабет се отдръпна и я погледна право в очите. А когато заговори, гласът ѝ бе малко по-силен от шепот.

— Благодаря ти за всичко. Благодаря, че се върна, макар в началото да не беше заради мен. Благодаря ти за всичко, което направи. Благодаря ти, че ни позволи да бъдем отново сестри.

Сълзите в очите на Джоуи я шокираха.

— Божичко — възкликна тя. — Не исках да те разплаквам. Не очаквах и аз да се разплача.

Джоуи побърза да избърше очи.

— Но го постигна. Щастлива ли си сега?

Сестра ѝ се усмихна.

— Да.

Джоуи отвърна на усмивката ѝ.

— Добре. А сега да излизам оттук.

Посегна към дръжката на вратата, но в последния миг спря и се обърна към Елизабет.

— Обичам те — промълви тя.

Елизабет я съзерцава известно време безмълвно.

— Аз също те обичам.

Джоуи излезе, без да погледне назад. Гари прегърна Елизабет и се ръкува с Питър.

— До скоро виждане — рече той.

— До скоро — отвърна Питър. — Приятно пътуване.

Гари кимна и затвори вратата след себе си. Елизабет се приближи до Питър и го прегърна през кръста. Той постави нежно длан върху бузата ѝ.

— Добре ли си?

— Разбира се. — Вдигна усмихнато очи към него. — Просто... е, просто преди всъщност никога не съм имала сестра.

Издание:

Синтия Виктор. Вълшебната кутия
ИК „Ера“, София, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.